

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

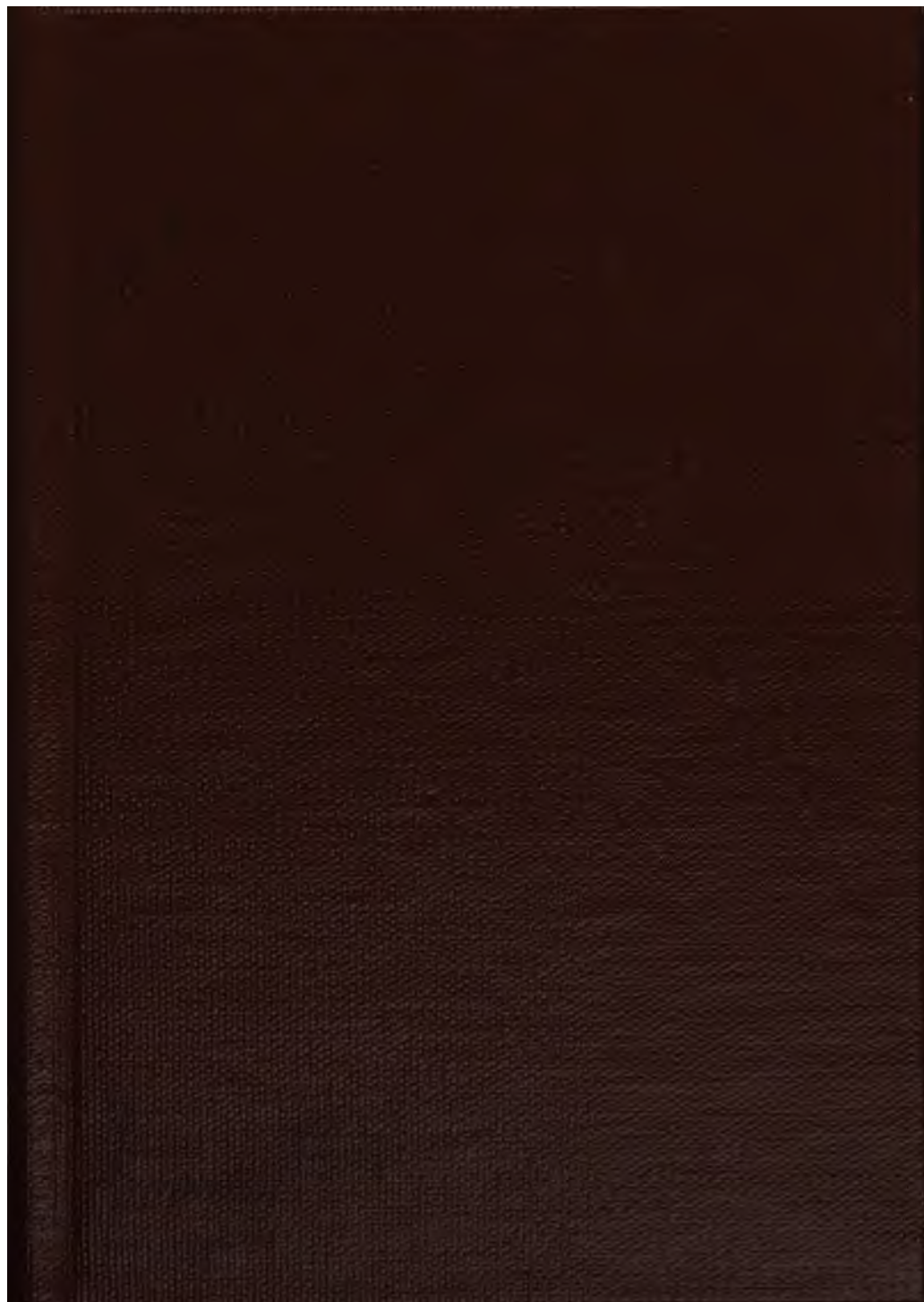
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

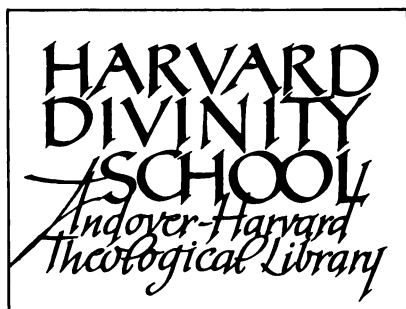
We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

REFORMÁTUS ÉNEKES-KÖNYV

**KÖZÖNSÉGES ISTENI TISZTELETRE,
VASÁRNAPI ISKOLA ÉS ALKALMI
VALLÁSOS ÖSSZEJÖVETELEKRE.**

ELSŐ KIADÁS.

KIADJA A

CENTRAL PUBLISHING HOUSE

Cleveland, :: :: Ohio.

M
2124
H 3
R4
1710

Copyright, 1918, by
CENTRAL PUBLISHING HOUSE,
of the Reformed Church,
Cleveland, Ohio.

ELŐSZÓ.

ZÁMOS éveken keresztül vártuk, a tervezett egyetemes énekes könyv kiadását, a mely valami ok miatt még mindég nem került nyomda alá, és a mostani nehéz idők, sulyos helyzetek miatt, bizonytalan időre el is marad.

Énekeskönyvünk példányai elfogytak és a gyermekeknek mindinkább szaporodó sokasága, a vasárnapi és nyári iskolánkban nem nyerhetnek kellő vallásos nevelést, énekes könyvek hiánya miatt.

Ezen körülmény nyújtott alkalmat arra, hogy ezen énekeskönyv kiadásával próba tétessék, még pedig lehetőleg a régi beosztás sorrendjében, habár egy néhány új ének került be, azon énekek kihagyásával a melyek dallama vagy szövege miatt egyáltalában nem voltak használatban.

Általános kívánat volt, hogy énekeink dallamai négy szólamban jelenjenek meg, ez nagyban elősegitené az egyházi téren működő énekkart, ezen óhajtnak engedve, bocsássuk e könyvet a hivek szolgálatába.

Ezen énekeskönyv kiadása, nem szolgált célul a használatban lévő, közkedvelt énekesünk kiszorítására, hanem hogy ez által is gyarapodjon vallásos irodalmunk és hogy a most meglevő énekeskönyv hiánya ez által is pótoltság. Ilyen értelemben nyújtott támogatást e könyv kiadásában, az Egyesült Államokbeli Református Egyház kiadó bizottsága, ezen egyház fenhatósága alatt álló Magyar Egyházmegyének jóváhagyásával.

Szolgáljon e könyv Istennek dicsőségére, egyházunk haladására, sziveknek vigasztalására.

Horváth Sámuel

Lorain, Ohio, 1917 Deczember 12.

TARTALOM.

ALKALMI BEOSZTÁS SZERINT.

ÉNEK.	LAP.
Zsoltárok	1- 92
Kezdő ének	94-104
Új évi	105-108
Virágvasárnap	108-111
Nagypéntek	112-114
Husvét	115-120
Áldozócsütörtök	120-124
Pünkösöd	124-131
Advent	131-135
Karácsony	136-141
Vasárnap reggel	141-153
Vasárnap déleesti	153-154
Katekhismusi	155-194
Kőznapi reggel	195-205
Kőznapi este	206-212
Bűnbánati	213-215
Urvacsora osztáskor	216-223
Urvacsora után	223-225
Tavaszi	226-229
Nyári	229-231
Őszi	232-234
Téli	235-237
Csapás idején	237-241
Keresztelés	242
Hitvallástétel	242-244
Esketés	244
Templomszentelés	245
Orgonaszentelés	246
Tisztviselő választás	246
Reformáció	246-250
Háboru	251
Győzelem	252-254
Hazafias ünnepen	254-257
Alapkőszentelés	257-259
Lelkészbeiktatás	259
Esztendő utolsó napján	259-261
Temetési	262-270
Vasárnapi iskolai énekek	271-365
Bibliai szemelvények és imádságok	366

TARTALOM.

ÉNEK.	A	LAP.	ÉNEK.	LAP.
A békesség tanácsának.		130	A Sionnak hegyén Ur Isten.	43
A csillagos égnek seregei ott fenn		142	A szent igazság mellett	282
Adjatok hálát az Istennek		69	A szeretet hatalmát áldom.	283
Adj hálát lelkem a fő bölcseség- nek		153	A szüzesség az legdrágább.	185
Adjunk hálát az Ur nevének.		72	Atya Ur Isten rólad vallást té- szek.	161
Adjunk hálát mindnyájan.		146	Atyám ki felhozod napodat.	156
Adj nekünk kegyes szívet.		162	Atyánk áldunk Tégedet.	341
Adjunk hálát az Urnak.		209	Atyánk a mennyben im néked.	248
Adjunk hálát megtartó Istenünk- nek		212	Az áldott orvos közeleg.	284
Adjunk hálákat az Istennek		230	Az álom édes karjain.	270
A ki a Felséges Urnak		58	Az egek beszélnek.	11
A ki értem megnyitál.		274	Az egyháznak a Jézus	351
A kik biznak az Ur Istenben.		77	Az erős Isten Uraknak Ura.	36
A Krisztus feltámadott.		119	Az élet csak füst és pára.	262
A ki nem jár hitlenek tanácsán.		1	Az élet elvirít.	266
Alázattal omlunk a porba.		255	Az én lelkem szép csendesen.	42
Áldás dicsőség tenéked.		223	Az Isten a mi reménységünk.	34
Áldjad lelkem Istenedet.		66	Az Istenhez az én szómat.	48
Áldjad lelkem az Urat és tiszteld.		67	Az Istennek szent angyala.	139
Áldjátok az Ur nevét.		80	Az oly emberek nyilván boldogok.	73
Áldjad én lelkem az Urat.		89	Az övéinek az Ur megtartója.	174
Áldott legyen szent neved.		124	Az Ur a mi világosságunk.	18
Áldott szent lélek reánk szállj.		126	Az Ur bir az egész földdel.	14
Áldjuk szüntelen kegyes Istenün- ket		176	Az Ur énnékem őriző pásztorom.	13
Álmélkodással csudáljuk.		132	Az Ur házába jöjjetek be.	221
A mélységből kiáltok.		104	Az Ur Isten áldassék.	253
A mélységből kiált szívem.		79	Az Urnak irgalmát.	54
Amint vagyok.		331	Az Ur Jézus Krisztus kegyelme.	319
A mit Te szólsz megáll az Iste- nem.		133	Az Urnak jóvolta.	105
A nagy Isten tégedet.		12	Az Ur kebeléből jönnek.	235
A nagy király jön, Hozsánna.		108	Az Ur napja, szent nap ez.	186
A nap immár elenyészett.		211	Az Urnak szavára a hidegek.	228
A próféták elhallgattak.		138		
			B	
			Bár veszély jó rád.	314
			Beszéld a régi ígét.	352
			Boldog az ember nyilván.	78

TARTALOM.

vii

ÉNEK.	LAP.	ÉNEK.	LAP.
Bölcs az Ur s egyszersmind kegyes.....	232	Elérkezett az óra.....	269
Buzdítsd fel Uram lelkemet	111	Elfáradva megterhelve.....	286
C, Ca.		Előttem tárva egy kapu.....	287
Csak egy perc földi éltünk.....	264	Eltávozó kedves halott.....	269
Csak mulandó földi életünk.....	267	Elmult az ősz, nyár kikelet.....	236
Csendes éj, szentséges éj.....	275	Elmult az éjnek homája.....	203
Csendes legyen nyugalmad.....	269	Emeljétek fel sziveteket.....	227
Csendesül a föld határa.....	354	Embereknek teremője.....	233
D		Engem szeret Jézusom.....	288
Dicsérd lelkem Istenedet.....	114	Énekeljétek minden népek.....	61
Dicséret, dicsőség Istennek.....	234	Énekeljétek új éneket.....	62
Dicsőség a magas mennyekben..	136	Én Istenem, én erős Istenem... 12	
Dicsőség mennyben az erős Istennek.....	137	Én Istenem, ha hozzád esdek... 38	
Dicsérjétek az Urat.....	92	Én Istenem a nagy világnak... 170	
Dicsérjétek az Urat.....	81	Én Istenem sok nagy bűnöm... 214	
Dicsérjétek most mindnyájan... 91		Én nem perlek.....	158
Dicsérjűk hálaadással.....	162	E Pünkösöd ünnepében.....	131
Dicsérlek Uram tégedet.....	20	E Pünkösöd ünnepében.....	131
Dicséretet zeng nekad.....	133	Erős Isten dicsőségnek.....	240
Dicséret zeng nekad.....	311	Erős várunk Isten te vagy.....	251
Dicsérje Jézust.....	342	Erős várunk nekünk az Isten... 247	
Dicsőült helyeken.....	226	Este van már.....	354
Dicsőség az Atyának.....	365	Ez esztendőt áldással.....	108
Dicsérünk Ur Isten.....	94	Ez esztendőt megáldjad.....	108
Dicsér Téged teljes szívem.....	83	Ez új reggel arra serkent.....	99
Drága élet semmivé lett.....	268	E szent házban megállottunk... 100	
Drága Jézus kik itt együtt.....	315	F	
E		Fel barátim drága Jézus.....	289
Édes Atyám a mennyekben.....	242	Feléd száll keblünk szőzata.... 221	
E földön ti minden népek.....	62	Fel, fel szárnyaljon az ének.... 360	
Egek dicső teremője.....	239	Feljebb emeljétek, feljebb.....	308
Egyetlen forrása minden kegynek.....	348	Fel mert eljő az éjjel.....	307
E Húsvét ünnepében.....	120	Felséges Isten nemzetünk hű Atyja.....	256
E Húsvét ünnepnapja.....	120	Felséges Ur mi Istenünk.....	188
E Húsvét ünnepében.....	120	Fogjad kezem.....	336
Ékes dolog dicsérni.....	59	Főboldogságom tartom én ebben 155	
E Karácsony ünnepén.....	141	G	
Életem fejlőd virágában.....	262	Gyarló testünk porrá lészen.... 265	
		Gondviselő jó Atyám vagy.....	186
		Győzelem, győzelem.....	116
		Győzedelmi szent ünnepe.....	114

TARTALOM.

ix

ÉNEK.	LAP.	ÉNEK.	LAP.
M			
Jézus ölébe bizton.....	297	Magamban már elvégezém.....	30
Jézus örömet érzek szivemben..	163	Magasztallak én téged.....	200
Jézusunk holt teste.....	169	Maradj velem.....	164
Jó és igaz ó szenteknek szente..	156	Maradj velünk.....	355
Jó Istenünk szállíts áldást.....	244	Meghagytad nekünk Ur Isten ..	155
Jó Istenünk édes Atyánk.....	124	Mely boldog a ki.....	185
Jöjj Jézushoz gyermekem.....	323	Mély gyászba borult a természet	116
Jövel Krisztus hívő népe.....	246	Mely nagy vidámsággal.....	172
Jövel Óh áldott szent lélek..	102	Megzendült ajka közöttünk.....	171
Jövel szent lélek Isten.....	148	Mennybéli Felséges Isten.....	191
Jövel szent lélek szállj reánk..	130	Megnyilt a sir.....	345
Jövel szent lélek Ur Isten.....	124	Megterítve áll előttünk.....	216
Jövel szent lélek Ur Isten.....	128	Megújult testel és erővel.....	205
K			
Kegyelmes Atyánk édes Iste- nünk.....	246	Mentsd meg a tévelygőt.....	317
Kegyes Jézus én imádságomra..	222	Mester a bösz vihar dühöng.....	301
Kegyes lelkek Jézust áldjátok..	132	Mindég velem.....	333
Kegyes őrző pásztorom.....	312	Mindenek előttte irgalmasságod- ról.....	63
Kevés napjaink véghatára.....	264	Mindenható leborulva.....	151
Kezeinket összetéve.....	313	Mindenható Mennyei Felség.....	230
Kiáltásom halld meg Isten.....	41	Mindenkoron áldom.....	25
Ki hívta az éjszakát elő.....	201	Minden népek hirdessétek.....	110
Kis gyenge gyermek.....	343	Mindennemű szükségemben.....	237
Könnyes szemmel tekintünk....	114	Mint a szép hives patakra.....	32
Könyörülj rajtunk Ur Isten.....	99	Mi szent Atyánk ki lakozol.....	198
Kövesd a Jézust.....	298	Mit zagnak úgy.....	1
Krisztus felkent fejedelem.....	164	Mond fáradt vándor.....	303
Krisztus hű vitézi.....	326	Mostan ti hatalmasok.....	20
Krisztus ki vagy nap és világ... 206		Mulandóság itt az élet.....	107
Krisztus Urunknak áldott szüle- tésén.....	138	N	
Küldj áldást az órállókra.....	246	Nagy az Ur ki fényes házát ...	143
L			
Légy áldott kegyelmes Istenünk	118	Nagy az Ur szavára.....	245
Légy itélőm Uram.....	17	Nagy Isten egek királya.....	122
Lelkem kíván Téged.....	299	Nagy Isten Téged az egeknek ..	257
Lelkünknek ez teljes indulatja..	180	Nagy Isten Téged imád.....	167
Lelkünk hozzád kívánczik.....	174	Nagy örömeire szolgál szívé- nek.....	166
Lelkünk, testünk teremője....	261	Ne jöjjön szememre álom.....	210
		Néked mennyei Atyánk halát adunk.....	208
		Nem hagyjuk el a bibliát.....	277

ÉNEK.	LAP.	ÉNEK.	LAP.
Ne szállj perbe én velem.....	213	Óh szent Isten mi Atyánk	178
Nincs Isten, így szól a ki oktan	8	Óh szent Istenünk, jó Atyánk..	104
Nosza Istenfélő szent hivek	24	Óh természetnek alkotója	107
O			
Óh áldott érzület.....	316	Óh Ur Isten irgalmaz.....	40
Óh áldott szent lélek.....	126	Óh Ur Isten légy közöttünk	98
Óh áldott város	338	Óh Ur Jézus áldással.....	167
Óh dicső Jézus	316	Óh Ur Jézus egeknek királya..	169
Óh égi fény	331	Óh Ur Jézus Idvességem.....	180
Óh én lelkem dicsérjed	207	Óh örökké élő Isten	267
Óh, én Uram, én Istenem	6	Óh vándor jöjj.....	362
Óh én Uram estve lesz már.	355	Óh világosságnak Atyja.....	229
Óh Felséges Ur egek királya ...	188	Óh örök Isten ki Atyánk vagy..	242
Óh Felséges Ur mi kegyes... ..	6	Óh örök Isten	322
Óh hadd szeresselek.....	363	Őrizz meg Uram bennünket	182
Óh hatalmas egy Istenség	241	Őrök Isten kinek esztendőök....	106
Óh halgas meg nagy inségem- ben	3	Őrök Isten leborulva.....	224
Óh irgalmas Isten	220	Őrök Isten merre, merre vagy..	189
Óh Isten ki a pásztorokat.....	259	Őrök Isten népeknek Atyja....	360
Óh Isten a nagy természet.....	232	Őrökkön örökké élő.....	260
Óh Isten a nap fáklájája	203	Őrömhír te vagy az.....	278
Óh Isten bölcseségének.....	131	Őrül mi szívünk.....	150
Óh Isten ki a törődött	113	Őrülj szívem.....	356
Óh jöjjetek hívők	339	Őrülök az én szívemben	75
Óh jöjjetek mind ide	340	Örvendj egész föld az Istennek..	44
Óh szent Isten ki az időt	235	Örvendezzen már e világ.....	109
Óh Isten ki e reggellel.....	202	Örvendezzetek egek.....	117
Óh Isteni nagy bölcsesség.....	233	Örvendezzetek az erős Istennek.	51
Óh Jézus mi idvességünk	176	Örvendezzünk a nagy Istennek..	227
Óh könyörgést meghallgató.....	187	Örvendjetez keresztényének	136
Óh koporsó néma zára	268	Ő vezet ha elgondolom.....	304
Óh mely boldog ember az	96	P	
Óh mely boldog az oly ember....	22	Perelj Uram perlöimmel.....	27
Óh mely nagy az oly ember.....	185	Por testünk virág szépsége	263
Óh mélységes irgalom	357	Próbáld meg Uram.....	183
Óh mi hű barát a Jézus.....	327	R	
Óh mi sokan vannak.....	2	Rejts el értem megrepedt	112
Óh minden jóknak kutfeje.....	154	Rettenetes az Urnak busulása ..	240
Óh mindenütt jelenvaló.	147	S, Sz.	
Óh nagy Isten dicsőséged.....	98	Sionban sok kis gyermek.....	279
Óh seregeknek Istene	52	Szabadíts meg engem Ur Isten..	86

I. ZSOLTÁR.

(119 Zsoltár dallamára.)

1. A ki nem jár hitlenek tanácsán, És le nem ül a csúfolók szé-
kében, Sem meg nem áll a bűnösök útján, De gyönyört lel az Isten
törvényében, Gondja csak az mind éjjel, mind nappal, Az ilyen ember
nagy boldog bizonynyal.

2. Mint jó termőfa a vizek mellett, Mely idején bő gyümölcsét
meghozza, Élte olyan az igaz embernek, Nem virúl el s nem hull le
mindjárt lombja; Minden dolga, a melyet ő végez, Örökké megáll
és maradandó lesz.

3. De nem úgy lesz a gonosznak dolga, Hanem ha az Ur ítéletre
támad, Azt a szél, mint a polyvát szétszórja, Mert a bűnös a jóval
meg nem állhat, Elvész en ő nyoma és emléke, Csak a jókra vár
Istennél a béke.

II. ZSOLTÁR.

(66 Zsoltár dallamára.)

1. Mit zúgnak úgy s mit háborognak, A balgatag bálványozók?
Mit akarnak, mire gondolnak, E szüntelen tanácskozók? Isten ellen,
a Krisztus ellen, Tesznek kötést, lám e nagyok: El az igát! azt
mondják fennen! Ne legyünk már többé rabok!

2. Csak egy törvény van égen, földön, Ugy mond az Ur s az az
igaz, A mely megáll mindig örökkön, Az én erős törvényem az! Én
fiammé és gyermekemmé Ezzel szülém a föld fiát, Krisztusnak
adtam örökévé, Hordoznotok kell az igát!

III. ZSOLTÁR.

1. Óh, mily so - kan van - nak A kik há - bor - gat - nak

En - ge - met én Is - te - nem! Nagy sok el - len - sé - gim

És sok gyü - lö - lö - im Tu - sa - kod - nak el - le - nem;

So - kan azt ál - lit - ják Vak - me - rőn azt mond - ják

Hogy a lel - kem el - ve - szett Nincs a ki se - git - sen

El - ha - gyott az Is - ten Ró - lam el - fe - lejt ke zett.

2. De te én Istenem! Paizsom vagy nekem, Ki életem megmen - ted, És nagy tisztességre, Fejem dicsőségre, Idővel felemeled. Te hozzád Ur Isten! Kiáltok szüntelen, És te meg vidámitasz; Meghall - gatsz kedvedből, Sion szent hegyéről Nagy segédelmet nyújtasz.

3. Ha ágyamban nyugszom, Csendesen aluszom, Nincsen semmi félelmem; Midőn felsejkenek, Semmin nem kesergek; Mert Isten őriz engem, Ha százezer népek Mind körül vennének, Jobb és bal - kezem felől; Ha rám törnének is Nem rettegnék meg is Semmi veszedelemtől.

IV. ZSOLTÁR.

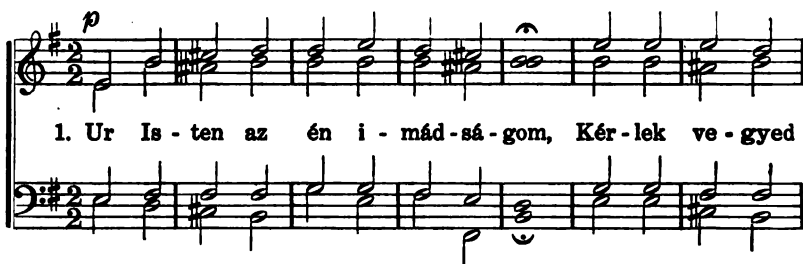
(66 Zsoltár dallamára.)

1. Óh! hallgass meg nagy inségemben, Én igazságom Istene! Szabad térre vigy engem innen, Hol a bűn úgy körülveve. Hatalma - sok, meddig fogjátok Gyalázni az én hitemet? Meddig tart még hivalkodástok, Abban lelve csak örömet?

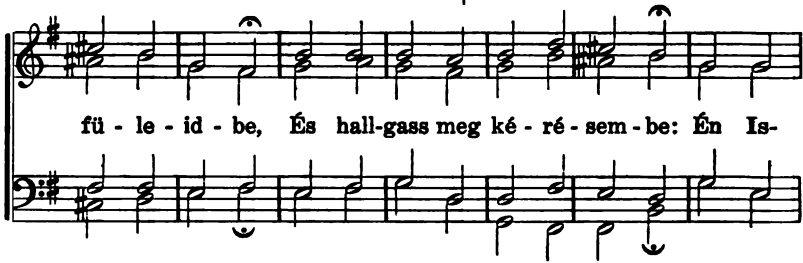
2. Az Istennek igaz hálával, S jó étellel áldozatok; Az Istenben nagy bátorsággal Örüljete és bizzatok! De sokan mondják azt mi nekünk: Ki vezérel hát a jóra? Azért téged, Uristen kérünk, Jöjjön el az áldott óra!

V. ZSOLTÁR.

p

1. Ur Is - ten az én i - mád - sá - gom, Kér - lek ve - gyed

fü - le - id - be, És hall-gass meg ké - ré - sem - be: Én Is-

te - nem és én ki - rá - lyom! Értsd meg mon - dá - som.

2. Tekintsed meg esedezésem, És halld meg kiáltásomat: Midőn hivlak királyomat Meg hallgatod én könyörgésem, Bizonynyal hiszem.

3. Jó reggel meghallgatsz engemet, Uram! még viradta előtt, Idejébb mint a nap feljött, Elődbe számlálom ügyemet, Várván kegyelmet.

4. Mert te egyedül vagy oly Isten, Kinek a gonoszság nem kell, És aki gonosz bűnben él, Nem mehet hozzád semmiképen, Mig él vétékben.

5., 6.

7. Én pedig nagy jó reménységgel Bejöttem szent templomodba,
És imádlak szent házádba: Nagy jó voltodért félelemmel, Szolgállak
szívvel.

8., 9., 10.

11. És hogy mind azok örüljenek, A kik biznak csak te benned,
És szívből szeretik neved, Engedd, hogy vígan Felségednek Éne-
keljenek.

12. Mert az igazat te megáldod, Te nagy irgalmasságoddal Körül
veszed mint paizzszal, Minden gonosz ellen megtartod, És oltal-
mazod.

VI. ZSOLTÁR.

1. Úram, te nagy ha-ra-god - ban, Mely mi-att va-gyok bú-ban,

En - ge - met ne feddj meg; A mig tart szent ha - ra - god,

Ne bo-csásd rám os - to - rod, Bú-ban ne i - télj meg.

2. Tekintsd Uram, kegyelmedet, Mert én nagyon szenvedek, A lelkem elfáradt; Óh! adj nekem gyógyulást És lelki megújulást, Ki csak téged várlak.

3. Elfáradtan bánatimban, Egész éjjel sirtomban, Ágyam könyvtől ázott; Szemem többé nem ragyog, Siralmamban hervadok, Bűnöm meg alázott.

4. Azért, Uram, most légy velem És adj nekem kegyesen A bűnön győzelmet; Űzd el tőlem a gonoszt S helyettem azt ostorozd, Ki engem megejtett.

5. Könnyörgésem meghallgatja Az Ur és elfogadja Esedező szómat; Bizom benne, hogy megáld Bűneimért megbocsát Ugy kívánja jómat.

VII. ZSOLTÁR.

(35 Zsoltár dallamára.)

1. Óh! én Uram, én Istenem, Segítségül te légy velem, Mert te benned van reménységem, A gonosztól te óvhatsz engem. Halálos vész ha fenyeget, Te tarthatod meg életemet; Te nálad van a kegyelem, Szabadíts meg, én Istémem!

2. Igen nagy bűnt nem tettem én, Sőt a jóra törekedém, Jóért rosszal sohse fizettem, Bosszú helyett inkább jót tettem; A világ mégis meggyaláz, Lelkemben a porig aláz; De én lelkem fölemelem, Szabadíts meg, én Istenem.

3. Az ítélő Isten te vagy, Az ártatlan embert ne hagyd; Ki szívfunket, vesénket látod, Te tégy velem is igazságot. Óh! hiveket védő paizs, Te légy az én oltalmam is; Ne érjen a veszedelem, Szabadíts meg, én Istenem!

VIII. ZSOLTÁR.

1. Óh fel - sé - ges Ur mi ke-gyes Is - te - nünk, Mely cso - dá -

la - tos a te ne - ved ne - künk; Nagy di - cső - sé - ged

az e-gész föld-re, Ki - ter-jed és fel - hat az e - gek-re.

2. Dicsérnek téged még a kicsinyek is, Szájukban viselik nevedet
ők is, Kik által ellenséget megejtesz, És bosszuállót megszégye-
nitesz.

3. Nagy voltát ha megnézem dolgaiddnak, Melyeket a te újjaid
formáltak, Az eget, holdat, a fényes napot, És szép renddel a sok
csillagokat.

4. Csudálván mondom: micsoda az ember? Ki te tőled ennyi
dicsőséget nyer; De micsoda az embernek fia, Kiről felségednek van
ily gondja?

5. Az angyaloknál noha egy kevésbé Kisebbé tődd; de nagy dicső-
séggé Teremtéd őtet és magasztalád, Nagy dicsőségessé felkoro-
názád.

6. Kezed munkáin őtet urrá tevéd; Hogy azokat birna, néki en-
gedéd, Valamit e villágra teremtél, Mindeneket lába alá vetél.

7., 8.

9. Óh felséges Isten, kegyelmes Urunk! Mely csudálatos a te ne-
ved nálunk Felségednek mily nagy dicsősége, Melylyel teljes e föld
kereksége.

IX. ZSOLTÁR.

(135 Zsoltár dallamára.)

1. Téged Atyánk tisztelünk, Áldja szívünk nagy neved; Zengi hála énekünk, A te sok jó tettetted, Benned, Isten, mi Urunk Nagy örömmel vigadunk.

2. Mindörökké szent az Ur, Ő ítél csak igazán, A hatalmas porba hűll, Istenünknek egy szaván; Mig az üldözött szegény, Megmenekül idején.

3. Áldjuk hát az ég Urát, Zengje ajkunk tetteit, A ki annyi harczon át, Védte most is hiveit, A gonosszal megbiránk, Mert Isten volt a biránk.

4. Ó Uram mi Istenünk, Esdve kérünk újra még, Légy ezentúl is velünk, És hű őrizőnk te légy, Mindörökké a ki vagy, Minket Isten el ne hagyj.

XII. ZSOLTÁR.

1. Szabadíts meg és tarts meg Uram Isten! Mert szentid elfogtak nincs jól tevő, És e földön már sok a tökéletlen, Nincs emberek közt igaz beszédü.

2. Ezek egymásnak szólnak csak hivságot, Dolgukat festik szép beszédekkel, Hízeltetvén mutatnak nyájasságot; De nyelvök nem egyez szívökkel.

3. Tartsd meg azért népedet kegyelmesen, Kérünk jóvoltodból reánk tekints; Őrizd meg örökké e nemzet ellen, Hozzánk mindenkor jó kedvet jelents.

XIV. ZSOLTÁR.

(50 Zsoltár dallamára.)

1. Nincs Isten, így szól, a ki oktalan, Hitetlenül él a boldogtalan; Nem hisz a jóban, hát gonoszt mivel, Nem teszen ő jót soha senkivel; De látja az Ur a magas mennyekből, Hogy a földön így minden szentség megdől.

2. Eljő az Ur, ti hivek, várjátok, Tiszta szivek, ő benne bizzatok; Meglátja még oltalmát az igaz, Szegényre majd ő tőle száll vigasz; Az Isten eljön, hogy szabadítását, A bűnösök is, hozzá térve lássák!

XV. ZSOLTÁR.

1. Uram ki leszen lakója, A te felséged sátorának? Jelentsd meg és add tudtomra, Ki leszen örök lakosa, Szent hegyednek és hajlékodnak?

2. A ki jár igaz életben, Szól és szolgáltat igazságot, Igazán forog mindenben, És hűséges ő szívében, És szereti a jámborságot.

XVI. ZSOLTÁR.

1. Tarts meg en - ge-met, óh én Is - te-nem, Mert re-mény-

sé - gem ve - tem csak te ben - ned; A - zért az

Ur - nak mond-jad ezt lel - kem, En U - ram vagy te!

ör - ven - dek te né - ked. E ki - vül nem kér - ked - he - tem
 sem - mi - vel Hogy né - ked hasz - nál - hat - nék jó té - tem - mel.

2., 3.

4. Dicséretet mondok én az Urnak, Ki engem tanácsával jól vezérel: Még utai is erre tanitnak, És törvényi is megintenek éjjel; Az Urat szüntelen előttem tartom, Ki velem lévén, nem lehet ártásom.

5.

6. Az életre nekem utat mutatsz; Mely életben vagyok örök boldogság, Hol szent színednek gyönyörű voltát Látatod, mely nagy öröm és vigasság! Jobb kezédnek ereje, dicsősége, Örökké megmarad, soha nincs vége.

XVII. ZSOLTÁR.

(138 Zsoltár dallamára.)

1. Hallgasd meg igazságomat, Én szavamat Uristen, értsd meg; Szívbeli könyörgésemre Figyelmezve azt jól tekintsd meg; Itéletet tőled várok, Mert nem járok csalárd ösvényen; Nézd meg ügyem, láttass törvényt És a szerint ítélj meg engem.

2. Lépteimet, én Istenem, Ösvényeden vezesd mindenha; Hogy máshova el ne térjek, Tőled kérek erőt útamra, Téged hívlek szükségemben, Mert te, engem Uram, megtartasz, Felém fordulsz figyelmesen, És kegyesen szavamra hallgatsz,

3. Oltalmazó jó Istenem, Láttasd velem irgalmasságod, Mutasd meg, hogy hivedet Megőrizid a nyilván megáldod; Mint szemednek fényét védj meg És őrizz meg a jóban engem, Rejts el szárnyad árnyékában, Ott találjam biztos védelmem.

XIX. ZSOLTÁR.

mf

1. { Az e - gek be - szé - lik És nyil - ván hir - de - tik. Az Ur -
 { Az ég meny - nye - ze - ti, Szé - pen ki - je - len - ti. Ke - zé -

mf

f *mf*

nak e - re - it, }
 nek mun - ká - it, } A na - pok egy - más - nak Tu - do -

f *mf*

mányt mu - tat - nak Az ő böl - cse - se - gé - ről; Egy éj a más

f

éj - - nek, Be - szél az Is - ten - nek Ő nagy di - cső - sé - gé - ről.

2. Nincs szó, sem tartomány, A hol e tudomány Nem prédikáltatnék, Mindenfelé mégyen E föld kerekségén Beszédek ezeknek, Írások kimégyen Mind e világ végén, Holott a fényes napnak, Hajlékot az Isten, Helyeztetett szépen, Ő lakó szállásának.

3.

4. Az Isten törvénye, Tiszta ő beszéde, Lelkeket megtérít; Hűség bizonyossága, Kisdedeket abba Bölcseségre tanít. Ő parancsolati Igazak mondási, Mik szívet vigasztalnak; Minden ő törvényi Tiszták szent beszédi, Szemet világositnak.

5., 6.

7. Szolgádat őrizd meg, Kevélységtől tartsd meg, Ne essék e bűnbe; És én tiszta leszek, Semmi bünt nem teszek, Járok te kedvedbe Szájamnak szólása, Szivem gondolatja, Kedves légyen tenéked. Adjad, óh én Uram! És erős köszálam, Hogy ne vétsek ellened.

XX. ZSOLTÁR.

(Hymnusz dallamára.)

1. A nagy Isten tégedet Mindig meghallgasson, Hogyha veszély fenyeget, Istenünk megtartsón; Küldje neked védelmét Az ő szent házából, Áraszsza rád kegyelmét Őgi hajlékából!

2. Kedvét nyerje mind, a mit Fölteszsz oltárára, Hálaáldozataid Tetszőnek találja; A mit a szived óhajt, Adjad meg tenéked, S a mit gondolsz, végre majd Érjen mind jó véget!

3. Hadd zengjünk hálaimát Nagy lelki örömmel: Isten őrzi hű népét, Mennyei erővel! Lengjenek fent zászlóink Magasan a légben Midőn győznek népeink Az Isten nevében!

XXII. ZSOLTÁR.

1. Én Istenem, én erős Istenem, Miért hagyál el engem ily igen? Kiáltásomtól minden oltalom Oly távol vagy! Én kiáltok tehozád mind napestig, Sőt ajakam még, éjen át sem nyugszik, Te még sem felelsz meg, nincs ki megmentsen Inségemben!

2. Én Istenem, mily szent a te neved, Téged dicsér ez a gyülekezet; Szentséged, mely örökölt ránk maradt, Él és megmarad. Atyáink is mindig te benned bízta, Szükségükben űket te oltalmaztad És te benned soha szégyent nem vallot Bizodalmok.

3. Én Istenem, én erős Istenem, Ha könyörűlsz inséges éltemen,
Jóvoltodért örökké hálát zengek Felségednek! Áldalak, hogy te a
szegényt megmented, Az Istenkeresőt el nem felejtéd, Dicsőség
firól-fira hadd szálljon E világon!

XXIII. ZSOLTÁR.

1. Az Ur én ne - kem ó - ri - ző pász - to - rom, A - zért

sem - mi - ben meg nem fo - gyat - ko - zom; Győ - nyő - rű szép

me - zőn en - ge - met él - tet, És szép ki - es fo - lyó

viz - re le - gel tet, Lel - ke - met meg - nyug - tat - ja szent

ne - vé ben, És ve - zér! en - gem i - gaz ós - vé - nyé - ben.

2. Ha a halál árnyékában járnék is, De nem félnék még ő sötét völgyén is, Mert mindenütt te jelen vagy én velem, Vessződ és botod megvigasztal engem; És nekem az én ellenségim ellen, Asztalt készítesz,eledelt adsz bőven.

3. Balzsamodat kiárasztod fejemre, Telt pohárral itatsz idvessé - gemre, Kegyességed, jóságod kísér engem, Az vesz körül egész földi éltemben; Ó! add, Uram, hogy e hü oltalomban, Mind holtomig szent házádban lakozzam.

XXIV. ZSOLTÁR.

1. Az Ur bir az e - gész föld - del És min - den ben - ne é - lők - kel, Ő - vé e föld - nek ke - rek - sé - ge, Me -

lyet a ten - ge - rek fe - lett S fo - lyók kö - zött ugy

é - pi - tett Mely-ben meg-lát - szik böl - ces - sé - ge.

2. De vajjon az Ur szent egét, Hol ő vevé lakóhelyét, Ki látja meg s ki éri el majd? A kinek tiszta ő szive Jó és igaz keze műve. S a ki hivalkodásra nem hajt.

3. Áldásban az igaz marad, Idvezítést azoknak ad, Az Isten, a kik őt keresték, Ki szent színét óhajtozá, És hite az úrhoz voná, Boldog lesz az a hű nemzetség.

4. Te bezárt föld! nyiss hát utat, Emelj diadal-kapukat A megváltó király szavára; Hadd szálljon égbe, a mi szent, S érje el üdvét odafent, Hol hiveit az Isten várja.

XXV. ZSOLTÁR.

1. { Szi - ve - meth hoz - zád e - me - lem És ben - ned bi - zom U - ram }
 { És meg nem szé - gye - nit - te - tem, Nem ne - vet sen - ki raj - tam. }

Mert szé-gyent nem val-la-nak A kik hoz-zád e-se-dez-nek

A-zok pi-ron-kod-ja-nak, A kik hi-tet-le-nül él-nek.

2. Útaid Uram! mutasd meg, Hogy el ne tévelyedjem; Te ösvényidre taníts meg, Miken intézd menésem; És vezérelj engemet, A te szent igaz igédben, Oltalmazd életemet, Mert benned bízom Ur Isten.

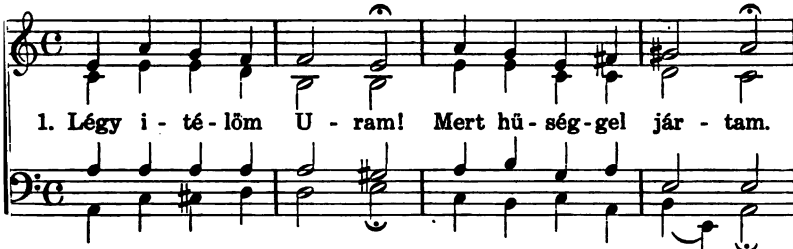
3. Emlékezzél jóvoltodból, Nagy kegyelmességedre, Emlékezzél irgalmadról, Mely megmarad örökre, Ifjúságomnak vétkét, Kérlek hogy meg ne említsed, Sőt nagy kegyességedet, Én Istenem megtekintsed.

4. Jó és igaz az Ur Isten, Mind örökkön örökre, A bűnösöket térítvén Ő igaz ösvényére; És a nyomorultakat, Életökben igazgatja, Nagy kegyesen azokat, Az ő útában megtartja.

5. Az Istennek minden útá, Kegyesség, és nagy hűség, Azoknak, kik mondására, Gondot tartnak mindvégig, Énnékem kegyelmezz meg Úram! a te szent nevedért, És bűnömet bocsásd meg, Ne ostorozz nagy voltaért.

6. A ki az Ur Istent féli, És tiszteli szívében, Azt ő nagy hiven vezérli, Ő igaz ösvényében, Nagy békességben annak, Minden jó bőven adatik, És ő maradékinak, Gazdag örökség hagyatik.

XXVI. ZSOLTÁR.

1. Légy i - té - lőm U - ram! Mert hü - ség - gel jár - tam.

És él - tem nagy ár - tat - la - nul; A - zért hi - szem az Is - tent

Hogy ő en - gem meg is ment Min - den ne - mű há - bo - rú - tól.

2.

3. Látom szemem előtt Kegyelemsségedet; És azon vagyok szüntelen, Hogy minden dolgaimban Járjak igazságodban, Ne vétsek felséged ellen.

4., 5.

6. Belső tisztaságban, És ártatlanságban, Én kezeimet megmosom; Tisztán téged dicsérlek, Áldozván felségednek, Oltárod körül forgódom.

7.

8. Uram hajlékodat, Szeretem házaodat, Holott lakol dicsőség-gel; Szent helyedet kedvelem, És azt felebb becsülöm Minden világi kincsnél.

9., 10.

11. Azért tisztaságban, Járok igazságban, És élek nagy ártatlanul Bűntől magam őrizem, Szabadíts meg hát engem, Te nagy irgalmasságodból.

XXVII. ZSOLTÁR.

(46 Zsoltár dallamára.)

1. Az Ur a mi világosságunk, Ő benne hű védőt találunk; Ki volna hát, kit rettegünk, Ha az Isten van mivelünk? Ha az egész világ ránk törne, Hogy a hívő népet megölje, Uram te mind elűzheted, Ha kinyújtod erős kezed!

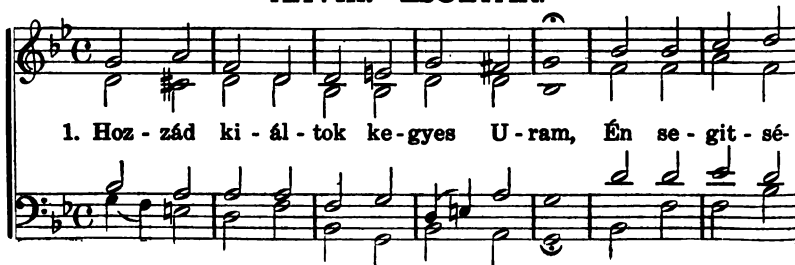
2. Ha mind a föld táborba gyúlne, Mi nem félnénk már megrendülve; Látván a ránk törő hadat, Bizva váránk mi az Urat; Csak egy dolgot kérnénk ő tőle, Ki eddig is hiven megőrzi, Hogy míg élünk szent temploma Legyen lelkünk boldog hona.

3. Óh! mi szép az Ur dicsősége, Hol ő lakik örök felségbe. Óh! mily erős a szent torony, E sziklavár, ez oltalom! Azért ha ránk vész napja támad Tárd fel nekünk a te szent házad, Takarjon el lakóhelyed, Hogy áldjuk itt dicső neved.

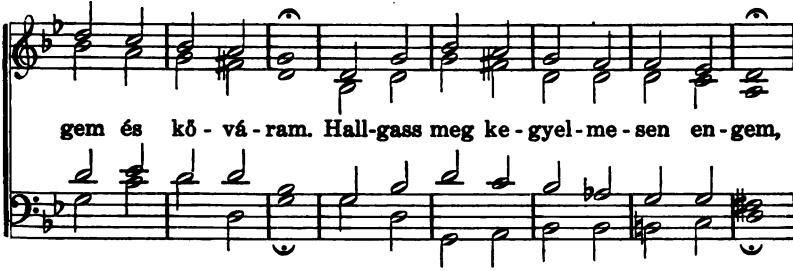
4. Tartsd meg Uram boldog hitünket, Hallgass meg és oltalmaz minket; Reményünk Óh! Uram te vagy, Veszély között hát el ne hagyj! Nincs senki más, e földön nincsen, Ki vigasztaljon és segitsen, Azért hozzád fohászkodunk; Maradj, Uram, hű gyámolunk.

5. Hol volna már a te hű néped, Ha utain te nem vezérléd? Hová lennénk most is, Uram, Mig ellenünk reánk rohan? Benced bizunk hát rendfőletlen, Hogy oltalmunk maradsz szünetlen; Isten velünk, ki ellenünk? Így semmitől nem rettegünk.

XXVIII. ZSOLTÁR.

1. Hoz - zád ki - ál - tok ke - gyes U - ram, Én se - git - sé -

gem és kő - vá - ram. Hall-gass meg ke - gyel - me - sen en - gem,

Ne hall - gass el mert el kell vesz - nem A - zok - hoz ha -

son - ló le - szek, Kik - nek a ko - por - só he - lyek.

2. Midőn te hozzád esedezem, És kezeimet felemelem, A te szentséges templomodban, Hallgas meg én imádságomban; Ne büntess a hitlenekkel, Ne verj a gonosztevőkkel.

3., 4.

5. Áldott legyen a nagy Ur. Isten, Ki meghallgata kérésemben. Az Úr énnékem erősségem, Én paizsom és segedelmem; Örül szivem és énekben, Dicsérem őtet szüntelen.

6. Az Úr ő népének ereje, A Krisztusnak nagy erőssége; Tartad meg azért a te népedet, És áldjad meg örökségedet, Legeltesd és vigasztald, És örökké felmagasztald.

XXIX. ZSOLTÁR.

(135 Zsoltár dallamára.)

1. Mostan, ti hatalmasok, E föld büszke nagyjai, Térdet, fejet hajtsatok S jertek Istent áldani; Tiszteljétek őt, nagyok, A ki mindennél nagyobb.

2. Megzendül az Ur szava Zajgó tengerek felett, A mennydörgés moraja Megrengeti a leget; Mily hatalom, mily erő! Ezt nyilván mutatja ő!

3. Majd a bércezen hangozik Az Ur harsogó szava, S büszke czédrus a porig Hajlik, omlik általa; Ingadoznak a hegyek, Bérczi erdők rengenek!

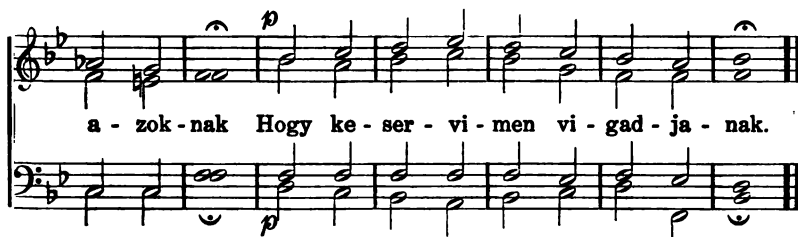
4. Óh! Ur Isten szent szavad Zengje itt is templomod; Mondjad: a ki megtagad, Azt ítéletre vonod; De meg áldod népedet, A kik félik nevedet.

XXX. ZSOLTÁR.

1. Di - csér - lek U - ram té - ge - det, Mert te meg - tar -

tál en - ge - met, És ke - gye - sen fel - e - me - lél,

El - len - sé - gim - től meg men - tél, És meg nem en - ge - déd

2. Midőn lelkem téged hívott, Megújulást küldél legott, S a ki már a sirban valék, Általad uj erőt nyerék; S mig annyi más a sirba szállott, Engem kezéd ismét megáldott.

3. Istenes Hívek és szentek, Az Urnak énekeljete, Áldjátok őtet mind végig, Mert nem haragszik sokáig, Az ember alig gondolhatja Mely hamar elmulik haragja.

4. Uram ha én porrá leszek, Tégedet hogy dicsérjelek, Hogy hirdessem jószágodat, Ha elveszek a föld alatt? Ne hagyj azért elveszni lelkem, Légy kegyelmes és tarts meg engem.

5. Az Urnak én hálát adok, Mert kegyesen meghallgatott, Gyászt, bánatot rólam levett, Örömmel tölté szívemet; Ó! a ki engem így megáldott, Legyen az Ur örökké áldott.

XXXI. ZSOLTÁR.

(6 Zsoltár dallamára.)

1. Uram én csak benned bizom, Légy azért oltalmazóm, Hogy szégyent ne valljak; Te igazságod szerint Uram tekints rám megint, Add hogy meg újuljak.

2. Fordíts felém szent színedet, Siess tarts meg engemet, Ó! én idvességem; Mentő helyet adj nekem, Erőddel most légy velem Ó! én erősségem.

3. Erős váram, Uram, te vagy, Te, Ó! egyedüli nagy, Azért téged kérlek; Vedd ki törből lelkemet, Szabadíts meg éltetemet, Mert benned remélek.

4. Én az Urnak hálát adok, Mert engem befogadott Erős oltalmába; A midőn azt gondolám, Hogy már nincsen gondja rám, Bevitt hajlékába.

5. Áldott az Ur dicső neve, Azért hát minden hive Szeresse s áldja őt; Imádjuk a nagy Istent, A ki megőrzi itt lent, A szentet és a hívőt.

XXXII. ZSOLTÁR.

1. Óh mely bol-dog az oly em-ber él - té - ben A kit az

Is - ten bé-vett ke-gyel-mé - ben; És meg bo - csá - tá

min-den vét-ke-it És bé-fe-dez - te min-den bú - ne - it.

Bol - dog az a - ki - nek nagy bú-nös vol - ta; Is - ten-től

nincs ne - ki tu - laj - do - nit - va, És ki - nek csa - lárd-

ság nincs szí - vé - ben, Tet - te - tés nél - kül jár é - le - té - ben.

2. Hogy bűnömet el akarám hallgatni. És neked meg nem akarám vallani Ottan csontjaim elszáradának, Soksága miatt én siralmimnak. Mert éjjel nappal kezded nehéz volta, Nagy bűnei-mért rajtam fekszik vala; Bennem elfogya minden erősség, Mint nyári hévségben a nedvesség.

3. De hogy bűnömet előtted megvallám, És nagy vétkeimet el nem hallgatám, De hiven előbeszélém néked; Ottan bocsánatot nyerék tőled. Azért az Ur Istennek minden hivek Könyörög-jenek, míg vagyon idejek; Mert ha nagy árvizek jőnének is, De nem árthatna ezeknek mégis.

4. Te vagy óltalmam, Őrizz meg engemet, Minden gonosz ellen tartsd meg lelkemet; Vigasztalj meg hogy örvendezhessek, És vigan néked énekelhessek. Tanítlak téged, úgy mond az Ur Isten, És vezérellek az igaz ösvényen. Szememmel mindenkor rád vigyázok, Igazgatlak, reád gondot tartok.

XXXIII. ZSOLTÁR.

mf

1. { No - sza Is - ten fé - lö szent hi - vek. Ör - ven - dez - ze -
 { Mert il - lik hogy ő - tet di - csér - jék, Kik ő - rül - nek

mf

p

tek az Ur - nak }
 i - gaz - ság - nak; } Áld - já - tok a - zér - tan Han - gos

p

mf *f*

czi - ter - rák - ban. Az Ur ál - das - sék Lant-ban He - ge -

mf *f*

mf *p*

dű - ben Czim-bal - mi zen - gés - ben Ma - gasz - tal tas - sék.

mf *p*

2. Nosza Istenfélő szent hivek, Örvendjete az Istennek Mert illik, hogy az igaz szívek Dicsérjék Őt örvendezve Áldjátok azértan, Hangos énekszóban Az Ur áldassék; Szép hangzatu dalban, Gyönyörű összhangban Magasztaltassék.

3. Szereti ő az igazságot, Az ítélet nála kedves: Dolgában tart irgalmasságot, Melylyel mind e világ teljes. Az Urnak ígéje: Egeket teremte, Melyeket ott fenn, Szájának lelkével, Nagy szép seregekkel Szerze ékesen.

4.

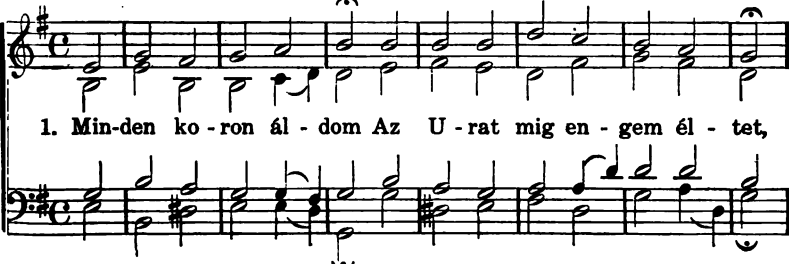
5. Mert mihelyt ő csak egy igét szól, Azonnal meglészen minden; És valamit ő megparancsol, Nagy hamarsággal megleszen. Pogányok tanácsát: És minden szándékát As Ur megtöri; És a mit a népek Magukban végeznek, Semmivé teszi.

6. De az Ur Istennek tanácsa Megmaradand mind örökre; És megáll minden gondolatja, Kiterjed minden időkre. Boldog az a nemzet, Ki ily Urat szeret, Mint ő Istenét; Boldog a nemzetség, Kit kedvel e felség, Mint örökségét.

7., 8., 9., 10.

11. Azért ő benne a mi szívünk Igen örvendez szüntelen, Mert ő minékünk reménységünk És bizunk ő szent nevében. Nagy kegyelmességed Mi rajtunk bővitsed, Légy mi gyámolunk! Ne hagyj szükségünkben, Segíts meg éltünkben, Mert téged várunk.

XXXIV. ZSOLTÁR.

1. Min-den ko - ron ál - dom Az U - rat mig en - gem él - tet,

És az ő szent di - csé - re - tét Szá-jam-ban hor-do-zom;

Di-cse-ked-vén áld - ja Lel-kem, jó - vol-tát az Ur - nak

Mit a sze - gé - nyek hal - la - nak, És ő - rül - nek raj - ta.

2. Magasztaljuk vigan Az Urnak áldott szent nevét, És véghe - tet - len kegyelmét Dicsérjük mindnyájan; Mert midőn keresném És kérném az én Uramat, Meghallá kiáltásomat, És megtarta engem.

3. Kik az Urra néznek, Tőle megvigasztaltatnak; Soha orozáik azoknak Meg nem szégyenülnek. A szegény kiálta És meghallgatá az Isten, El nem hagyá inségében, De megszabadítá.

4., 5. . . . ,

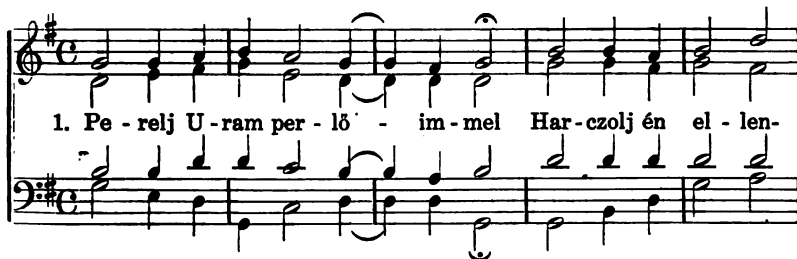
6. Én fiaim! jertek, Hallgassatok beszédemre, Megtanítlak szent életre, Hogy Istent féljétek. Kicsoda az ember, Ki hosszú életet kíván? És minden ő dolgaiban Jó állapotot kér.

7.

8. Az Isten szemei Látják a gonosztevőket, És ő emlékezetőket A földről eltörli, A jókat nem hagyja, Kik ő hozzá tiszta szívből Kiáltnak nagy inségökből, Mind megszabadítja.

9. Közel az Ur Isten A töredelmes szívekhez, És a sérelmes lelkéhez Segítséggel leszzen. Az igaznak itten Ő szenvedése sokasúl; De minden nyomorúságból, Kimentti az Isten.

XXXV. ZSOLTÁR.

1. Pe - relj U - ram per - lö - im - mel Har - czolj én el - len -

sé - gim - mel; Te pa - i - zso - dat ra - gadd e - lö, Én se - ge -

del - mem - re állj e - lö Dár - dá - dat nyújtsd ki ke - zed -

del, El - len - sé - gi - met ker-gesd el; Mond-jad ezt
az én lel-kem-nek; Té - ge-det én meg-se-git-lek.

2., 3., 4., 5., 6., 7., 8.

9. Dicsérlek téged Ur Isten! Nagy sűrű gyülekezetben, És nagy roppant sereg nép előtt Téged dicsérlek minden felett. Ne engedd, hogy örüljenek, A kik ok nélkül gyűlölnék, Ellenségimet fordítsd el, Ne gúnyoljanak szemökkel.

10., 11., 12.

13. Már azok énekeljenek, Kik igazságnak örülnek, Mondván: hála legyen az Urnak! Ki nyugalmat ad szolgájának, Én nyelvem igazságodat, Hirdeti nagy jóvoltodat; És dicséretedet hiven, Éneklek minden időben.

XXXVIII. ZSOLTÁR.

1. Ha - ra - god-nak nagy vol-tá - ban Meg - in - dül - ván, Ne feddj

meg U - ram en - gem Bú - súlt ger - je - de - zé - sed - ben,

Rám - te - kint - vén Ne bűn - tess meg Is - te - nem.

2., 3.

4. Mert az én nagy gyarlóságim És bűneim, Fejem felül haladták; Miknek nehéz terhes voltát; Súlyosságát Tagjaim nem bírhatják.

5., 6., 7., 8.

9. Minden mostani kérésem, Én Istenem! Vagyon szemeid előtt, És minden fohászkodásom Sóhajtásom, Tőled el nem rejtetett.

10. Szivem nyugalmat nem lelhet, Igen reszket, Minden erőm elfogyott; Szemeim világossága, Vidámsága, Én tőlem eltávozott.

11., 12., 13., 14.

15. De én az Istenben bizom, És elvárom, Hogy kérésem meghallja; Mert szivem hozzá emelem, És elhiszem, Hogy szükségem meglátja.

16., 17., 18., 19., 20.

21. Uram! ne hagyj el engemet, Nézd ügyemet, Mert egyedül hagyattam; Kérlek légy irgalmas nekem, Én Istenem! Mert csak te benned bízam.

22. Azért tőlem ne állj messze, Szánj meg végre, Én kegyelmes Istenem Segedelmeddel ne késsél, Siess, jöjj el Én édes idvességem.

XXXIX. ZSOLTÁR.

(30 Zsoltár dallamára.)

1. Magamban már elvégezém Mondám is, csendes leszek én, Nyelvemre nem jön több panasz, Hogy bűnömet növelje az; Ajkamra szót nem vehettem, Mert bűnömet láttam előttem.

2. Uram, mutasd meg én nekem, Vajjon meddig tart életem? Nyomorúságom napjai Mikor fognak leszállani? Arasznyi rövid élttem végre Vajjon mikor dől semmiségbe?

3. Ó! én Uram, tudom, tudom, Hogy engem a bűn súlya nyom, Mind a mi történik velem, Te akarsz én Istenem, Te megpróbálsz lelkem javára S hűségem lesz kegyelmed ára.

4. Most újra hát elhallgatok, Mert itt csupán vándor vagyok, Követve atyáim nyomát, Csak bújdosom e földön át, S ha elmúlik arasznyi létem, Kezed megáldja sirba tértem.

5. Biztasd, Uram, a csüggedőt Az ő kimúlása előtt; A szenvedők hő könyeit Számláld meg és tekintsd meg itt, S ha földi pályánk véget ére, Te légy szívünk boldog reménye.

XL. ZSOLTÁR.

1. Vár-ván vár-tam a Fel-sé- ges Ur-ra. És ő hoz-

zám for-dúlt nyíl-ván Ke-gyel-me-sen hal-ga-tott

rán És jó - vol - tát meg - mu - tat - ta új - ra;

{ Ki - vont a mély ve - rem - ből }
{ És a vé - szes ör - vény - ből } És én lép - te - i - met

{ Vi - vén a te - tő - re }
{ Szép e - gye - nes kő - re } Ál - li - ta en - ge - met.

2. Uram, ne vond meg tőlem irgalmad, Továbbra is tarts meg engem, Igazságod védelmezzem És őrizzen meg kegyes oltalmad; Elárasztott inségem Körülvelt sok szükségem; Bűneim nagy száma Terheli a szívem, Több az, mint fejemen A hajamnak szála.

3. Én Istenem most könyörülj rajtam, Hogy tebenned örvezdek, Idvességet tőled nyerjek, A ki mindég csak tebenned biztam; Noha én szegény vagyok, És szükségim oly nagyok, Az Ur gondot visel, Óh! én szabadítóm, Óh! édes megtartóm, Ne késsél hát, jövel!

ZSOLTÁR.
 XLII. ZSOLTÁR.

1. { Mint a szép hi-ves pa-tak-ra A szar-vas ki-ván-ko-zik, }
 { Lel-kem úgy ó-hajt U-ram-ra És hoz-zá fo-hász-ko-dik. }

Te hoz-zád én Is-te-nem! Szom-ju-ho-zik én lel-kem;

Vaj-jon szí-ned e-le-i-be, Mi-kor ju-tok é-lő Is-ten.

2. Könyhullatásim énnékem Kenyerem éjjel nappal; Midőn azt kérdik én tőlem: Hol Istened kit vártál? Ezen lelkem kiontom, És házaodat óhajtom; Hol a hivek seregében, Örvendek szép éneklésben.

3. Én lelkem mire csüggedsz el? Mit keseregsz ennyire? Bizzál Istenben s nem hágy el, Kiben örvendek végre, Midőn hozzám orcáját Nyujtja szabadítását, Óh én kegyelmes Istenem! Mely igen kesereg lelkem.

4.

5. Sebessége árvizednek, És a nagy zúgó habok Én rajtam össze-
 ütköznek, Mégis hozzád óhajtok; Mert úgy megtartasz nappal, Hogy
 éjjel vigassággal, Dicséreteket éneklek, Néked erős őrizőmnek.

6.

7. Én lelkem mire csüggedsz el? Mit kesergesz ennyire? Bizzál Istenben s nem hágy el, Kiben örvendek végre; Ki nékem szemlátomást Nyújt kedves szabadulást; Nyilván megmutatja nekem, Hogy csak ő az én Istenem.

XLIII. ZSOLTÁR.

1. I - télj meg ó! Ur is - ten en - gem És fo-gadd fel

én ü - gye - met E ke - gyet-len nem-zet-ség el - len;

Ne hagyj, ne hagyj go - nosz ke - zek - ben, El - vesz-ni ne

hagyj en - ge - met, Tartsd meg é - le - te - met.

2. A te örök világosságod Küldd alá, Óh! én Istenem, Hadd lássam a te igazságod, Azt a fényes és tiszta lángot, A mely hozzád a mennybe fenn, Utmutatóm legyen!

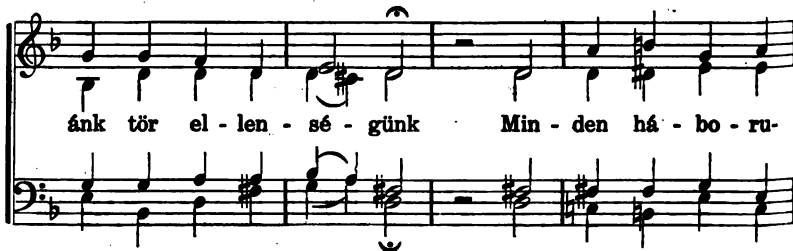
3. Óhajtozom meglátni orczád, Oltáridért égek, Uram! Vágyakozom már fel te hozzád, A hol tied a boldog ország, Hol nekem is legfőbb javam, Éltem reménye van.

4. Miért búsongsz hát gyöngye lelkem, Magadra a gyászt mért vevéd? Bizzál a te jó Istenedben, Igaz bíró ő lesz ügyedben, Mert védi ő minden hívét, Hogy áldjuk szent nevét!

XLVI. ZSOLTÁR.

1. Az Is - ten a mi re - mény - sé - günk, Mi - dőn re -

ánk tör el - len - sé - günk Min - den há - bo - ru -

sá - gink - ban Meg - tart e - rős ha - tal - má - ban.

A - zért a mi szí-vünk nem fél - ne Ha az e-
 gész föld meg-ren-dül - ne; És a he-gyek a
 ten-ger-nek Kö-ze-pi-be bé-dül - né - nek.

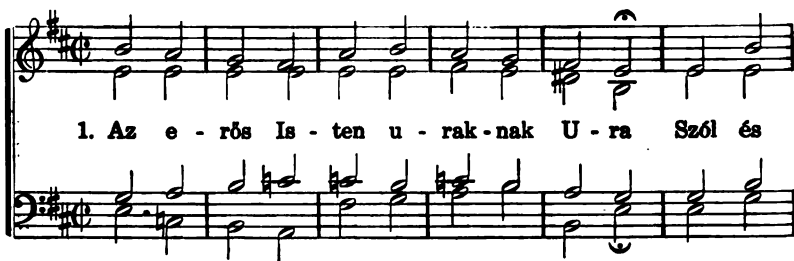
2. Ha zúgna a tenger hulláma, Ha zuhogna a vizek árja És a hegyek a szélvészszel, Hányatnának szerte szélyel: A szép folyó viz mindazáltal, Mely az Isten házában fut által, Vigasztalást adna nekünk, Mert az Ur itt lakik velünk.

3. Az Ur isten minden időben Mivelünk van nagy inségünkben; Az erős Isten oltalmunk, Seregek ura hadnagyunk; Nézzétek az ő nagy hatalmát, Melylyel terjeszti birodalmát, Mindent legyőz, a merre jár, Mindent leront, mi ellen áll.

4. Szent ígéje az Ur istennek Parancsol e földön mindennek, Az minékünk jó fegyverünk, Azzal veri le ellenünk; Mindent legyőz ennek hatalma S megáll az Isten birodalma, Azért szívünk meg nem retten, Mig velünk az erős Isten!

5. Ő a népeknek Ura, atyja, Dolgaikat ő igazgatja. Hatalmával ha ő velünk, Ki lehet akkor ellenünk? Bizzunk azért ő benne bátran, Mintha lennénk erős kővárban; S bizonynyal ő velünk leszen, S megsegít minket kegyesen.

L. ZSOLTÁR.

1. Az e - rős Is - ten u - rak - nak U - ra Szól és

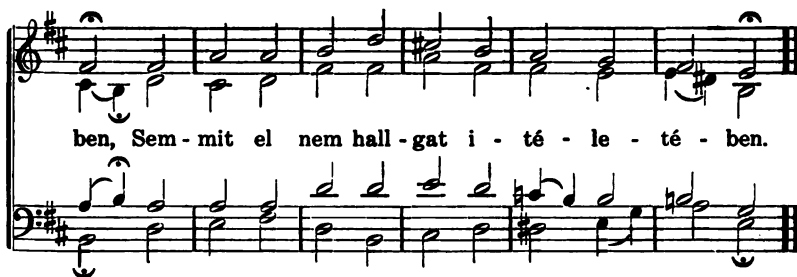
mind e . föl - dét e - lö hiv - ja; Tá - ma - dat - ról

és nap - e - nyé - szet - ről Nagy szép - ség - gel a Si -

on he - gyé - ről, El - jő az Is - ten ő fé - nyes - sé - gé -

2. Itélő bíró a mi Istenünk, A szent egek azt hirdetik nekünk; Hallgass reám én népem, mond az Ur, Mert csak a hű az ki megigazúl, Urad, Istened én vagyok tenéked, Jól látom én hát, hogy mi a te vétked.

3. Áldozatokban még hivaikodol, Szent füstjeidben elbizakodol, Holott a földön mindent bírok én, Völgyön és hegyen minden az enyém; Azért nekem nincsen szükségem másra, Csupán a lelki hü hálaadásra.

4.

5. Hitetlen ajkán az Isten neve Mi végre, hogy ha bűnös a szíve? Mit ér, ha lelked nyereségre néz? Mit ér, ha ajkad rágalomra kész? Azért az Isten, bár sokáig hallgat, De bűnödért, majd végre megsanyargat.

6. Óh! Isten népe, hívő emberek, Ha szól az Isten, rá figyeljete! Neki szívbeli hálát adjatok A törvény útján hiven járjatok, Mert igazságát hirdeti az égbolt Azt tartja ő meg, a ki hozzá hű volt.

LI. ZSOLTÁR.

(137 Zsoltár dallamára.)

1. Ur Isten, küldd reám a te kegyelmed, Nagy irgalmad szerint adj engedelmet, Töröld el az én számos bűnömet, Tisztítsd el sok lelki szennymet; Én Istenem, Óh! kegyelmezz meg nekem, Igazgass engem, mert sok az én vétkem.

2. Bűnös voltam előtted én nem rejtem, Mert untalan vádol miatta lelkem! Vétkeztem Isten gyakran ellened, Sirva vallom be tévedésemet És bár azért csak büntetést érdelek, Mégis várom könyörülő kegyelmed.

3. Mert ime én gyarlóságban fogantam, És szüleim vétke áradt el rajtam, De lelkem és szívem feléd repe, Szentségedért Uram, téged keres; Azért a mi jóság buzog szívemben, Szabadíts meg minden bűnömtől engem.

4. Jóvoltodat, Uram, el nem felejttem, Hálákat ad azért neked a lelkem; Kegyelmedért te szent oltárodon Türelmes szívemmel áldozom; Irgalmadért megáll hozzád hűségem, Mert te tőled van az én idvességem.

LV. ZSOLTÁR.

(143 Zsoltár dallamára.)

1. Én Istenem, ha hozzád esdek És könyörgő szómmal kereslek, Ne fordítsd el szent arcodat; Hallgass reám, Uram, ne vesd meg Keservemet, panaszomat.

2. A fájdalom reszket szívemben, A rossz világ rettegtet engem Eláradott bűneivel; Én Istenem, hová kell lennem, Hogy közöttük ne vesszek el?

3. Azért szívem keservben égve, Panaszával felszáll az égre S ajkam kiált egész napon; Én Istenem, te lásd meg végre, Uram, te lásd meg bánatom!

4. A te erőd örök hatalma Vihet engem a diadalra, Megtörve az alattomost; Akkor tér meg lelkem nyugalma, Ha megalázod a gonoszt.

5. Én Istenem, te égi Felség, Tied legyen minden dicsőség, Mert szent s igaz a te neved! Sirjába hull bűn és kevélység, De élni fog a hű veled!

LVI. ZSOLTÁR.

1. Ur Is - ten! Fel - sé - ge - det di - csé - rem, És

szent í - gé - det nagy-ra be - csü - löm, Ál - dom az U-

rat mig lesz é - le - tem Biz - ván ő be - szé - dé-

ben. Re - mény-sé - ge - met ve - tem az Is - ten ben Ir-

gal-mas-sá - gá - ra né - zek szün - te - len A - zért fé - lel-

mem sen - ki - től nem lé - sen; Ki árt - hat - na né - kem?

2. Fogadásom tartja azt énnékem, Hogy jóvoltodért neved dicsérjem; Mert kegyelmesen megmentéd lelkem A halál kötelékéből; És lábaimat megtartád eséstől, Hogy én élhessek tenéked kedvesül Az élő világosságán, és szentül Járjak te előtted.

LVII. ZSOLTÁR.

(143 Zsoltár dallamára.)

1. Óh! Uristen irgalmaz nékem, Mert te benned bizik én lelkem, Segedelmem nincs több sehol; Szárnyad alatt van menedékem. A míg a veszély elvonúl.

2. Én mindig az Istenben biztam, Ki jóra vitte minden útam, Oltalmazott és megsegélt; Megkönyörült az elhagyottan, Midőn hívám az ő nevét.

3. Hála, hála az Uristennek, Teljes szívvel benne örvendek, Mert a szegényt ő szereti S a ki hálót vetett lelkemnek, Abba ő azt magát veti.

4. Jó reggel álmomban serkenve, Föltekintek az Uristenre És ő neki hálát adok, Hirdetem, hogy mily nagy kegyelme, Énekemben úgy vigadok.

5. Az égig ér, Uram, jóságod, A felhőkig hat igazságod, Mutatja ezt az ég nekünk; De a te nagy hatalmasságod A földön is láttasd velünk.

LIX. ZSOLTÁR.

(46 Zsoltár dallamára.)

1. Szabadíts meg Ur Isten engem, És tarts meg ellenségim ellen. Azoktól véd meg éltetemet, Kik feltámadnak ellenem: Lásd meg Uram, miképen törnek Lelkemre e hatalmas szörnyek, Szabadíts meg tőlük azért, A te áldott szent nevedért.

2. Ó! te erős, hatalmas Isten, A kiből én örökké hittem, Kelj fel, jövel, védelmet adj, Ártatlanul vesznem ne hagyj! Fenyíted meg a hitetlenséget Mely nem féli a te felséged, Elbizva jár, él oktalan, Vesztébe így önként rohan.

3. Lelkem bizik, Uram, te benned, Hogy velem lesz a te védelmed, Paizsom lesz a te erőd, A nép között, a nép előtt; Hiszem te adsz nekem győzelmet, Midőn az álnok ember kerget, Hogy őt méltán megbünteted, Saját hálójába veted.

4. Uram, te vagy az én oltalmam, Reménységem és bizodalمام, Azért, ó! én erősségem Mindenütt neved dicsérem, Hogy nekem az én szükségemben, Segedelmem vagy inségemben, Hogy én erős váram te vagy, Azért imádlak, ó! te nagy.

LXI. ZSOLTÁR.

1. Ki - ál - tá - som halld meg Is - ten, Vedd ked - ve - sen

Az én kö - nyör - gé - se - met; Mert én szí - vem nagy

in - ség - ből, Mes - sze föld - ről Ki - ált - ja fel - sé - ge - det.

2. Vigy fel engemet **kőszálra**, **Magasságra**, Hol bátorságom legyen; Mert te vagy én erős tornyom, Vigasságom Én ellenségim ellen.

3. Te hajlékodban lakásom, Én kívánom És óhajtom szüntelen; Szárnyaidnak árnyékában Kiváncozva Vagyok jó reménységben.

4. Mert meghallgatsz kérésemben, Óh Ur Isten, Nyujtván kegyeségedet; Örökségöket megadod, És megáldod, A kik félik nevedet.

5., 6.

7. És aztán vigan éneklek, Szent nevednek, Mostan és mind örökké; És a mely fogadást tettem, Megfizettem Naponként Ő nékie.

LXII. ZSOLTÁR.

(24 Zsoltár dallamára.)

1. Az én lelkem szép csendesen Nyugszik csak az Ur Istenben; Mert csak Ő az én idvességem, Ő nékem erős kőváram, Megtartóm és én oltalmam; Minden gonosztól megment engem.

2., 3.,

4. Azért szívem reménységed, Csak az Ur Istenben vessed, Élj csak az Ő segedelmével; Ő nékem magas **kőszálam**, Óltalmam és erős **bástyám**, Hogy soha ne tántorodjam el.

5. Az Isten én idvességem, Erősségem, dicsőségem; Bizzatok csak azért Ő benne, Előtte ti szíveteket Töltsétek ki lelketeket, Ő légyen lelkünk hiedelme.

6.

7. Ne bizzatok **hivságtokban**, **Hamis ragadozástokban**, Mulandó dolgon ne kapjatok; Hogy ha sokasúl kincsetek, Ahoz ne bizzék szívetek, Mert nem állandó **gazdagságtok**.

8. Az Isten egy szót szól egyszer, Melyet én hallottam kétszer, Hogy nagy ereje vagyon neki, Uram! a kegyesség tied, És te nyilván megfizeted, A kinek dolga mint érdemi.

LXIII. ZSOLTÁR.

(42 Zsoltár dallamára.)

1. Uram, te vagy én Istenem, Én erőmnek kútfeje, Azért hozzád sóhajt szívem, Égő szomjam hoz ide; Jó reggel fölkeresem Szent házatad, Istenem! Mint elepedt föld a vízre, Szomjúhozom szent igédre.

2. Mert óhajtom látni nyilván A te nagy hatalmadat, És imádni vágyom immár A te dicső voltodat; Mert kegyelmed én nekem Kedvesebb, mint életem, Azért amig abban élek, Énekemben itt dicsérlek.

3. Uram, a te áldásodra Felajánlom éltetem És a te imádásodra Fölemelem kezemet; Mert a szívem megtelik, Mig hozzád emelkedik S mig dicsérlek énekemben, Te megáldasz mindig engem.

4. Az én lelkem mindenkoron Emlékében tartja azt, Csöndes éjjel, ha álmodom, Vagy ha gondom felviraszt: Hogy csak te vagy én velem Bármi sötét éjjelen, Szárnyaidnak árnyékában Nyugszom én nagy bátorságban.

5. Te őrzöd, Uram, lelkemet Minden veszély s baj között, Te tartod meg életemet, Ha ellenség üldözött, Azért hozzád szüntelen Ragaszkodik én szívem, S örvendezek e szent helyen, A megtartó Uristenben!

LXIV. ZSOLTÁR.

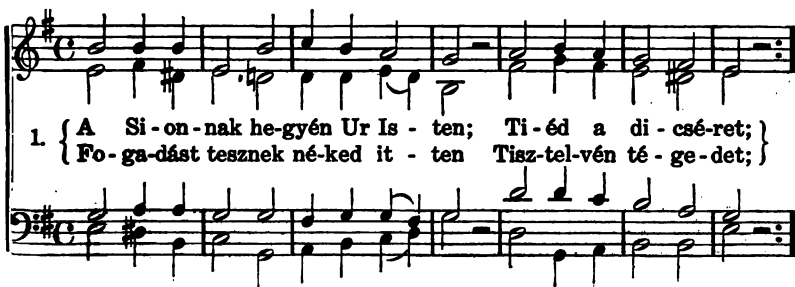
(5 Zsoltár dallamára.)

1. Hallgasd meg oh Uram kérésem, Tarts meg ellenségem ellen, A ki reám támad igen; Őrizz meg félelmétől engem, Mentsd meg életem.

2. És nagy félelemmel mindenek, Hirdetik az Isten dolgát, Beszéli annak nagy voltát, Melyet innen eszökbe vesznek, És megértének.

3. De szíve az igaz embernek, Örvend az erős Istenben, Ki őt vette kegyelmében; Örülnek a jó szívű hivek, És dicsekednek.

LXV. ZSOLTÁR.

1. { A Si-on-nak he-gyén Ur Is - ten; Ti - éd a di - csé-ret; }
 { Fo-ga-dást tesznek né-ked it - ten Tisz-tel-vén té - ge-det; }

Mert ké-ré - sö-ke-t a hi - vek - nek Meg-hal-lod ke-gye - sen

A - zért te hoz-zád az em - be - rek Jö - nek min-de-nün-nen.

2. Rajtam a bűn elhatalmazék Terhelvén engemet; De nagy volta kegyességednek Eltörli vétkünket. Boldog a kit te elválasztál, Fogadván házadba, Hogy előtted nagy buzgósággal Járjon tornáczodba.

3. Javaival a te házadnak, Megelégttetünk; Szent dolgain te templomodnak Gyönyörködik szivünk. A te csuda igazságodból Megfelelsz minékünk. Hallgass meg Isten! velünk tégy jól, Óh mi segedelmünk.

4. Mindenek csak te benned biznak, E föld kerektségén; A kik szélyel messze lakoznak A tengernek szélén. Te mondhatatlan hatalmaddal A magas hegyeket Körülfogod erős karoddal, Erősítvén őket.

LXVI. ZSOLTÁR.

1. Ör-vendj e-gész föld az Is - ten - nek És é - ne-kelj szép

zen - gés - sel Nagy di - cső - sé - gét szent ne - vé - nek

Min - de - nek di - csér - jék szé - lyel; Mond - já - tok ezt az

Ur Is - ten - nek Csu - dá - la - to - sak dol - ga - id E - rős - sé -

ged nagy hoz - zád es - nek, Hi - zel - ked vén el - len - sé - gid.

2. A te Isteni felségedet, E földön mindenek áldják; És dicső-
séges szent nevedet Énekléssel magasztalják. Jertek és ezt jól
meglássátok, Minden jól ide figyelmezz: Istennek mely csudálatosak
Dolgai az emberekhez.

3.

4. Áldjátok a mi Istenünket, E földön minden emberek, Dicsér-
jétek az Ő szent nevét Nagy zengéssel minden népek; Mert életünket
Ő megadá Az Ő nagy kegyességéből, Lábainkat meggyámolítá Oltal-
mazván eleséstől.

5., 6., 7.

8. Jertek, halljátok! had beszéljem Tinéktek Istenfélőknek, A
miket Isten tett én velem, Mely kegyesen tett lelkemnek; Hogy szá-
jammal hozzá kiálték, Ottan meghallgata engem. Azért beszédével
nyelvemnek Mindenkor Őtet dicsérem.

9.

10. Áldott legyen a nagy Ur Isten, A ki reánk gondot visel;
Megsegít Ő szükségünkben S ott van igaz hiveivel; Áldott legyen
az Ur kegyelme, Melylyel minket véd és megáld, Azért nevét
örökké zengve, Én lelkem Őt, csak Őt imádd!

LXVII. ZSOLTÁR.

(33 Zsoltár dallamára.)

1. Ur Isten, áldj meg jóvoltodból És kegyesen fordúlj hozzánk,
Oltalmaz meg minden gonosztól, Szent szinedet fordítsd reánk;
Hogy e földön minden Megismerje rendben A te utadat S képed
minden mása E világon lássa Nagy hatalmat!

2. Dicsérjenek téged a népek, Hála-ének hozzád zengjen; Tisztes-
séget adjanak néked, Téged áldjon minden ember; Uram te kor-
mányozd Az egész világot Szent igazsággal, Te bírod, itéled És jóra
vezérléd Nagy hatalmaddal.

3. Dicsérjen téged minden nemzet, Uram, téged dicsőítsen, Mert
a föld bő gyümölcsöt termett, Megáldott minket az Isten; Nincs
kivűled jó más, Tőled száll az áldás, Te táplálsz minket, Azért
dicsérjétek, Mindenféle népek, Mi Istenünket!

LXIX. ZSOLTÁR.

(25 Zsoltár dallamára.)

1. Tarts meg engem, Óh! Uristen, Mert az örvény elragad; A mélységes vízbe estem S lelkemig hat már a hab. Ajkam immár elepedt, Áhitozva szent kegyelmed, S köny borítja szememet, Várva a te segedelmed.

2. Ellenségim többen vannak, Mint fejem hajszájai, S nagy erővel megakarnak Szent hitemtől fosztani; De te, Uram, adj reményt, Hogy kétségbe most se essem, A te igaz nevedért Szabadíts meg Uram Isten!

3. Bánatomban most térj hozzám, Én irgalmas Istenem; Jobb időket addig hozzám, Mig a sirban nincs helyem; Hogyha nincs itt senkisé, A ki búmnak társa lenne, Te küldj, Uram, kegyesen Vigasztalást bús lelkemre.

4. Istenem a nyomorúltat Védelmedbe te fogadd; Istenem az elhagyottat Csak te magad el ne hagyd! A könyörtelen szívet Szégyenítse meg kegyelmed, Mely megőrzi a hivat, S győzni a bűnnek nem enged.

5. Óh! mutasd meg, örök Isten, Hiveidnek szent erőd, S a kétségtől ments meg itten Minden igaz szenvedőt; Hogy a te szent nevedet Zengje ég, föld és a tenger, S a te áldott kezedet Magasztalja minden ember!

LXXI. ZSOLTÁR.

(6 Zsoltár dallamára.)

1. Te benned bízom Istenem, Oltalmaddal légy velem, A te jóvoltodért, Hogy székben ne essem, Siess és tarts meg engem Igéreted szerint.

2. Légy az én erős kőszálam, Hogy védelmem találjam Te benned Ur-Isten, Midőn űznek a bajok És elhagyatott vagyok S nincs, ki megsegítsen.

3. Mert én Uram, bármely sorsba, Gyermekségemtől fogva, Csak te benned bízom, Ifjúságom idején, Hozzád vonzott a remény, S benned vigadoztam.

4. Ne vess el hát vénségemben, S ne hagyj magamra engem, Ha gyámtalan levék; Sőt, hogy erőm megfogyott, S bajom megszaporodott, Szegény szolgáló te véd.

5. Siess, Uram siess hozzám, Mert én te benned bizván **Hatalmad** hirdetem; Jóságodat beszélem, Mert te voltál vezérem, S te óvtad életem.

6. Sokszor láttam csodáidat, Midőn a bánat miatt Már a porba es-
tem; De te a mélyből kivőli, S a halálnak tőriből Kiragadtad testem.

7. Most azért hogy megvénhedtem, Hű bizonyosságod lettem Te
néked Istenem, Tudom, nem érhet szégyen Mig bizalmam, reményem
Te benned helyezem.

LXXV. ZSOLTÁR.

(135 Zsoltár dallamára.)

1. Téged Isten tisztelünk, Dicséret legyen neked, Mert jelen van
itt velünk A te áldott szent neved; Mi azért csodáidat Hirdetjük
jóvoltodat.

2. Mig időm van, igazán Védem Isten szent ügyét. A mit Isten
biza rám, Jól megállok tisztémért; Mert a földet ide lenn, Az igaz-
ság tartja fenn.

3. Intem, a ki rosszra tért, Balga ember jól vigyázz! Így ta-
nácslom a kevélyt: Te is oly fenn ne héjázz; Dolgod bárha jól
megyen, Elbizottá ne legyen.

4. Nem ad tisztet és erőt Sem kelet sem napnyugot; Nem ma-
gasztal fel a föld, Istené az a dolog; Lelked, amit érdemel, Ő
aláz és fölemel!

5. Jót az Isten jónak ad, Tele töltve poharát Annak, a ki
hű marad, Adja tisztán szín borát; De ki hozzá nem igaz, A
salakját iszsza az.

6. Hála neked, Istenem, Ki nekem kegyelmet adsz, S mig a bűnt
legyőzhetem, Szent erőddel támogatsz, Mert a jó nem veszhet el, Az
igaznak győzni kell!

LXXVII. ZSOLTÁR.

1. { Az Is - ten - hez az én szó - mat }
{ E - me - lém ki - ál - tá - so - mat; } Hogy fel-

ki - ál - ték hoz - zá Be - szé - dem meg - hall - ga - tá.

{ Min - den - ne - mü szük - sé - gem - ben }
{ Re - mény - sé - gem csak az Is - ten; } Éj - jel

ke - zem fel - tar - tom, Az ég - re hoz - zá nyuj - tom.

2. Lelkem nagy bánatba esett, Minden vigasztalást megvet; Az Isten rettent engem, Ha róla emlékezem; Noha Istennek szivemben Panaszlok nagy inségemben, Lelkem mégsem találhat Semmiben nyúgodalmat.

3. Az Istenhez inségemben Azért szólék énekemben, Szivem azért emelém Hozzá búmnak éjjelen; Kétségim közt, elhagyottan, Irgalmához folyamodtam S könyörögve kértem őt: Lássá meg a szenvedőt!

4. Bánatomban Istent kértem, Kiben mindig buzgón hittem, Mert nála az irgalom Erőt vesz a haragon; Benne biztam, hogy meghallgat És panaszom hozzá felhat S megnyugtattja lelkemet, Mert Atyám Ő és szeretet.

5. Óh erős és kegyes Isten, Szent vagy cselekedetidben; Nincs kivüled hű, igaz, Egyedül csak te vagy az! Nekem is a te kegyel-med Küldött vigaszt, segédelmet, Mig sem földön, sem égen, Nem vala már mentségem.

LXXX. ZSOLTÁR.

1. Hall-gass meg, Iz - rá - el pász-to - ra, Te né-ped-nek

ve - zér - lő U - ra, Ki meg-őr - zöd hi - ve - i - det;

For-dítsd fe-lénk ke-gyel-me - det A menny-ből hol

űlsz ma - ga - san, Je - len - jél meg vi - lá - go - san.

2. Most mutasd meg nekünk erődet, Midőn a nagy inség körül-vett; Tekints reánk kegyelmesen, Tarts meg és védj meg teljesen; Most hadd lássuk irgalmatát S fénylő világosságodat.

3. Még rajtunk van Uram, csapásod, Még tart a te nagy búsulásod, De vajj, meddig tart Istenünk? Meddig lesz még eledelünk, Kenyér helyett búslakodás S az italunk könnyhullatás?

4. Nagy bánatba ejtettél minket, Ránk bocsátád ellenséginket, És a te boldog népedet, A mely szépen növekedett, Megint űzi bős ellene Mert haragod rá gerjede.

5. Ó! térj hozzánk Uram még egyszer, Orczád elől csak most ne vess el Sőt nyújtsd felénk mentő kezéd S nem vétkezünk már ellened; Erőt, vigaszt most adj nekünk És mi akkor el nem veszünk.

LXXXI. ZSOLTÁR.

1. Ör - ven - dez - ze - tek Az e - rős Is - ten - nek,

É - ne - kel - je - tek Di - csé - re - te - ket

Szép é - ne - ke - ket; Az Is - ten - ne - vé - nek.

2. Most ez uj évben Benne örvendezzünk! Vig ünneplésben, A mig időnk van, Szép énekszóban Néki hálát zengjünk.

3. Mert az Uristen Meghallgatott minket, Nagy szükséginkben Megoltalmazta, Bajból kihozta A mi életünket.

4. Neki egyedül, Hála neki zengjen, Mert rajta kívül, Kiben reméljünk Kiben bizva féljünk, Nincs több igaz Isten.

5. Vessük az Urban Most is reményünket, Várjuk őt vigan, Ki megáld bőven S betölti hiven Minden szükségünket.

LXXXIV. ZSOLTÁR.

f

1. Óh se - re - gek - nek Is - te - ne! Mely ked - ves győ - nyő -

f

rü - sé - ge, A te sze - rel - mes haj - lé - kid - nak! Az

m

én lel - kem fo - hász - ko - dik, Tor - ná - czod - ba ki - ván - ko -

zik, Óh Is - te - ne a ma - gas - ság - nak! Á - hi - to - zik tes -

tem lel - kem, Te hoz - zád é - lő Is - te - nem!

2. Óh bódog az ember nyilván, A ki a te útaidban Kiván járni szívvél lélekkel! A hol vannak te oltárid, És te szentséges hajlékid, Hol dicsértettel felségesen, Bizony bódog az oly ember, Ki téged házádban tisztel.

3. Erős Isten én paizsom, Szükségemben benned bizom Imádva téged szent házádban; Ki e helyet úgy szeretem Hogy egy nap itt jobb én nekem Mintsem ezer nap a világban; Óh! tekints rám én Istenem, Áldj meg engem e szent helyen!

4. Mert minékünk fényes napunk Az Isten, és mi paizsunk, Nagy dicsőséggel szeret minket; Azokkal kegyelmet téssen, Kik járnak a jó ösvényen, Sok javaival áldja őket. Bódog az ember életében, Ki bizik az Ur Istenben.

LXXXVI. ZSOLTÁR.

(77 Zsoltár dallamára.)

1. Tekints meg Uram engemet És hallgasd meg kérésemet, Mert igen szegény vagyok; Szükségeim oly nagyok; Tartsd meg testemet lelkemet, Ne nézd bünsös életemet; Szolgádhoz térjen kedved, Ki bizik csak te benned.

2. Hozzád minden nap sóhajtok, Szükségemben felkiáltok, Hogy irgalmadba vevén, Kegyelmezz meg idején; Szolgád lelkét vigasztald meg, Kiáltásom, Uram, halld meg, Mert szívemet e végre Emeltem fel az égre.

3. Uram, te jó s kegyelmes vagy, A te irgalmasságod nagy, Mindenkihez, kit baj ér S a ki téged bizva kér; Hallgasd meg azért kérésem, És nézd meg esedezésem, Mert nincs senki kívüléd, Ki megvédje a hivet.

4. E világnak minden népe, A kiket te hoztál létre, Dicsőítvén nevedet, Azért félnek tégedet, Mert te nagy és hatalmas vagy, Csodatételeid sok és nagy; Nincs nagyobb rajtad kívül, Te vagy Isten egyedül.

5. Vezérelj az igaz hitben, Utaidra taníts engem, És csak arra hajtsd szívem, Hogy szent nevedet féljem, Neked Uram, hálát adok, És teljes szívből vigadok, Mind örökké nevednek Dicsőisértet éneklek.

6. Hozzám, Uram légy kegyelmes, Ki jó vagy és engedelmes És bocsáss meg én nekem; Könyörülő Istenem: Kárhozatból vedd ki lelkem, A mélységből hozz ki engem Lelkét, szívét fiadnak Fogadd el te magadnak.

LXXXIX. ZSOLTÁR.

mf

1. { Az Ur - nak ir - gal - mát ö - rök - ké é - nek - lem }
 { És hü - sé - ges vol - tát min - den - kor hir - de - tem, }

mf

mf

Mert mon - dom, hogy meg - áll mind ö - rök - ké ir - gal - ma

mf

f

Me-lyet úgy meg - é - pit, hogy meg - áll - jon min - den - ha,

f

És hogy mind az é - gig e - rő - si - ted, meg - tar - tod

mf

Te szent i - gaz - sá - god és a te fo - ga - dá - sod.

2. Az egek hirdetik csuda dolgaidat, A szent gyülekezet te igazságodat: Mert vajjon kicsoda volna ott fenn az égben, Ki nagy hatalommal hozzád hasonló légyen? Az erős angyalok seregében vagyon-e? Ki e dicső Urhoz hasonlatos lehetne?

3. Igen rettenetes e felséges Isten, Ötlet féli minden a szent gyűlésekben; Óh seregek Ura! minden enged tenéked, Te nagy erős Isten vajjon ki érne véled? A te igazságod, mely lakozik te nálad, Soha el nem múlik, de örökké megmarad.

4. Bóldog a nép, a mely tenéked örvendez, Minden dolgát Uram! ez viszi jó véghez; Fényes orczád előtt ezek járnak merészen, És a te nevedben örvendeznek szüntelen; Mert nagy dicsőségre őket felmagasztalod, És jó téteményid rajtok megszaporítod.

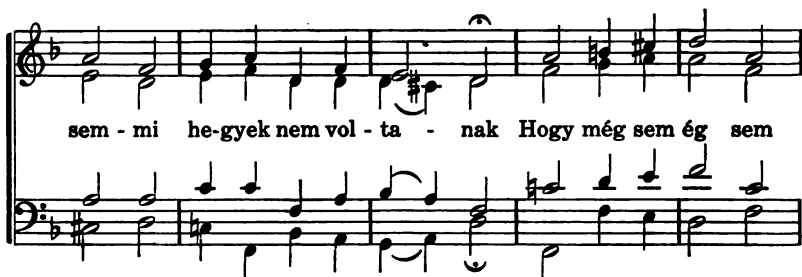
XC. ZSOLTÁR.

1. Te ben - ned biz - tunk e - le - i - től fog - va,

U - ram! té - ged tar - tot - tunk haj - lé - kunk - nak Mi - kor még

sem - mi he - gyek nem vol - ta - nak Hogy még sem ég sem

föld nem volt for - mál - va, Te vol - tál és te vagy e -

2. Az embereket te meghagyod halni, És ezt mondd az emberi nemzetnek: Légyetek porrá, kik porból lettetek! Mert ezer esztendő előtted annyi, Mint a tegnapnak ű elmúlása És egy éjnek rövid vigyázása.

3. Mint sebes árvíz, mint eltűnő álom, Mint gyenge fű elhervadó virága, Az ember élte olyan e világba, Reggelre kél, hogy este sirba száljon, Ha bűneit idézvén ellene Nagy bánulásod rája gerjede.

4. Haragod miatt napjaink letűnnek, S esztendeink elszállnak, mint a hangok, Legtöbb időnk is ha egyszer lezajlott, Határinál a hetven, nyolczvan évek, Melyben emésztett sok baj és nyomor. A gyors enyészet végre elsodor.

5. Taníts meg azért, óh Uram, szolgálid Hogy rövid voltát tudván napjainknak, Bölcs szívvvel éljünk, míg szok lefutnak; Haragoddal is ne sújtolj sokáig Sőt javaiddal minden nap beöltés, És vig örömben vig énekre költs.

6. Balsors után hozz reánk vig esztendőt, Boldog napokra fordítsd inséginket, Dicsőségeddel ékesíts fel minket; Koronázd jóval a dicsőbb jövődöt És dolgainkat áldja meg kezed, Hogy mi is áldjuk a te szent neved!

7. Szolgáidon láttassad dolgaidat, Dicsőségedet ezeknek fiain, Add értenünk felséges hatalmadat. Mi kegyes Urunk! óh irgalmas Isten! Minden dolgunkat birjad, forgassad Kezeink munkáit igazgassad.

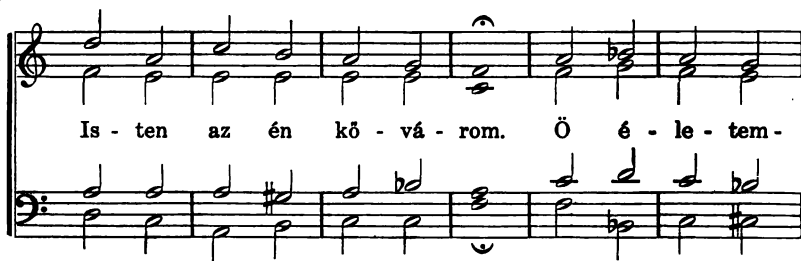
XCI. ZSOLTÁR.

1. { A ki a fel - sé - ges Ur - nak La - ko - zik ol -
 És e nagy ha - tal - mas - ság - nak, Nyu - go - szik ér -

tal - má - ban }
 nyé - ká - ban; } Az i - lyen nyil - ván mond - hat - ja:

Is - ten az én kő - vá - rom. Ő é - le - tem -

nek ol - tal - ma, Én csak ő ben - ne bi - zom.

2. A kísértet töre ellen, Mendéket Isten ad, A halálos félelemben,
Védelmébe ő fogad, Téged ő védő szárnyával, Takargat és befedez
És az ő igazságával, Mint paizsszal védelmez.

3. Én lelkem az Ur Istenben, Vesd minden reményedet, A ki ül a
magas mennyben, Ő reá bízéd éltedet, Így nem érhet semmi veszély,
Házadat is a kártól, Véd az Isten hát ne félj, Megment minden
gonosztól.

4. Mert az ő szent angyalinak, Megparancsolta nyilván, Hogy
téged oltalmazzanak Minden te utaidban. Ezek tégedet nagy szépen,
Ő kezökben hordanak, Hogy lábad ne üsd a kőbe, Oly hiven
igazgatnak.

XCII. ZSOLTÁR.

1. É - kes do - log di - csér - ni, U - ram! fel - sé - ge - det, És

a te ne - ve - det É - nek - kel ma - gasz - tal - ni, Hogy

em - ber áld - ja reg - gel Te nagy jó vol - to - dat,

2. Ó! mily nagyok és szentek Az Isten dolgai! Mily bölcssek szavai, Melyekkel táplál minket! Dolgaidon örvendek Azért én Istenem, Sok csoda tetteden Örömben éneklek.

3. De a hitetlen ember Az Isten útait, Nem érti s dolgait Nem tartja figyelemben. Kik hát az ő kegyelmét, Elbizva megvetik, A bajban ő nekik Nem nyújtja segédelmét.

4. Virágoznak a hivek, Mint a szép pálmafák, És mint a cédrusfák Mik a Libánon nőnek; És az Ur hajlékában, Ezek plántáltatnak, Szépen virágoznak Az Isten tornáczában.

XCV. ZSOLTÁR.

(24 Zsoltár dallamára.)

1. Jertek! örvendjünk mindnyájan Az Úrban mi kösziklánkban, Vigadozzunk szép énekekkel, Menjünk színe eleibe, És magasztaljuk kegyesen, Örvedetes dicséretekkel.

2. Mert ő a hatalmas Isten, És nagy király mindeneken, Ő a fejedelmeknek Ura: Ez egész földnek mélységét, És a hegyeknek erejét Hatalmas kezében foglalja.

3. Övé a tenger, a melyet Erős kezével teremtett, A szárazt is ő szerzé szépen. Az Úrnak jer! imádkozzunk. Néki térdet, fejet hajtsunk, A ki minket teremtett bölcsen.

4. Az Uristen a mi Urunk, Mi pedig szolgálai vagyunk, Mert minket is keze teremtett; Azért ha ő hiv titeket Nyissátok meg szíveteket, Imádni az Ur Istent, jertek.

XCVI. ZSOLTÁR.

1. É - ne - kel - je - tek min - den né - pek, Uj é - ne - ket az

Ur Is - ten - nek! E föl - dön ő né - ki min - den Di - csé -

re - tet é - ne - kel - jen, Jó vol - tát hir - des - se min - den - nek.

2. Nagy dicsőségét látja, minden Az ő tiszteletes szent helyén. Jertek tehát minden népek Adjunk hálát az Istennek: Mert nagy az ő dicsőségében.

3. Az Úrnak dicsőség adassék, És az ő neve dicsértessék: Adjunk ő neki hálát, Minden kedves ajándékot, Kapui előtt szent helyének.

4. Jer, menjünk az Úr eleibe, És imádjuk figyelmesen Templomában szentségének: Tőle mindenek féljenek, Ez egész föld kerektségében.

XCVIII. ZSOLTÁR.

(66 Zsoltár dallamára.)

1. ÉnekeljeteK új éneket Az Úr Istennek örömmel, Mert nagy csodákat cselekedett Erős karja erejével, Mi velünk az ő idvességét Kétség nélkül megérteté, Igazságát és kegyességét Minden népnek kijelenté.

2. Megmutatá irgalmasságát; És kegyességét tekinté, És az ő nagy hűséges voltát Szent hiveihez téríté: A nekünk küldött idvességet Ez egész föld kerektségén Nyilván meglátta minden nemzet, Örvendjen hát neki minden.

3. Örömmre fel! zengjen az ének Dal csengjen mi Urunk előtt Hála az Uristen nevének, Ki ítélni a földre jött; Zengjen a föld, zengjen a tenger Viszhangozzon Sion hegye Igazságot talál az ember Mert az Isten itt lesz vele.

C. ZSOLTÁR.

1. E föl - dön ti min - den né - pek! Az Is -

ten - nek ör - vend - je - tek; E - löt - te szép é - ne -

kek - kel Szol - gál - já - tok őt vig szív - vel.

2. Mert egyedül ő az Isten, Ő teremtett minket bölcsen Neki vagyunk gyermekei, Seregének a hivei.

3. Ő kapuin menjete be, Hálát adván szivetekbe; Jertek! menjünk szent házába Teljes szívből őt imádva.

4. Megáll az Ur igazsága, Mindörökké tart jósága; Kihat az ő kegyessége Nemzetségről, nemzetségre!

CI. ZSOLTÁR.

1. Min - de - nek e - lőt - te ir - gal - mas - ság - ról Lé -

szen é - nek - lé - sem az i - gaz - ság - ról, És di - csé -

re - tet mon - dok szün - te - len Né - ked Is - ten.

2. Okossággal járok minden utamban, Hogy bizton eljuthassak országodban, És házamat hiven vezérelhessem, Igyekezem.

3. A hamis szívü távol menjen tőlem, A gonosz emberhez nem leszen kedvem, Nem jó a csalárd ember előmbé, Semmi helyen.

4. Ki ő feleit titkon rágalmazza, Annak nálam nem leszen mara - dása, A fuvalkodó kevészt előttem, Nem szenvedem.

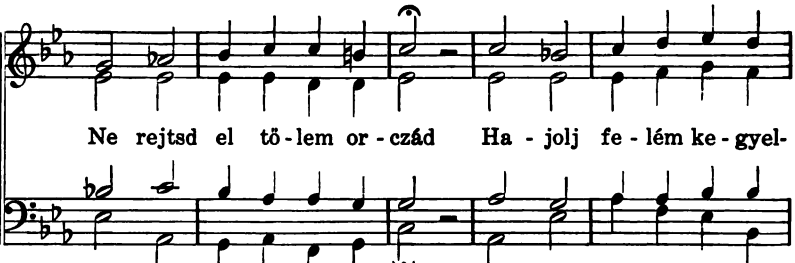
CII. ZSOLTÁR.

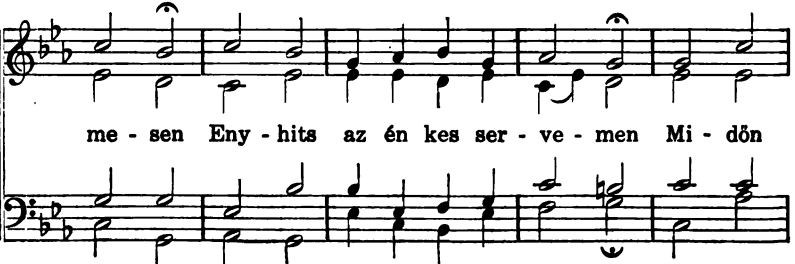
1. Hall - gasd meg U - ram ké - ré - sem, Te - kintsd

meg e - se - de - zé - sem, Be - szé - dem jus - son hoz - zád

Ne rejtse el tő - lem or - czád Ha - jolj fe - lém ke - gyel -

me - sen Eny - hits az én kes - ser - ve - men Mi - dőn

2. Nézd, napjai életemnek, Mint a pára úgy eltűnnek! Füst, hamu lesz mindenem, Mint a fű hervad szívem; Elhagyatva sir a lelkem, Por és hamu lett az étkem S míg búslakodom egyedül, Italomba könnyem vegyül.

3. Az én időm im elmúlék, Mint az árnyék, úgy eltűnék! Mint aszott fű száradok, Többé fel nem támadok; Minden múló itt a földön, Csak te vagy Uram örökkön, Éltünk semmi te előtted, Csak neked van örök léted.

4. Ó! Ur Isten, hiveidre, Kik búsulnak elepedve És reményük mára sincs Szent egedből most tekints! Most újítsd meg még reményünk, Hogy te benned újra éljünk S fiainknak írjuk azt meg, Hogy az Isten mint tartott meg.

5. Halld meg a foglyok nyögését, A haldoklók esdeklését, S nézd meg azon a nyomort Kit a kétség elsodort; Fájdó szívet te enyhítsd meg, Minden sebet te gyógyíts meg, Hogy a hála hozzád térjen Minden néptől, mindenünnen.

6. Én reám is, ki utamban Eltörődtem, megfáradtam, Most te-kits le, Istenem Most kegyelmezz meg nekem! Napjaim felén ne vedd el Életemet szent kezeddél S bárha sorsom nálad írva Még ne ejts a kora sirba.

7. Tudom, Uram, hogy ég és föld, Mit a teremtettség betölt, Változik és megavúl És az enyészetbe hull; Csak te maradsz, Örök Isten, Változatlan rendűletlen, Ó! azért szent öröködbe Fiaidat is fogadd be!

CIII. ZSOLTÁR.

1. Áld - jad lel - kem, Is - te - ne - det ó! áld - jad,

Tel - jes szí - vem az ő ne - vét i - mád - jad Sel ne

fe - ledd jó - té - te - mény - e - it! Di - csérd lel - kem a

jó Is - ten ke - gyel - mét, Ne hall - gasdd el, hogy ő szí - ved ke -

ser - vét Gyó-gyit - ja és ba - jod-ban meg-se - git.

2. Szálljon fel az Urhoz lelkünk hálája, Mert kegyesen éltünket Ő táplálja S javaival bőségesen betölt; Ő derít jobb napokat a szenvedőre, A csüggedőt Ő kelti uj erőre S az mint a sas megifjul, szárnyat ölt.

3. Ó! Uram, a te jóvoltod s kegyelmed, Mely a felhőn túl mind az égig terjed Miként az ég, tündöklő, végtelen; Mint az atya gyermekéhez türelmes, Jó lelked is mihozzánk oly kegyelmes S engedelemre kész vagy szüntelen.

4. Te tudod, ó! milyen gyarló az ember, Csak porfelhő, mit szélfúvás szélyelver, Vagy mint a fű, olyan csak életünk; Hamar hullunk, mint a mező virága, A felzugó enyészet egy szavára Nem tudjuk azt sem, hogy hová leszünk.

5. Szállj lelkem, ó! szállj örök Istenedhez, A mennybe szállj az égi sereghez Velük együtt imádd az Ur nevét; Dicsérje az Ur Istent minden ember, Ki minékünk atyánk a magas mennyben És kegyesen őrzi minden hiveit.

CIV. ZSOLTÁR.

1. Áld-jad lel-kem az U-rat és tiszteld! Di-cső-sé-gé-

vel rak-va menny és föld; A te fel-sé-ged U-ram nagy és

e - rős A te é - kes - sé - ged nagy, szép és fé - nyes Te

öl - tö - ze - ted é - kes és tiszt - ta, Szép vi - lá - gos - ság

szár-ma-zik ró - la; Az e - ge-ke-t szé - le-sen ki-ter -

jesz - téd Mint egy kár - pi - tot, ugy fel - é - ke - si - téd.

2. Istennek legyen örök tisztesség És övé legyen minden dicsőség Örül az Ur ő csuda dolgaiban, Gyönyörködik teremtett világában Tekintésétől a föld megrémül És az ő haragjától megrendül Reszketvén a nagy hegyek füstölögnek Hogyha az Urtól ők megillettetnek.

3. Az Uranak dicséretet éneklek Valamig én e világon élek; Az Ur Istent én egész életemben Dicsérem és áldom szép éneklésben; De viszontag azt kérem ő tőle Hogy éneklésem jó kedvvel vegye És aztán teljes szivemből örvendek Szép énekeket mondván szent nevének.

CV. ZSOLTÁR.

1. Ad - ja - tok há - lát az Is - ten - nek, I - mád - koz - za - tok

szent ne - vé - nek Hir - des - sé - tek di - csér - re - tét

Es min-den jó - té - te - mé - nyét, Be - szél - jé - tek a
nép e - lött Nagy cso - dá - it, me - lye - ket tett.

2. Néki vigan énekeljeteK, Csoda dolgait dicsérjétek; Magasztaljátok szent nevét, Kik szivből féltétek őtet; Örüljön azoknak szívek, Kik az Urról elmélkednek.

3. Keressétek a kegyes Urat, És annak színét és hatalmát; Meggondoljátok dolgait, Ne felejtsetéK jóságít; Itéletét hirdessétek, Melyek ő szájából jöttek.

4. Adjunk hálát az Ur Istennek, Ő ad nekünk erőt kegyelmet; Igéje éltető vizünk, Szava tápláló kenyerünk Azért mind e világ előtt, Dicsőítsük örökre őt.

CVIII. ZSOLTÁR.

(30 Zsoltár dallamára.)

1. Ur Isten kész az én szívem, Hogy nevedet áldjam hiven; Midőn szined elé megyek, Néked buzgón énekelek; S a hívek közt azon igyekszem, Hogy jóvoltodat dicsőítsem.

2. Magasztalom felségedet, Mely kiterjed a föld felett, Teljes szivből azt hirdetem S azt zengi rólad énekem, Hogy égis érfel nagy jóságod, Felhőkön túl hat igazságod.

3. Uram, a te jóvoltodat, Szabadító hatalmadat, E földön is láttasd velünk Nyújts segítő kezét nekünk. Te adj erőt a küzdelemre, Vezess minket a győzelemre.

4. Légy minékünk segítségünk, Hogy ha ránk tör ellenségünk.
Mert csak hű epekedés Az emberben reménykedés, Csak Isten
által győzhetünk mi, Szabadítónk nincsen más senki!

CXI. ZSOLTÁR.

(24 Zsoltár dallamára.)

1. Hálát adok, Uram neked, Teljes szívből áldom neved A
hiveknek ő seregében; Rólad beszél dicsőretem Dicsőségem emle-
getem, Életemnek minden rendiben.

2. Dicső az Ur minden műve, Örvendez az ember szíve, Ha
azokat jól megtekinti; Felsége nagy és mégis áld, Igazsága szent
és szilárd S lelkünket is szentségre inti.

3. Rólunk az Ur gondot visel, Jelen van ő hiveivel És azokat
táplálja bőven; Irgalma és kegyelme hű, Tudja ki az igaz szívű,
S megáldja azt minden időben.

4. Szent és dicső az ő neve! És a bölcsesség kezdete Egyedül
az Urnak félelme; Az kedves az Isten előtt A ki szívből imádja
őt, Azt tartja meg az ő kegyelme.

CXVI. ZSOLTÁR.

1. Sze - re - tem és ál - dom az Ur Is - tent Mert ke gye - sen

hall - ga - tott be - szé - dem - re Fi - gyel - me - zett - buz - gó kö -

2. Szemeimet a könnyhullatástól Az Istennek vigasza mentette meg, Utaimon kegyelme őrizte meg Lábaimat a tántorodástól.

3. Mit adjak az Ur jótételeiért? Fölveszem a hálaadás poharát, Dicsőítem a nép közt az ég Urát Szent nevét áldom segítségéért.

4. Megállok itt Az isten házában, Fogadásomat hiven teljesítem Hálás szívemmel jóságát hirdetem S nevét dicsérem énekmondásban.

CXVII. ZSOLTÁR.

(66 Zsoltár dallamára.)

1. Adjunk hálát az Ur nevének, Mert jó Ő és irgalma nagy; Nagy volta Isten kegyelmének Most és örökké megmarad. Nincs segítség az egész földön, Nincs hatalom Ő kivülé, Az Ur legyen azért örökkön Bizodalmunknak ereje!

2. Dicsérjük Őt hálaadással. Szent háza zengje tetteit, Mondjuk róla magasztalással, Hogy jóra az Isten segít! Hol e falak neki épültek, Nyissuk meg ennek kapuját S megtartásáért életünknek, Dicsérjük itt az ég Urát!

3. Ez kapuja az Uristennek, Ez az igazság temploma, A hova a hivek bemennek S hol velünk van az ég Ura; Áldott legyen azért e háznak Alapja és szegletköve, Kit az építők is csodálnak, Mondván: ez az Isten műve!

4. Áldott az Ur, mert Ő szerezte Magának e jeles napot; Adjunk hálát hát örvendezve, Szenteljük meg e templomot! Teljék be Isten ígéjével, Te szent hajlék, minden köved S te, ki jöttél az Ur nevében, Légy áldott itt, te szent követ!

5. Óh! Uristen a te kegyelmed Tartsd meg örökké népeden; Igaz Isten óh! meg ne engedd, Hogy itt a bűn erőt vegyen; Tőled vettünk mi új világot, Azért azzal vezess előbb Hogy templomodban tisztalángot, Igaz hálát hozzunk eléd!

CXIX. ZSOLTÁR.

1. Az oly em - be - rek nyíl-ván bol-do - gok, A kik i - gaz -

ság - gal jár-nak él - tők - ben, Is - ten tör - vé - nyi - re - va -

gyon gond - jok És a sze - rint él - nek min - den i -

dő - ben, A kik szent bi - zony sá - git meg - ő r -

2. Ó! vajha én is, édes Istenem, A boldogok ösvényét feltalálnám, Csak azokkal járhatnék szüntelen, S törvényidet mélyen szívembe zárnám, Akkor szégyen nem érne engemet, Sőt szent kezed megáldaná éltetem.

3. Hálát adok néked teljes szívből, Hogy megtanítasz te ítéledre, Melyek tiszták minden hiba nélkül; Megtartom és gondom lesz törvényedre, De kérlek téged óh én Istenem, Hogy soha örökké ne hagyj el engem.

4. Beszéded intse meg az ifjakat, S vezérökkül add szent ígéd azoknak, Hogy a szerint rendeljék útjokat, Az igaz Istent tartva fő javoknak; Szívökbe oltsd be szent törvényedet, Hogy soha ne vétkezzenek ellened.

5. Gyönyörűség van Isten útjain, Igéje drágább, mint a földi kincsek; Ez zengjen az ifjaknak ajakin, Azért, Uram, őket a jóra intsed, Hogy rólad ők megemlékezzenek És örömet te általad nyerjenek.

6. Cselekedd azt szolgálóddal, Istenem, Hogy még élek szent ígédet kövessék; Fényes világot az gyűjtsen nekem, Hogy titkait törvényednek értsem; Lelkem a vágy épeszti e miatt, Nyisd fel azért előttem utaidat.

7. Gyönyörködöm a te törvényedben, Minden parancsolatodat szeretem, Mindenek felett egész életemben. Az én kezeimet én felemelem, A te kedves parancsolatidra, És én azokról beszélek mindenha.

8. A te beszéded édes és drága Még a méznél is édesebb az én számba Kimondhatatlan gyönyörű volta; Igédbe van bölcseségem foglalva. Bölcseségemet abban keresem A hamisságnak ösvényit gyűlölöm.

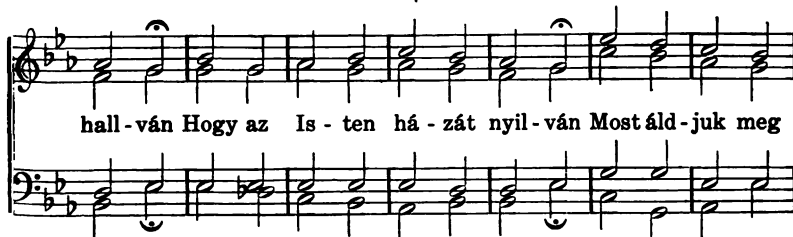
9. Teljes szivből hozzád esedezem, Uram! hallgass meg engem kegyelmesen Hogy rendelésidet megőrizzem; Kérlek szabadíts meg engem Ur Isten! És legottan igyekezem azon, Hogy bizonyságid megtartsam jó módon.

10. Zengő szavam hasson fel most oda, A hol te élsz, te szent örök valóság, Lelkem ne félj, ne rettegj már soha, Mert az Ur Isten bölcsesség, igazság; De kegyelem és hűség jár vele, Itéle-
tének ez bizonyos jele.

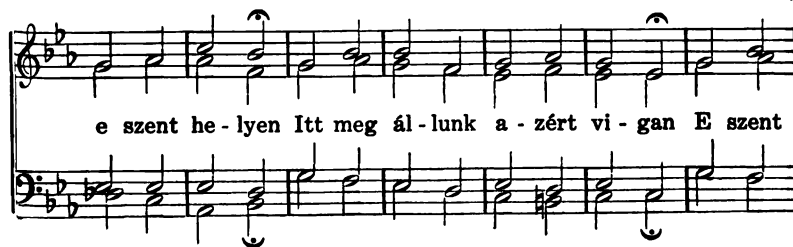
CXXII. ZSOLTÁR.

1. Ö - rü - lők az én szi - vem - ben E ki - vá - na - tos hirt

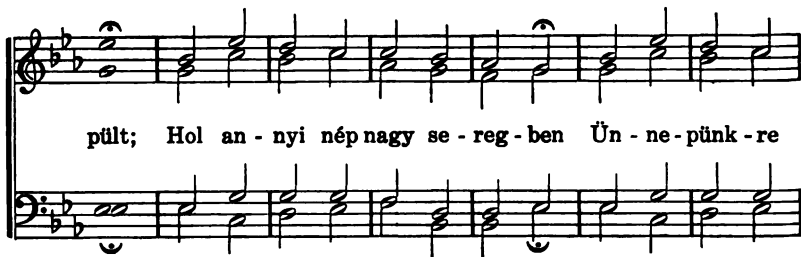
hall - ván Hogy az Is - ten há - zát nyil - ván Most áld - juk meg

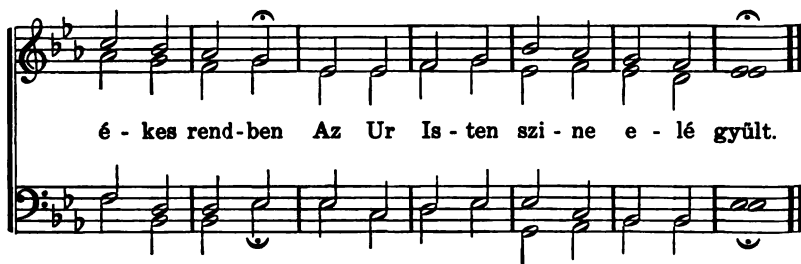
e szent he - lyen Itt meg ál - lunk a - zért vi - gan E szent

haj - lék ka - pu - i - ban Mely oly szé - pen és jól meg - é -

pült; Hol an - nyi nép nagy se - reg - ben Ün - ne - pünk - re

é - kes rend - ben Az Ur Is - ten szi - ne e - lé gyült.

2. Ó! istenfélő népek, Kik itt vagytok e szent házban Most hát buzgó imádságban Istenünket dicsérjétek! Hol királyi székében ül, A ki áldást hint egyedül, Kérjétek itt e nagy felséget; Kérjétek jót e szent helyre, Hogy az Isten megszentelje S adjon nekünk itt békességet.

3. Legyen a te kőfalaidban Csendesség és jó békesség, A hi-vek közt egyenesség, Jó szerencse házaiddban! Az én atyámfiáiért És itt lakó feleimért Adjon Isten jó békességet; Szentségiért im e helynek, Mely szerzetett az Istennek Minden jót kívánok tenéked.

CXXV. ZSOLTÁR.

1. A kik biz-nak az Ur Is-ten - ben Nagy hi-e-de-lem-mel

A - zok nem vesz-nek el Sem-mi - né - mü ve-sze-de-lem-ben;

Mint a Si-on he-gye meg-áll - nak, Nem in-ga-doz - nak.

2. Isten az ő népet nem hagyja, Nem hagyja sohasem Harczaink közt karja, Minket körül veszen kegyesen Megáldja a jót keze titkon, Hogy hű maradjon.

3. Jelen vagyon a jószívűkkel, De a hitleneket, És ő ösvényeket, Elhagyja a gonosztevőkkel De hiveinek békességet, Ád csendességet.

CXXVIII. ZSOLTÁR.

1. Bol - dog az em - ber nyil ván, Ki az Is - tent fé -

li, Ö u - ta - i - ban jár - ván, Ös - vé - nyit ked - ve - li;

Mert ma - gad - dat táp - lá - lod Ke - zed mun - ká - já -

val; Is - ten meg - áld - ja dol - god, Lát jó ál - la - pot - tal.

2. Ó! mi áldott, Ó! mi jó! A hű ember élete, A ki Isten nem
múló Kegyeit megérte! Napja, éve mig halad, Isten áldja jóval,
Békessége megmarad A legfőbb valóval.

CXXX. ZSOLTÁR.

(38 Zsoltár dallamára.)

1. A mélységből kiált szívem, Mind szüntelen, Fel te hozzád,
Óh! Uram! Hallgass meg midőn elődbe Könnyörögve Száll hozzád
hívó szavam!

2. Ha felírnád bűneinket, S egykor minket Ugy ítélne meg
szavad: Vajj! ki lenne Óh! Uristen, A ki itten Mi közülünk
megmarad?

3. De kegyelem és bocsánat Van te nálad, Hogy dicsérjem szent
neved; Azért benned bizik lelkem. S szent ígéden Épitem remé-
nyemet.

4. Az én lelkem óhajtozva, S óhajtozva Várja buzgón az Urat;
Mint vigyázó ki az éjben Viraszt ébren, Várja a mig meg-
virad.

5. Istennek választott népe, Kegyelmebe Vesd azért reményedet;
Mert a váltság tőle árad, Nála várjad Örök idvességedet!

CXXXIV. ZSOLTÁR.

1. Ur - nak szol - gá - i mind - nyá - jan! Áld - já - tok

az U - rat vi - gan Kik az ő há - zá - ban

éj - jel, Vi - gyáz - ván vagy - tok hü - ség - gel.

2. Felemelvén kezeteket, Dicsérjétek Istenteket; Szívből néki hálát adván, Őt áldjátok minduntalan.

3. Megáldjon téged az Isten, A Sionról kegyelmesen; Ki terem - tette az eget, A földet és mindeneket.

4. Isten áldás így száll rátok, A Sionról, ha őrt álltok, Lelke - teknek így lesz öre, A menny és föld teremője.

CXXXV. ZSOLTÁR.

1. Áld - já - tok az Úr ne - vét, A kik né - ki szol - gál - tok,

Ma - gasz - tal - já - tok ő - tet Kik hü szol - gá - i vagy - tok;

2. Mert az Isten annyi jót, Hint kegyesen mireánk; Javai el nem múló, A melyekkel minket áld; Dicsérvétek őt azért, Szent s örök javaiért.

3. Az Ur Isten oly dicső, És hatalma végtelen Egy szavával végez ő, Égen földön, tengeren; Áldjátok hát áldva őt, E hatalmast e dicsőt!

4. Megáll örökké neved, És szent emlékezeted; Népedet hatalmadban, Itéled igazságban, Szolgáinak az Isten Megkegyelmez kegyesen.

5. Kik az Urat félték, Szent nevét dicsérvétek, A Sionról áldjátok, És őt magasztaljátok, Az ő lakóhelyében, A szent Jéruzsálemben.

6. Áldjátok az Ur nevét, Mely örökké megmarad; Mert hatalmát, erejét Ránk árasztja ez a nagy; Jó az Isten és kegyes Minden ő hiveihez.

CXXXVI. ZSOLTÁR.

(135 Zsoltár dallamára.)

1. Dicsérvétek az Urat, Az egeknek Istenét, Mert ő jó kedvet mutat, Áldjátok ő szent nevét; Uram, a te irgalmad Mindörökké megmarad!

2. Zengje el dicséretünk, Hogy Ő az Ur minden; Nagy csodáit énekünk Magasztalja szüntelen, Uram a te irgalmad Mindörökké megmarad!

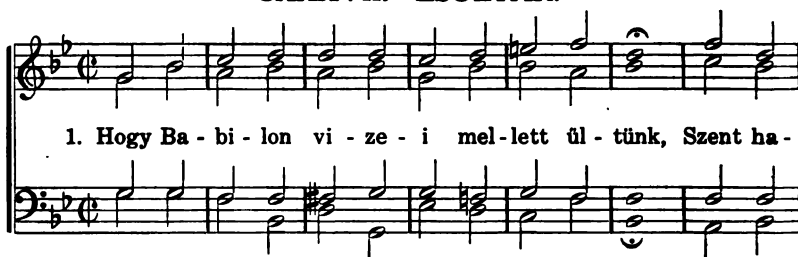
3. Istenünk, fenn az eget Oly bölcsen te rendezéd S lenn, a mély vizek felett A földet te építéd; Uram, a te irgalmad Mindörökké megmarad!

4. Istenünk, a te kezed Tartja a világokat, Az égre az helyezett Ragyogó lámpásokat; Uram, a te irgalmad Mindörökké megmarad!

5. Jóságodat, Istenünk, Láttuk gyakran már mi is, Mert ha vész tört ellenünk, Te fedél be, mint paizs; Uram, a te irgalmad Mindörökké megmarad!

6. Óh! légy áldott szüntelen, Szabadító Istenünk; Őrizz tovább is hiven, Jóságoddal légy velünk; Uram, a te irgalmad Mindörökké megmarad!

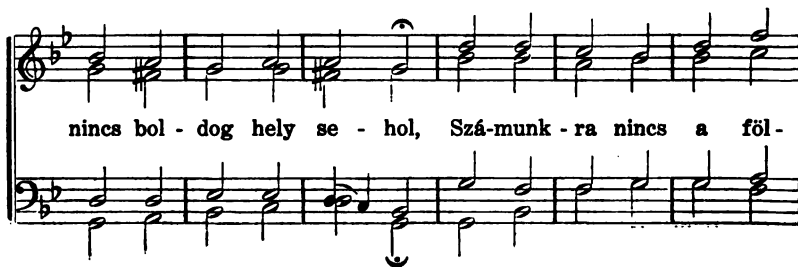
CXXXVII. ZSOLTÁR.

1. Hogy Ba - bi - lon vi - ze - i mel - lett ül - tünk, Szent ha -

zán - kért ke - ser - gett csak a lel - künk, Mert e ki - vül

nincs bol - dog hely se - hol, Szá - munk - ra nincs a föl -

dön több Si - on; A - zért a nagy bú - bá - nat - nak

mi - at - ta He - ge - dűn - ket füg - gesz tet - tük fűz - fák - ra.

2. Kik minket ott bús rabigába zártak, Vig éneket tőlünk hiába vártak, Az elnyomót nem üdvözölte dal, Nem hangozott előre diadal; Foglyok valánk bár és nyögénk a lánczon, De hitünkkel ott csüggenk szent hazánkon.

3. Áldott az Úr, mert fogságunk határán Megőrizett a hűség és hit árán, Bút és könnyet hatalma megtorolt, A szomorú Babilonból kivont, Szabad honban boldog ismét a nemzet, Így áldá meg az Ur a honszerelmet.

CXXXVIII. ZSOLTÁR.

1. { Di - csér té - ged tel - jes szi - vem Én Is - te - nem
Di - csér - lek Is - te - nek fe - lett Én té ge - det

hir - de - tem ne - ved }
 mert azt ér - dem - led } És a te szent egy - ház - zad -
 ban I - mád - koz - ván ne - ved tisz - te - lem Ál - dá - sod - ra én
 kész va - gyok, Há - lát a - dok né - ked Is - te - nem.

2. Erősből nagy dicsőséged, Mert megtészed a mit megmondasz; Ha könyörgök inségemben, Engem menten megszabadítasz. Téged minden földön lakó, Sok népek, Ó! Uram dicsérnek, Mert szent igéd igazságán S tisztaságán tehozzád térnek.

3. Te vagy Ur, ki felségesen Csodát teszen mind e világnak; Erős hatalmat látván S magasztalván, mindenek áldnak; Mert noha ülsz magas mennyben, De látsz minden alattvalókat S őket szintugy vezéreled, Mint a veled mennyben lakókat.

4. Mindennemű szükségemben, Inségemben te új erőt adsz; Bármely ellenségem ellen, Uram engem midég megtartasz; A mit az Ur egyszer végez Az jó véghez megyen a földön Végezd azért munkáidat, S irgalmatat tartsd fenn örökkön.

CXXXIX. ZSOLTÁR.

(30 Zsoltár dallamára.)

1. Uram, te megvizsgálász engem, Mindent ismersz te én bennem,
Vagy állok, űlök, vagy megyek, Mind tudod a mit mivelek,
Valamit gondolok szivemben, Te azt mind jól érted messzűnнен.

2. A hol járok, ott jársz velem, Ha nyugoszm, ott vagy jelen;
Jól látod útam, Tudod minden dolgaimat, Egy szó sem jó az én
nyelvemre, A mit te nem tudtál előre.

3. Mindazt, a mi körül veszen, Te teremted én Istenem; Rám
bocsátod kezeidet, Felűlmúlja értelmemet; Bölcsességed meg nem
foghatom, Dolgaidon csak álmélgodom.

4. Lelked elől hova mennék, Hol előttem rejtve lennék? Merre
térjek, hova legyek, Hogy újra fel ne leljelek? Ott vagy te, ha a
mennyebe szállok, A sirban is reád találok.

5. Ha mint a hajnal szárnya kel, A lelkem is úgy szállna fel,
És messze túl a tengeren Lenne az én lakóhelyem, Uram, ott is
meg lelnél engem, Ott volnék viszont a kezeden.

6. Mondék: talán setéséggel Befedezem magam éjjel, De mint
a nap s fénylő tűkör, Neked az éj is tündököl, Lelked előtt
sötétség nincsen, Szivünkbe is belátsz, Óh! Isten!

7. Uram, hát én porgyermek, De mégis kezéd remeke, Mert
szivemet te alkotád, Te vezérled gondolatát; Előtted im, remegve
állok, Rejtőzni tőled nem próbálok!

8. Ki világra jöttöm előtt Már ott valék szemed előtt S hogy
még napod se láthatám Könyvedbe már beiktatál, Ki lelket így
nyerék te tőled, Nem rejthetem azt el előled.

9. Uram, vizsgálj meg szivemet, Magad ítélj meg engemet, Jól
nézd meg, hogy milyen vagyok, S ha útról elhajolok, Ha
látod, hogy tévelyeg szivem, Vezess a jó útra, Istenem!

CXL. ZSOLTÁR.

1. Sza - ba - dits meg en - gem, Ur Is - ten, A ke - gyet -

len em - be - rek - től Ő - rizz a go - nosz

te - vők el - len Ol - tal-mazz a ke - vé - lyek - től.

2. Te légy Uram, én segítségem, mindennemű szükségemben
És ha reám tör ellenségem, Te tarts meg és ments meg engem.

3. Tudom hogy Isten a szegénynek Ügyét felfogja kegyesen
Gyöngé embert tudom, Ő véd meg Hatalmával kegyelmesen.

4. Az igazak nagy dicsőséggel, Dicsérik az Isten nevét és
örökké jó reménységgel, Keresik az Ő szent színét.

CXLI. ZSOLTÁR.

1. Te hoz - zád ki - ál - tok Ur Is - ten! Si - ess én

hoz - zám ne kés - sél; Mert té - ged ó - hajt - lak

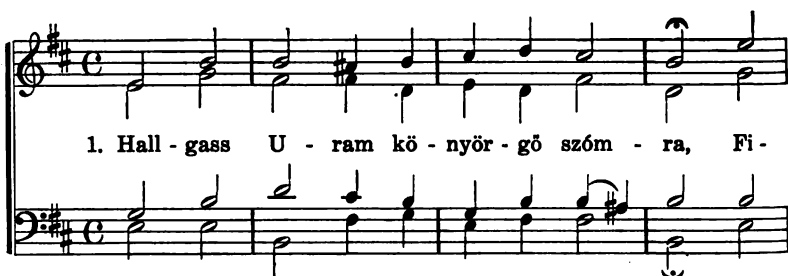

szív - vel A - zért hall - gass meg ke - gyel - me - sen.

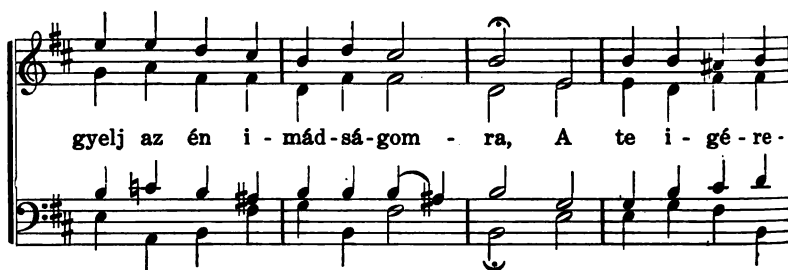
2. Könyörgésem elődbe menjen, Mint jó illat füstölgése Kezeim felemelése, Éstveli áldozatúl legyen.

3. Szemeim reád néznek, Uram! Reménységem vagy benned; Lelkemet hát el ne vessed, Mert te vagy minden bizodalmam.

CXLIII. ZSOLTÁR.

1. Hall - gass U - ram kö - nyör - gő szóm - ra, Fi -

gyelj az én i - mád - sá - gom - ra, A te i - gé - re -

ted sze - rint; Hall - gass meg és ve - zess a jó -

ra Te szent i - gaz - sá - god sze - - rint.

2. Azért te hozzád én Istenem, Nagy siralommal felemelem És kinyújtom kezeimet; Tégedet úgy óhajt szívem, Mint száraz föld a vizet.

3. Siess Uram hallgass meg engem, Mert eleped a lélek bennem Ne rejtse el tőlem arcodat; Meghálnom Ó! ne hagyj bűnömben Ne érjen el a kárhozat.

4. Hadd halljam, Ó! kegyelmes szódat, Lássam benned vigasztalómat, Ki csak hozzád óhajtozom; Lelkem minden büntől megóvjad, Ki csak hozzád fohászkodom.

5. Tanítsd, vezesd a te szolgádat, Mútsd útát, a melyen járjak, Akaratodat hadd tegyem; Hogy utadon immár megálljak, Vezérlőm szent lelked legyen.

6. Szentségedért vigasztalásom, Irgalmadért szabadulásom Add meg a mig nem halok; Ne nézd tovább az én romlásom, Mert én a te szolgád vagyok.

CXLVI. ZSOLTÁR.

1. Áld-jad én lel-kem az U - rat Hir-des-sed di - csé - re - tét.

Az Is - ten-nek a - dok há - lát Va - la - mig en - gem él - tet.

2. Ne legyen bizodalmatok, Földi hatalmasokban, Egy emberben se bizzatok, Nincs segítség azokban Elszáll tőlük a lélek S menten a porba térnek.

3. Minden tervük, minden dolgok Azonnal semmivé lesz; Csak az igaz Csak az boldog, Ki hű volt Istenéhez; Akárhova tekintsen, Reménysége az Isten.

4. Ő teremtett mennyet, földet És tengert hatalmával, És minden abban élőknek Ő tart fenn jószágával; Igazság és kegyelem Nála örök, végtelen.

5. A kik méltatlan szenvednek, Megmenti a jó Isten; A nyomorult éhezőknek Ő eledelt ad bőven; A foglyokat kihozza, Rabságból kioldozza.

6. És a világtalanoknak Megnyitja ű szemüket; Kik hanyatló félén vannak Meggyámolítja őket; Az igazakat hiven Szereti az Ur Isten.

7. Veszedeelmében magára Nem hagyja a remegőt, Kegyesen néz az árvára, S kézen fogva tartja őt; Bús özvegyek szívére, Balzsamot hint végtére.

8. E földön a hitetlenek, Sötét ösvényen járnak S nem tudván merre térjenek Elmulnak mint az árnyak. Ó! dicsérjük az Urat, Ki örökké megmarad.

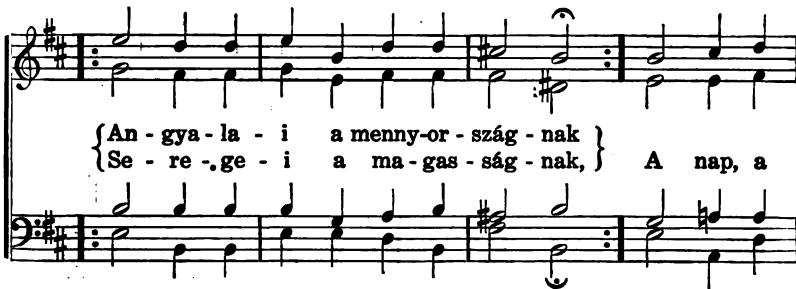
CXLVIII. ZSOLTÁR.

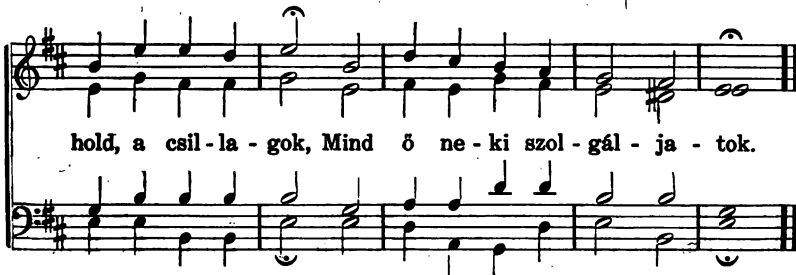
1. Di-csér-jé-tek most mind-nyá-jan Az U - rat a menny-or-szág-ban

Di-csér-jé-tek őt az ég-ben Az ő di-cső fel-sé - gé-ben

{ An - gya - la - i a menny-or - szág - nak }
{ Se - re - ge - i a ma - gas - ság - nak, } A nap, a

hold, a csil - la - gok, Mind ő ne - ki szol - gál - ja - tok.

2. Ti is magas égi boltok, Kik felettünk fenn ragyogtok, Úszó vizek fenn a légben, A lebegő fellegekben; Kik a lételt tőle vetétek, Az Ur Isten nevét zengjétek Mert hatalmán áll fen minden, Változatlan örök rendben.

3. Ti lakói lenn a földnek Adjatok hálát Istennek, Minden élő róla zengjen, Oda lenn a mélységekben! Hódoljatok hát uratoknak Hivalkodó földi nagyok Ne bálványnak, ne magatoknak, De Istennek szolgáljatok.

CL. ZSOLTÁR.

1. { Di-csér-jé-tek az U - rat }
 { Áld-já-tok ő szent vol-tát; } Di-csér-jé-tek menny-ek-ben,

Hol or-szá-gol ke-gye-sen, Az ő nagy di-cső-sé-gé-ben

{ Di-csér-jé-tek ha-tal-mát, }
 { Mely-ből ő di-cső vol-tát; } Min-den ve-he-ti e-szé-ben.

2. Hívek ti is zengjétek, Dicsőségét nevének, Magasztalás zendüljön Örömeinek csendüljön Nagy ünnepén e szent helynek! Hálaadó imánkban Mondjuk itt ma mindnyájn; Alleluja az Istennek.

**ÜNNEPI
ÉS MÁ S ALKALMI
ÉNEKEK.**

A KÖZÖNSÉGES ÉNEKLÉST KEZDŐ VERSEK.

VASÁRNAS REGGEL.

1.

Di - csé-rünk Ur Is - ten! Szün-te - len té - ge - det, Mert ir-

gal - mad bő - ven Nagy mesz-sze ki - ter - jed. Min-den an - gya-

lok - tól, Bol - do - gult ka - rok - tól Di - csér - tes - sék az Ur Is - ten!

2.

1. { Szent Is - ten! no - ha né - ked Az e - gek ű - lö -
 { Biz - tat szent i - gé - re - ted, Hogy a - zért meg nem

szé - ked, Ott di - csér - nek té - ge - det: }
 ve - ted, Föl - dön la - kó né - pe - det. }

E - gyütt vagy vé - lek, Kik - ben a lá - za - tos a lé - lek:

{ Mi is hát tér - det haj - tunk, Hogy raj - tunk }
 { Kő - nyö - rülj ke - gyel - med - del Fo - gadd el, } Mi - kor te

hoz - zád e - mel ke - zet Ez a gyü - le - ke - zet.

3.

(Azon dallamra.)

Óh mely boldog ember az, Ki téged élő igaz Egy Istent megismerhet! És a szent gyűlésekben Igazságban s lélekben Imádkozhat és dicsérhet. Óh mi Istenünk! Adtad e boldogságot nekünk: Adjad, hogy ismerhessünk Még jobban; Naponként dicsérhessünk Buzgóbban, Szent lelkedet hozzánk e végre Küld el segítségre.

4.

Úr Is - ten! kész az én szi - vem, És a - zon va -

gyon én lel - kem, Hogy te - né - ked é - ne - kel - jen, Dí - csé -

ret - tel zen - ge - dez - zen. No - ha po - rok, ham - vak va - gyunk,

Söt bü - nő - sök, tő - led vá - runk, Kér - vén, hogy lásd meg szük -

sé - gűn - ket, És ked - vel - jed tisz - te - le - tün - ket.

5. (35 Zsoltár dallamára.)

Te rólad zeng dicséretünk, Nagy Isten! Téged tisztelünk Szent házadban szívvel lélekkel, Imádkozó szent érzésekkel; Szenteld meg igyekezetünk, Lelkesítsd gyülekezetünk, Hogy vigyen előbb ez óra Mindnyájunkat a fő jóra.

6. (66 Zsoltár dallamára.)

Istenfélő hiv keresztyének, Az Ur Istent dicsérvétek, Mert nevének nagy dicső volta, Mennyet földet felülmulja; Felemeli szavát népének, Minden szentek őt dicsérvék, Istennek hát válasz - tott népe Az Urnak nevét tiszteljed.

VASÁRNAP DÉLUTÁN.

1. (37 Dicséret dallamára.)

Ur Jézus mely igen drága A te igédnek világa, Mely bölcsesé-
tévén az elmét, Szüli az Urnak félelmét; Gerjeszd fel most indu-
latunk, Hogy még igédre hallgatunk, Végyen bennünk épületet
A hit, reménység és szeretet: Tégy bölcsökké, Tégy szentekké.

2. (84 Zsoltár dallamára.)

Óh Ur Isten! légy közöttünk, Kik imádásodra jöttünk, Szívünk
egyedül rád hallgasson; Hogy igédnek áldott szava, Melytől függ
lelkünknek java, Minket minden jóra bírasson. Szent e hely,
légyenek szentek, Kik e házban megjelentek.

3. (138 Zsoltár dallamára.)

Szent buzgósággal jöttünk be Nagy Isten! a te szent házádba;
Lelki örömmel telünk be S leborulunk szent hajlékodbá. Szent
ez a hely, szent itt minden, Szentelj meg Ur Isten bennünket,
Keresztényi igaz szívvel Tehessük meg tiszteletünket.

4. (137 Dicséret dallamára.)

Óh nagy Isten! dicsőséged, Bétölti a mindenséget, Tőled jő a
segedelem, Tőled való a kegyelem Hozzád száll azért hő imánk,
Végyed kedvesen Jó Atyánk.

5. (65 Zsoltár dallamára.)

Uram kegyelmed zsámolyánál, Most midőn megálltunk Hozzád
vágyó tiszta érzettel, Te hozzád kiáltunk, Adjad nekünk e szent
órában, Áldott szent lelkedet, Hogy hozzád vágyó tisztelettel
Imádjunk Tégedet.

KÖZNAP REGGEL.

1.

Kö - nyö - rülj raj - tunk Ur Is - ten! És
hall - gasd meg a mi i - mád - szá - gun - kat.

2.

(25 Zsoltár dallamára.)

Úr Isten! mi sok szükséget Érezvén körülöttünk, Segedelem
kérés végett E szent helyre feljöttünk, Uram! a könyörgőnek
Ihlesd meg szívét és száját, A téged tisztelőnek Áldd és szen-
teld meg munkáját.

3.

(42 Zsoltár dallamára.)

Ez új reggel arra serkent, Hogy minden istenfélő Így énekel-
jen szent, szent, szent, Amaz örökkéélő! Szent Isten! ez órában,
Melyben szentid házában, Dicséretet énekelünk, Légyen segítség
velünk.

4.

{ U - ram a tö - re - del - mes Szi - vet te sze - re - ted, }
{ So - ha az en - ge - del - mes Lel - ket meg nem ve - ted; }

Ez - zel a re - mény - ség - gel Te hoz - zád ó - haj - tunk;

Ké - rünk légy se - git - ség - gel, Kö - nyö - rül - vén raj - tunk.

5.

E szent ház - ban meg - ál - lot - tunk, Hogy té - ged U - ram

i - mád - junk. Te ma - gad légy se - git - sé - günk, Mi - dőn té -

ge - det tiszté - lünk, Óh mi kegyel - mes Is - te - nünk.

KÖZNAP DÉLUTÁN.

1.

Ha te meg nem tar - tasz U - ram Is - ten!

Hi - á - ban vi - gyáz - nak A mi sze - me - ink.

2.

Ur Is - ten! té - ged Szi - vünk - ből di - csé -

rünk; Vé - gye fel - sé - ged Most is ked - ve -

sen Mi - dőn szi - ve - sen I - má - dunk és ké - rünk.

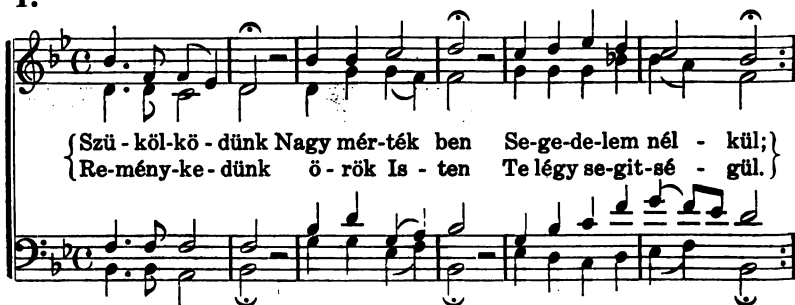
3.

(146 Zsoltár dallamára.)

Jövel óh áldott Szent Lélek! Gerjeszd fel híveidet És szent munkájokban vélek Közöld kegyelmeidet; Hogy szívök egyenesen Az Urra függesztessen.

TANÍTÁS ELŐTT.

1.

{ Szü - köl - kö - dünk Nagy mér - ték ben Se - ge - de - lem nél - kül; }
 { Re - mény - ke - dünk ö - rök Is - ten Te légy se - git - sé - gül. }

Di-csér-hes - sünk és le - hes - sünk Jé - zus

sza - va hall - ga tó - i I - gaz meg - tar - tó - i.

2.

Szent i - gé - det, Hal - lasd be - szé - de - det Köz -

tünk Ur Is - ten Nyílt szi-vünk már I - géd - re ké - zen vár,

Lel-ked se-git-sen, Hogy ne csak hal-ló-i, Ha-nem meg-

tar-tó-i Le-hes-sünk a te be-szé-ded-nek.

3. (35 Zsoltár dallamára.)

Óh szent Istenünk! mi Atyánk Szent lelkedet töltsd ki reánk,
Mert tőled várja hű néped itt, A mi áld és minket idvezit; Égi
szódat add hallanunk, Ez légyen nekünk fő javunk Mert Igédnek
üdv szózata, Szomjú szívünknek harmata.

4. (74 Dicséret 6 verse.)

Hirdettesd szent igédet, Felséges Isten, Ne hagyj szomjuhozni
a mi lelkünket, Áldd meg életünket, Felséges Atya Isten.

BÜNBÁNATI.

1. (Dallam: Uram a töredelmes.)

A mélységből kiáltok Te hozzád én Uram Kinél erő bocsánat,
Áldás és béke van Ó szólj bűnös szívemhez! Ó! jószág, légy
velem S buzgó imádságomban Hallgass meg Istenem!

ÚJ ESZTENDŐRE VALÓ ÉNEKEK.

1. (179 Dicséret dallamára.)

1. Az Úrnak jóvolta napjainkhoz napokat told, Melyeket bizonyos részekre oszt a nap és hold. Nyomain e két vezetőnek, Tél, tavasz, nyár és ősz eljőnek, Engedvén a bölcs Teremtőnek.

2. Jó Atyánk az elmúlt esztendő minden szakasza, Jóságod tanuja, szivünknek nincs reád panasz. Bizony az Úr minket kedvellett, Mert lelki adományi mellett, Megadta a mi nekünk kellett.

3. Úr Isten, ki minket sok áldásiddal töltél be Ez uj esztendővel jókedved' ne szakaszd félbe, Áldd meg kezdetét s végét ennek, Hogy midőn napjai lemennek, Mondhassuk: dicsőség Istennek.

4. Áldd meg, Ó! Uristen a hazának drága földét, Virágozzék rajta a boldogság és a jólét. Népei közt legyen egyezés, Hogy a szeretet és békesség Egymást csókolva ölelgessék.

5. Ez uj esztendőnek legyen áldott minden napja, Szegénynek, gazdagnak légy, Ó! Isten, édes atyja! Legyen áldott házunk, családunk, Legyen áldott munkálkodásunk, Hogy örvendjünk benned mi Urunk.

6. Vigyázz hiveidre s hab közt hánykódó hajódra, Anyaszent egyházra s minden előljáróira, Kiktől néped úgy vezetessék, Hogy az igazság és békesség Mindörökké meg maradtassék.

7. E gyülekezeten, mely e helyre telepedett, Könyörülj Úr Isten! s bővítád rajta kegyelmedet, Áldd meg nagyjait, kicsinyjeit. Mind köz, mind tanácsos rendeit, Töröld el a sírók könnyeit.

8. Adj vidám órákat, ha nekünk azt jónak látod, Békességes türelést, ha vessződet ránk bocsátod. Ha több esztendőt nem számlálunk. S ma vagy holnap innen megválunk: Adjad legyen boldog halálunk.

2. (65 Zsoltár dallamára.)

1. Örök Isten! kinek esztendők Nincsenek létedben, Jelen vagy-
nak multak, jövődök, Egy tekintésedben: Minket pedig mihelyt
születünk, Már a koporsó vár, A bűn miatt lefoly életünk, S a halál
velünk jár.

2. Óh! mely sokan elaluvának A mult esztendőben: Kik ná-
lunknál jobbak valának, Szálltak temetőbe, Minket pedig kedvező
Atyánk, Eddig takargattál, S ez új esztendőt derítvén ránk, Erre
eljuttattál.

3. Uram! a te lelked ereje Velünk ily jót tegyen, Hogy jó
kedvednek esztendeje Ez az új is legyen; Atyai karoddal for-
gassad A mi dolgainkat, Dicsőségedre igazgassad Minden szán-
dékinkat.

4. Adj minékünk megújult szívet, És új indulatot, Te hozzád
mindenekben hívet És szent akaratot. Újítsd meg rajtunk a te
képed, Mely áll szent életben, Hogy lehessünk választott néped,
Élvén szeretetben.

5. Ez esztendőt testi jókkal is, Uram! koronázzad, A szükséges
mulandókkal is Házunk felruházzad. Földünket bő gyümölcsö-
zéssel Munkálkodásunkra Áldd meg, hogy szükséges terméssel
Szolgáljon számunkra.

6. Kegyelmed s áldásod újítsad Te szent egyházadon: Közeleb-
ről azt szaporítsad Itt levő nyájadon, Gátold hazánkban áradását
A sok gonoszságnak, Fordítsd el eshető romlását Népednek s
országának.

7. Tekintsd meg a szűkölködőket, Légy az árvák atyja: Vigasz-
talja a kesergőket, Szád édes szózatja; A kik betegágyokban
nyögnek, Vidámitasd lelkeket, Inségükben kik könnyörögnek, Add
meg kérésöket.

8. Végre midőn mind megavulunk Az esztendeinkkel: Egy-
másután mi is kimúlunk Emlékezetinkkel: Uram! sorsunkon
könnyörülvén Vigy a dicsőségbe, Minden bűnünket eltörölvén
Újíts meg az égben.

3. (65 Zsoltár dallamára.)

1. Óh természetnek alkotója, Felséges Istenünk Életünknek is fentartója, Jó atyánk, mindenünk; Áldunk, hogy világát éltünknek Még el nem oltottad, a mi méltatlan személyünknek Életét nyújtottad.

2. Ez új esztendőt gazdagítsad, Atyánk! jóságodból, Jó szándékinkat boldogítsad Irgalmasságodból, Adj lelki s testi boldogságot, Belső csendességet, Szelidséget és jámborságot, És jó egészséget.

3. Elfolyt életünknek bűneit, Atyánk! engedjed el, Nézvén szent fiad érdemeit, Kérünk felejtse el, Adjad minékünk szent lelkednek Ujító kegyelmét, És a te igaz félelmednek Állandó szerelmét.

4. Áldd meg Uram! a te népedet Gazdag tárházadból: A Te hozzád fohászkodókat Te nagy irgalmadból, Az árváknak és özvegyeknek Légy hív pártfogója, És mindenféle szegényeknek Kegyes táplálója.

5. A szeretet, jóság, egyesség, A tiszta igazság, Közbékeség, bőség, egészség És az irgalmasság, Virágozzanak városinkban, És más helységinkben, Házainkban és utcáinkban Minden mezeinkben.

6. Ez életnek gyakorlásiban Nyujts jó reménységet, És mindenféle próbáiban Csendes szívűséget: Ha meghalunk, biztatásiddal, Atyánk! fordulj felénk, És édes vigasztalásiddal Jézusért állj mellénk.

4. (35 Zsoltár dallamára.)

1. Mulandóság itt az élet, Gyorsan tűnnek el az évek, A fájdalmat mind visszahagyja, Örömével tovább zúg habja; Reménységünk nagy Istene, Tekints le por gyermekidre, Vigasztald meg a kesergőt, Adj boldogabb új esztendőt.

2. Új év tünt fel, új reménység Töltse be a szívek mélyét, Gyújtsa fel hitünk fény csillagát, Lássuk Krisztusnak diadalát; Óh Istenünk! égi Atyánk, Szálljon áldásod mi reánk, Halld meg a búzgó könnyörgőt, Adj boldogabb új esztendőt.

3. A szeretet, a békesség, Minden szivben lakozhassék, A multaknak keserősége, Az új évet örömben érje; Szüntesd a bűt a bánatot, Elégeld az áldozatot, Vigasztald meg a kesergőt, Adj boldogabb új esztendőt.

4. Mindnyájunknak édes Atyánk, Trónod elé jusson imánk, Óh hallgasd meg a te népedet, A kit a mult keserve éget; Biztass hogy a jövődbe, Öröm száll le minden szivbe, Kesergők hát ne sirjatok, Boldog új évben bizzatok.

5. (Dallama: Szent Isten noha neked.)

Ez esztendőt megáldjad, Ez esztendőt megáldjad, Kegyelmedből Uristen; Bősséggel ékesítsed, Bősséggel ékesítsed, Te áldott örök Isten! Benned remélnék Mind, akik a föld színén élnek; Puszták, halmok és völgyek Te tőled, Áhitozzák itt folyvást Az áldást; Áldj meg Uram, hát minket bőven Ez új esztendőben.

6. (Dallama: Szent Isten noha neked.)

Ez esztendőt áldással, Ez esztendőt áldással Koronázd meg Úr Isten, Hogy vig hálaadással, Hogy vig hálaadással Dicsérje neved minden. Te tőled jönnek Kedves napjai az időnek: Nyujts hát kérünk bősséget Keziddel: Tőlünk a békességet Ne vedd el, De midőn megtartod testünket, Ne hagyd el lelkünket.

VIRÁGVASÁRNAPI ÉNEKEK.

7. (32 Zsoltár dallamára.)

1. A nagy király jön: Hozsánna! Hozsánna! Zeng e kiáltás előtte s utána: Zöld ágakat szeldelnek utjára, Békességet hoz népe javára. Áldott a ki jött az Urnak nevében, Általa léptünk az Isten kedvébe, Békesség ott fenn a mennyországban, Áldott az Isten a magasságban.

2. Óh szentegyház, hivek boldog országa! Mily édes ez a Jézus királysága! Szelid, szegény ez, és alázatos, De nagy hatalmu és csudálatos; Igaz ez, és a bűnből szabadító, A bünt, halált és népeket hódító: Vasvesszővel bírja ellenségét, De szelíden őrzi örökségét.

3. Jézus király és magát annak vallja, De hogy királylyá tegyék nem javálja, Sőt noha Isten, Sion királya, Lett az időben szolgálak szolgálja. Jön számárháton alázatossággal, A ki pedig bir az egész világgal. Nem jön királyi fényes biborban, Nem fegyverekkel zörgő táborban.

4. Óh édes Jézus, Atyádnak szent fia, Óh Isten! és néped kegyes királya! Vezérelj jóra egész éltünket. Tégy tulajdon népeddé bennünket. Légy segítségül, ki a magasságban Ülsz drága véreden megvett országban. Tégy engedelmes hív polgárokká, S nyert kincseidben birtokosokká.

5. Hogy csak a Jézus és az ő szent atyja Törvénye legyen, és szent akarata Cselekedetünk zsinórmértéke; Áldott királyunk királyi széke Hív sziveinkben legyen felemelve, És hűségére életünk szentelve; Tégyen méltóvá a Jézus vére A minden szentek lakóhelyére.

8. (64 Dicséret dallamára.)

1. Örvendezzen már e világ, Legyen mindenben vigasság, Mert Krisztus mindenért váltság, Világ bűniért orvosság.

2. Ó! szent napja az örömnek, Légy világa életemnek Hogy a Jézust kit rég vártam, Kisérhessem szent utjában.

3. Krisztusomnak nagy szerelmét, Melylyel gyógyít szívet elmét Hadd lássam meg tiszta fényben, Szívemnek nagy örömében!

4. Örvendj Sion, jön királyod, Megváltani e világot, Az Istennek jön nevében, Hogy a világ hozzá térjen.

5. Hozsánna zeng az egekben, Az angyali énekekben, Zengjünk mi is hát hozsánnát S áldjuk lelkünk nagy királyát.

6. Ó! légy áldott, Ur Jézusunk Mi te benned vigadozunk, Hozunk pálmaágak helyett, Alázatos tiszta szívet.

9. (89 Zsoltár dallamára.)

1. Hozsánna, hozsánna, zendüljön az ének! Magasztos imában szárnyaljon a lélek! Mi az égből szállott, szálljon fel a magasba, A bűnnek békóit a föld porában hagyva; Lelkesedve nézzünk ma az Isten fiára, Zengjük útján mi is: Idvezitőnk, hozsánna!

2. Hű emlékezetünk fáklyáját meggyújtva Nézőnk ma rád, Jézus! lelki királyunkra; Zöld ággal hintjük be Jeruzsálemi útat A mely bár tégedet a Golgotára juttat, De akkor győzted meg harcokban a világot, Mert meghaltál inkább, de bűn meg nem alázott.

3. A nagy királyunk jön, hozsánna, hozsánna, Zengjük, kiáltunk mind, előtte, utána! Hintsük be utját mi is, magasztos zöld ággal, És ünnepeljünk néki mi, szent buzgósággal! Hogy vele mi is kiket kegyelme megváltott, Birhassuk mindnyájan, egykor a mennyországot.

4. Légy áldott, Ur Jézus, lelkeink királya! Legyen áldott veled Isten szent országa! De buzdíts minket is, hogy útadon haladva, Meg ne tántorítson bűn, kísértés hatalma; Mi az égből szállott, égre nézzen a lélek, Istenben, Istennél így vár ránk boldog élet.

10. (Dallama: Szent Isten noha neked.)

Zendüljön a hozsánna, Zendüljön a hozsánna Krisztus győzelme napján Kezünkben pálmaággal Szívünkben égi lánggal Kisérjük őt ma útján, Jézus légy áldott, Ki meghódítád a világot Isten segítsd a győzőt, És vidd őt Nagyobb s dicsőbb erőre S előre, Szent országod diadalmára, Hozsánna, hozsánna!

NAGYHÉTI ÉS NAGYPÉNTEKI ÉNEKEK.

11. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Minden népek hirdessétek Az Istennek jóságát, Háladással dicsérvétek Az ő irgalmasságát; Mert ő minket szeretett, Idveségre vezetett, Szent fiát elbocsátotta, Ki lelkünket megváltotta.

2. Az Istennek igazságát Ez kielégítette, A bűnösök adósságát, Egészen kifizette, Mind kegyes életével, Mind sok szenvedésével, A mi több, értünk meghala, Noha ártatlanság vala.

3. Ób bárcsak meghálálhatnánk, Ezt az áldott kegyelmet, Bárcsak annyira juthatnánk, Hogy nyervén segedelmet, Meghalhatnánk bűnünknek, Élhetnénk Istenünknek: Magunkat jól viselhetnénk, A megváltót követhetnénk.

4. Atyánk! birj erre bennünket, Adj erőt szándékunkra Segítsd igyekezetünket, Vezess feltett célunkra: Kegyelmeddel légy velünk, Hogy míg e testben élünk, Csak az új életben járjunk. És boldogságot úgy várjunk.

12. (64 Dicséret dallamára.)

1. Jézus Krisztus! Isten fia, Hiveidnek gyámolója, Ki nem csak tesbe öltöztél, Hanem értünk kint szenvedtél.

2. Jézus lelki hű vezérünk, Meghaltál hogy mi még éljünk Könyhullásinkat töröld el, A te áldott kegyelmeddel.

3. Jézus nekünk jó pásztorunk, Annak hiszünk, annak vallunk, Add hogy nyerjünk békességet, Halálodban idvességet.

4. Jézus te vagy örökélet, Ki benned hisz győz az véled Könyörgünk, növed hitünket, Reménynyel töltsd be szívünket.

5. Gerjeszsz bennünk tiszteletet Hozzád és oly szeretetet, Mely töled el ne szakadjon, Hanem végig megmaradjon.

6. Végre ha elfogy életünk, Édesítsd keserűségünk, Uram! te légy menedékünk, Adj helyt az égekben nekünk.

NAGYPÉNTEKI ÉNEKEK.

13. (102 Zsoltár dallamára.)

1. Buzditsd fel, Uram! lelkemet, Hogy dicső fejedelmemet, Kit, míg a mérték bételt, Sok szenvedés felszentelt, Kisérjem a Golgotára, Hol igazságod oltára, De a körül kegyelmednek, Jó illatai terjednek.

2. Te! kit az égből lehallott Szó Isten fiának vallott, Melyet megerősítél, Mikor csudákat tettél; Rád nem jöhetett a vádban, Hogy álnokság volna szádban, Nem vala több célod ennél, Hogy széjjeljárván, jól tennél.

3. Mégis, mint egy nyilván levő Hitetű, vagy gonosztévű, Halálra kísértetel, Törvénybe idéztetel; Ellened az ütött pártot, Ki veled egy táliba mártott, Árát felvette vérednek, Már utánad leselkednek.

4. Sőt kiment a szentencia, Hogy vagy a halálnak fia, A tövis-koronával, S a megátkozott fával, A melyet válladra tőnek, A feszítők előjőnek, Vernek és csúfolnak egyre, Mig kivezetnek a hegyre.

5. Itt tested dárdával szúrva, Kezed, lábad szeggel fúrva, Végig a magas kereszt Oldalain vért ereszt, Míglen, lehajtván fejedet, Atyádnak ajánlt lelkedet Kiadod, leirhatatlan Kínok között, óh ártatlan!

6. Már ezt a nap sem állhatja; Megsötétül ábrázatja, Hát én rád, hogy nézhetek? Óh megváltóm reszketek, Mert a világ bűne terhét, Melyet most a bíró rád vet, Sokkal neveltem éltemben, Te szenvedsz az én képebben.

7. Uram! e szent vért tekintsd meg, Lelkem ez által tisztítsd meg, Ne legyek én átkozott, Ha kezesem áldozott. Én ez oltárt megőlelem, Ha szorongat a félelem, Biztatásomat halálom Óráján ebben találom.

14. (135 Zsoltár dallamára.)

1. Rejts el, értem megrepedt Örök kőszál, engemet! A váltás-got azt a bért, Mit adóztál a bűnért, Ó! add beteg lelkemnek, Bűn súlyától mentsen meg!

2. Törvényednek eleget, Kezem, ó! nem, nem tehet, Buzgóságom égne bár S folya könnyem mint vizár, Elégtételt az sem ad, Csak te válthatsz meg magad.

3. Jövök semmit sem hozva, Keresztedbe fogózva; Gyámoltalan, elhagyott, Benned bizva itt vagyok; Könyörülj, adj enyhülést, Mig bűnöm meg nem emészt.

4. Ha kis időm eltelik, Ugy sincs messze estelig; Szállok egy más táj felé, Az ítélőszék elé; Rejts el értem megrepedt Örök kőszál, engemet.

15. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Óh Isten! ki a törődött Szívet meg nem utálod, Sőt a bánatból ejtődött Könyeket megszámálod; Kedveljed érzésimet, És emlékedésimet, Melyek szívemben támadnak, Halálán te szent fiadnak.

2. Mint sir a kertben magában, Mint küzködik a harczczal Mely a sötét éjszakában A földre ejti arczczal, Hol kínjait lelkében Érezvén és testében, Vércseppek verejtékezik, Elalél és csüggedezik.

3. De uj erőt vesz magának, Lelkét megbátorítja, Mint a vitéz ha harcának Kezdeté tántorítja. Az eláruló csókra Önként megy a kínokra, A fegyverekbe öltözött Vérengző kísérek között.

4. A bíró már megismeri, Hogy ő vétkét nem látja, Elereszteni nem meri, Ostor alá bocsátja, Látja a nép véresen, Nincs szíve, mely megessen, Fakad ily gyilkos lármára: Feszítsd fel, feszítsd a fára!

5. Függy már a fán kiterjesztett Kezekkel felszegezve, A föld testéből eresztett Vérről van befedezve, Elalélván végtére, A kínok érzésére, Meghal, atyjához sohajtva, Fejét keresztjére hajtva.

6. Óh kínok közt elenyészett Megváltóm a keresztfán! Téged az egész természet Búslakodva sirat s szán, Reng a föld alkotmánya, A holtakat kihányja, A fényes nap is bújában Borul sötét éjszakába.

7. Elhal én bennem is a szív, Ez bizonyu látásra, Bánatba merült lelkem hív Bűneimért sirásra; Mert tudom, hogy helyettem, Ki sokképen vétettem, Szenvedéd a vereséget, Mely így vet éltednek véget.

8. Bízom más részről, mert a hit, Hogy értem ontottál vért, Rettegésemben megnyihit, Tudván, hogy érdemedért Részeltetem az égben Ama nagy dicsőségben, Hol te, ki értem szenvedtél, Örök méltóságot vettél.

16. (64 Dicsőret dallamára.)

1. Diosórd lelkem Istenedet, Ki úgy szeretett tégedet, Hogy szent Fia kínt szenvedett, Értetted megfeszítettet.

2. Keresztfán bűnödért hala, Ő szent vérével áldozza, Hálál tőriből oldozza, Büntetéstől szabadita.

3. Mert az Isten őtet tevé, Ki bűnt nem tud vala, bűnné, Hogy mi lennénk ő általa Az Istennek igazsága.

4. Azt állították jólehet, Hogy Istentől megveretett, De a mi nagy bűneinket, Ő viselte sérelminket.

5. Midőn megostoroztatott, A mi álnokságinkért, Megrontatott bűneinkért, Fájdalmival meggyógyított.

6. És verejtékezett vérrel, Koronáztatott tövissel, S mikor veregett dárdával, Így kiáltott nagy fenszóval.

7. Én Istenem! én Istenem! Miért hogy elhagyál engem? Kezedbe ajánlom lelkem, Immár leteszem életem.

8. A mennyei magas égben, Istennek dicsőség légyen, Ki szent fiát küldé értünk, Hogy megváltónk lenne nekünk.

17. (Dallama: Uram a töredelmes.)

Könnyes szemmel tekintünk Ma Jézusunk után Szent éltét adta értünk A gyászos Golgotán Jézus hozzád sóhajt fel Mélységes bánatunk Azt a vétket töröld el A mit megsiratunk.

ÚR JÉZUS FELTÁMADÁSA ÜNNEPÉRE VALÓ ÉNEKEK.

18. (84 Zsoltár dallamára.)

1. Győzedelmi szent ünnepe, Krisztusunknak im, eljöve! Bétöltvén szívünk vigassággal, Hogy Isteni nagy hatalmát, Hirdessük feltámadását Keresztyéni szent buzgósággal; Méltó azért őrven-dezzen Minden hívő lélek ezen.

2. Feltámadt, mint megmondotta, Nyilván megbizonyította, Hogy tökéletes áldozatja; Hogy őtet nekünk váltságul, Lelki megigazulásul Rendelte e kegyelem atyja; Szent, szent, szent légyen hát neve, Ki vélünk ily nagy jót teve.

3. Óh! uram feltámadásod, Legyen rajtunk oly áldásod, Hogy sirunkból mi felkelhessünk; A bűnnek koporsójából És szent lelked jóvoltából, Új életet benned élhessünk Óh Jézus! lelkünk reménye, Te légy a mi éltünk fénye.

4. Győzedelem! győzedelem! Eloszlott már a félelem; Üdvöz légy, feltámadt Krisztusunk! Már a halál nem retteget, Megváltottad az életet; Te légy egyedül a mi jussunk! Hogy költsön fel örömele A feltámadás reggele.

19. (35 Zsoltár dallamára.)

1. Jézus! ki a sírban valál, Általad megholt a halál; Az élet pedig feltámadott; Mert szent tested el nem porhadott; Él a Jézus, a mi fejünk. Keresztyének énekeljünk, Ülvén Husvét ünnepeket, Új győzedelmi éneket.

2. Hol van koporsó hatalmad? Elvesze nyert diadalmad, Hová lőn óh halál a fulánk, Melyet fensz már régóta reánk? Már nem rettegünk miatta; Mert Jézus meghódoltatta, Ama félelmek királyát, Megnyitván sirjának száját.

3. Nincs már szívem félelmére, Nézni sirom fenekére: Mert látom Jézus példájából, Mi lehet a holtak porából. Szünjete meg kétségeim, Változzatok félelmeim Reménységgé s örömökké, Mert nem alszom el örökké.

4. Sőt hiszem, hogy e tört cserép Edény leend még egyszer ép, És tetemim megépíttetnek, Bár veséim megemésztetnek. Gyalázat elvettetésem, De pompás lesz kikelésem. Új eget látván ezekkel Az ujra megnyílt szemekkel.

5. Jézus! segíts engem ebben, Hogy éltem folyjon szentebben, És hogy ne menjek ítéletre. Támassz fel engem új életre. A te lelkednek ereje Az új életnek kútfeje, Hogy hát legyek élő személy, Lelked által én bennem élj.

20. (91 Zsoltár dallamára.)

1. Győzelem! győzelem! Ellenség meggyőzetett Ama felkent fejedelem, Megnyerte az életet; Az erős bajnok erőt vett A halálnak kapuján, S feltámadván, által esett A halandóság súlyán.

2. Hol vagyon hát a fulánkod? Halál békélhetetlen Ellenség hol van hatalmad? Harmadnapi kegyetlen! Áldozott az Úr felkentje, De sirban nem maradott, S az erős Istennek szentje Teste meg nem rothadott.

3. És mint az ő egy halála, Válság s érdem sokakért, És elégtétel van nála Minden választottakért, Ugy az ő felébredése Záloga a híveknek, Az ő földből fölkelése Felől minden testeknek.

4. Óh Jézus! mi halhatatlan Életre teremtettünk, De majd élni alkalmatlan Természetükké lettünk, És te oly jó vagy, hogy minket Új életre segítesz. Megöldöklöd bűneinket, És megelevenítesz.

5. Imádjuk nagy irgalmat, Atyának egy szülöttje! És tiszteljük hatalmat, Óh Istennek küldöttje! A ki szabad tetszéssel Értünk halált vállaltál, De majd tulajdon erőddel A sirból feltámadtál.

6. Tápláld ugy munkás hitünket, Élő reménységünket, Hogy hasznait az érdemnek, A te győzedelmednek Vehessük a bűn államából Leendő fölkelésre, S feltámadásod titkából Való részülésre.

21. (66 Zsoltár dallamára.)

1. Mély gyászba borult a természet, Nap, hold minden csillagokkal; Dél, kelet, észak és enyészet Sirt a sok szent asszonyokkal, Mikor a megváltó szenvedett, Feszítettvén kereszfára, Mikor meghalt s eltemettetett, Hogy lenne válságunk ára.

2. De e mély s gyászos siralomnak Vége leve nemsokára, És az érzékeny közbánatnak, Harmadnap lőn véghatára. Elmúlt a gyász, megszűnt a jajszó. Az öröm visszaadatott, Hogy hallatott ez angyali szó: Nincs itt az Úr, feltámadott!

3. Óh hát ezen mi is örülünk, Az istenfélő hivekkel, E feltámadt Úrhoz készülünk Buzgó és kegyes lélekkel. Keljünk fel a bűn halálából, A kik még abban heverünk; Sőt gyarlóságunk mély álmából, Uram! költö fül, arra kérünk.

4. Hogy így szent példádat követvén, Éljük uj és szent életet, Minden bűnöket hátra vetvén, Úgy nyerjük meg jó kedvedet. Végre rövid életünk után, Egyességben lehessünk, Az igazság egyenes útján Szent országodba mehessünk.

22. (135 Zsoltár dallamára.)

1. Örvendezetek egek! Ti is földi seregek! Mindnyájan örüljétek, Vigan énekeljétek! Mert Urunk föltámadott, Nékünk életet adott.

2. Jézus él, mi is élünk, A haláltól nem félünk; Mert meggyőzte a halált, Örök váltáságot talált Isteni erejével, Hathatós érdemével.

3. Nekünk megigazulást, Erkölcsi megjobbulást, Istennel békeséget, És boldog reménységet Nyert föltámadásával, Örök igazságával.

4. Előtted arcra esünk, S kérünk édes kezesünk, Részeltesd haláloznak És föltámadásodnak Drága érdemeiben, Édes gyümölcseiben.

5. Cselekedd szent lelkeddel, Végtelen érdemmeddel, Hogy új életet éljünk, Végre porból fölkeljünk, Az örök boldogságra, És halhatatlanságra.

23. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Jézus megholt bűneinkért, Harmadnap feltámadott: Mi megigazulásunkért, Mindenről számot adott Mennyei szent Atyjának; Annak igazságának A váltáságot megfizette, A bűnösöknek helyette.

2. Életét maga letette Önként és jó kedvéből, Azt maga ismét felvette Isteni erejéből, Óh csudáknak csudája! Ime az Isten fia Halálával is dolgozik, Holtból élővé változik.

3. Hogy ez kedves volt Istennek, Azt azzal megmutatá, Hogy szent testét ő szentjének, A sirban nem hagyhatá, A halál köteleit, A koporsó töreit, Hatalmasan eloldozta, Fiát fogságból kihozta.

118 ÚR JÉZUS FELTÁMADÁSA ÜNNEPÉRE VALÓ ÉNEKEK.

4. Jézus! mi megholt életünk, Jézus! feltámadásunk, Benned büntől mentté lettünk, Benned igazulásunk; Óh adj hát segítséget, Lelki elevenséget, Az első feltámadásra, Az új életben járásra.

24. (105 Zsoltár dallamára.)

1. Légy áldott kegyelmes Istenünk! Teremtőnk, megtartónk, mindenünk! Hogy fiadnak példájában, Dicső feltámadásában, Megmutattad az életet, Mely régenten elrejtetett.

2. Mostan már bátrabban hihetjük, Ha a Jézust híven követjük, És dicsőséget keresünk, Hogyha elesik is testünk, Elhagyván ezt a világot, Nyerünk halhatatlanságot.

3. Sőt még testünk sem fog maradni A sírban, majd föl fog támadni: Ujabb erővel ékesül, Lelkünkkel ismét egyesül, Hogy azon várt egységben, Együtt legyenek az égben.

4. Atyánk! ne hagyd elfelejteni, Soha elménkből kiejteni Ezt az édes reménységet; Adj belénk arra készséget, Hogy éltünket úgy folytassuk, Hogy azt végig megtarthassuk.

5. A mi mostani ünneplésünk, És minden szent elmélkedésünk, Indítson fel mind bennünket, És jó igyekezetünket Vigye elő segedelmed, Koronázza meg kegyelmed.

25. (35 Zsoltár dallamára.)

1. Vessük le már a gyász ruhát, Imádjuk az élet Urát, Mert nincs halál, és nincs enyészet, Diadalt vett rajta az élet! Krisztusurunk már nem halott, A halálból feltámadott, Örökre vált gyászszíralmunk, Feltámadunk, feltámadunk!

2. Kétkedők, hitetlenek, A sírba most tekintetek, Holtak között Jézust, az élő, Nem lelitek, az ige betölt! Ha lenne még kétkedő, Él a Jézus meggyőzi ő; Él a Jézus a mi Urunk, Feltámadunk, feltámadunk!

3. Most már ha az út itt kemény, Égbe visz a hit és remény, Ha tenger is szívünk síralma, A könnyek is meglesz jutalma; Küzdvén sirig az igazért, Ha nem nyerünk földön babért, Vigasztal az ha meghalunk; Feltámadunk, feltámadunk!

4. Diadalod hol van, halál? Fulánkod már ránk nem talál,
Hatalmad a sirba taszithat, De a sir is élettel biztat. Légy áldva
fenn, élők Ura! Légy áldva fenn, Isten fia! Diadalod, diada-
lunk, Feltámadunk, feltámadunk!

26. DICSÉRET.

mf

1. A Krisz-tus fel - tá - ma - dott! Hir - de - tik az an - gya - lok;

mf

Zeng-jük mi is ö - röm - mel, Vig é - ne - künk száll - jon fel!

f

Ezt hír - des - se föld és ég, A ma - gas - ság s a mély - ség.

f

2. A bűntelen természet Sírban nem is enyészhet; A bűn tör-
vénye alatt Az igaz nem maradhat; A ki maga az élet, Halál
azon nem győzhet.

3. A ki értünk meghala, Im győzelmet vett vala; Végezve a
nagy munka, Kész a váltság számunkra, Le van győzve bűn, ha-
lál, Bezárt Éden nyitva áll.

4. Áldjuk ezt a nagy királyt, S ne rettegjük a halált. Itt hi-
tünkön a pecsét! Támadjunk fel lelkikép, És szárnyaljunk ég
fele, Hol ő él s a jók vele.

27. (Dallama: Szent Isten noha neked.)

E Husvét ünnepében, E Husvét ünnepében, Örvendjünk keresztyének! Szívünk teljességében, Szívünk teljességében, Illik szánkba víg ének, A feltámadott Jézus nekünk zálogot adott, Hogy bár a föld gyomrába Tétetünk: Megújúl valójában Életünk; E hittel midőn ünnepelünk, Te légy Jézus velünk.

28. (Azon dallamra.)

E Husvét ünnep napja, E Husvét ünnep napja Serkentsen dicséretre; Mert vallásunk főpapja, Mert vallásunk főpapja, Feltámadt az életre. Megnyittatának Zárai a halál házának: Engedt a korporsónak Nagy köve; Teste a megváltónak Kijöve, Így a halált, mely eltemeté, Lába alá veté.

29. (Azon dallamra.)

E Husvét ünnepében, E Husvét ünnepében, Dícsérjük Istent szívvél, Ki értünk megholt fiát, Ki értünk megholt fiát Feltámasztotta testben. Ennek örül föld, Tenger és a menny vig kedvében, Minden élő állatok, Sok rendben, Kik égben, földön vagynak, Sok részben: Fák, füvek és minden virágok, Újulnak örömben.

**AZ ÚR JÉZUS MENNYBEMENETELE
EMLÉKEZETÉRE VALÓ ÉNEKEK.**

30. (3 Zsoltár dallamára.)

1. Vedd el jutalmadat, Krisztus ki magadat Megüresítéd vala; Harczodnak vége lett, Minden egek felett Az Úr felmagasztala, E példán minden szent Jutalmat vár ott fent, Bár itt nem él boldogul; Mert hogy felemeled, Mennybe meneteled Adtad erre zálogul.

2. Jobbján szent Atyádnak, Tégedet imádnak A mennyország polgári; Látják dicsőséged', Mely körülvesz téged E föld minden határi. Mi is leborulunk, Kérvén tégy ott rólunk Szent Atyád előtt vallást; Félelminket vedd el, S esedezéseddel Nyerj nekünk vigasztalást.

3. Hisziünk, Uram! benned, Bár el kelle menned, S nem látunk testi szemmel. Óh viselj távolról Gondot ezen nyájról, Hiv pásztor! kegyelmeddel Légy ott, hol nevedben Gyülekezik egyben Két avagy három hived. Ha hozzád óhajtunk, Essék meg mi rajtunk Könyörületes szived.

4. Midőn végezetre Lejössz ítéletre Az égnek felhőiben, Úlvén méltósággal Szembe e világgal, Dicsőséged székiben; Szólj nekünk ily módon, Kik állunk jobboldon Mint nyájadnak juhai: Kész hajlékim rátok Várnak, óh birjátok Atyámnak áldottjai.

31. (138 Zsoltár dallamára.)

1. Úr Jézus a ki a felséggel, Dicsőséggel mentél az égbe, És ottan vettél hatalmat, Birodalmat, nagy teljességbe: Lelkünk áldja Istenséged' S hiven téged felmagasztalunk. Bár nem látunk is szemünkkel, De hitünkkel megtapasztalunk.

2. Te is e dicsőségedből, Szent székedből fordítsd le szemed' S erőtlen teremtésidre' Híveidre öntvén érdemed', Mennyben léted hasznaiban, Javaiban részesekké tégy, Szent Atyád előtt érettünk, Kik vétettünk, esedezünk légy.

3. Mivel te utat nyitottál, S tanítottál a mennybe menni, Adjad, hogy téged kövessünk, És siessünk nyomodban lenni. Segítsd igyekezetünket, Vond szívünket te magad után; Hogy a te akaratodnak S nyomdokodnak járassunk utján.

4. Mig bujdosunk e pusztában S mint hazába az égbe érünk, Légy velünk, fedezz bennünket, És hitünket neveljed kérünk, Hogy a veszedelmek között Megütközött soha ne légyen. Annak az elevevségét, Reménységét ne érje székén.

5. Midőn kifutjuk pályánkat, Várt pálmánkat kezeinkbe add, Lelkünket, óh szerelmesünk, Hív kezesünk! magadhoz fogadd. Testünket is emeld végre Dicsőségre isteni karral, Hol tégedet szemlélhessünk, Dicsérhessünk az égi karral.

32. (30 Zsoltár dallamára.)

1. Nagy Isten egek királya! Lelkünk jótéted hálálja: Hogy midőn értünk lakola Szent fiad s halált kóstola, Őtet nemcsak feltámasztottad, S a kézírást elszakasztottad;

2. Hanem e földről az égre Fel is vitted dicsőségre, A hol van elég hatalma, Hogy megadja azt irgalma, A mit minékünk megigére S érdemlett értünk ontott vére.

3. Óh Isten, add kegyelmedet, Hogy ezen egyszülöttedet Mi magunkévá tehessük, Híven szolgáljuk, szeressük; Mennybe gyakran azért tekintünk, Hogy ott legyünk, a hol van kincsünk.

4. Felséges mennyei Atyánk! Légy könyörülő mi hozzánk, Fiad esedezéseért S elődbe vitt szent véreért Bocssássad meg sok bűneinket, Törd el erőtlenségeinket.

5. Minekutána nagyságod' Látjuk e földön s jószágod': Amaz örök hajlékodbán Vigy minket is, hogy azokban Jézusunkat megölelhessük, Őtet örökké tisztelhessük.

33. (25 Zsoltár dallamára.)

1. Szívünket hozzád emeljük, Hálaadó imában Neved áldjuk és tiszteljük A hiveknek karában; Óh figyelmezz szavunkra, Mi Jézusunk! reménységünk! Ne hagyj minket magunkra, Tiéd legyen dicséretünk.

2. Örvendezzünk tiszta szívből, Megdicsőülésseden, Hogy e siralmas völgyéből Mennybe mentél fényesen; Elvégezed munkádat, Mint azt magadra vállaltad És az örök váltságot Hiveidnek te meghoztad.

3. Szent atyádnak szent házába, Vigy be, amint ígérted, Amaz örökös hazába, Melyet nyertünk te véled; Hol siralmas jajaink Elváltoznak mind örökké S megszünvén sok bajaink, Élünk veled mind örökké.

34. (32 Zsoltár dallamára.)

1. Szent egek! minden boldogok hajléki! A nagy király jön: nyiljatok meg néki, Nagy oszlopi a levegőégnek, Engedjete utat e felségnek, A ki kezdetben titeket teremtett, A ki azt mondta: legyen ég és föld, s lett; A ki igéje a nagy Istennek; A ki által lettenek mindenek.

2. Ez a békesség örök tanácsában Főszköz lévén a váltság titkában, Emberré lett annak idejében, A bűn terheit szenvedte testében; Megholt s áldozott a halál kínjával. De fel is támadt maga hatalmával; Már győzedelmes bajnok módjára, Felmegy és ül szent atyja jobbára.

3. Mennybe menése az ember fiának, Záloga lelkünk mennyei jussának, Melyet szerzett mint kezes vérével, Melyet közül minden ő hívével. Ő emberré, mi atyánkfiává lett, Minket atyjának örökösivé tett; Maga előre mennybe felmene, Hogy nekünk is helyet készítene.

4. Óh kegyes Jézus! idvességünk ára! Nyertes kezes! ki szent Atyád jobbára Magasztaltattál, a ki örök, nagy, Az Atyával egyenlő Isten vagy: Arra szerzettél utat érdemeddel, A mivel úgy birsz mint örökségeddel, Istenségednek lakóhelyébe Méggy könyörülő főpap képébe'.

5. Áldunk és imádunk mind örökké téged, És dicsőítjük örök Istenséged, Jó vagy Uram te, igen irgalmas, Pap és király, kegyes és hatalmas. A te érdemed a mi nyereségünk, Mennybe menésed élő reménységünk, Hogy minket is mint örökségedben Részesítesz nyert dicsőségedben.

6. Adjad, Úr Jézus! hogy még e világban Sátorozván is: ama mennyországban Részt vehessünk, s mint tulajdonunkkal Szentül éljünk mennyei jussunkkal, És hogy e földet jó cselekedettel, Hozzád való hiv s buzgó tisztelettel, Mint lakostársai a szenteknek, Pitvarivá tegyük az egeknek.

35. (Dallam: Uram a töredelmes.)

Áldott legyen szent neved, Ég dicső királya! Hogy megnyitád
a mennyet Hiveid számára. Te adád a diadalt, Tied a dicsőség,
Neked zengüng háladalt Mennyei szent felség.

36. (35 Zsoltár dallamára.)

Jó Istenünk édes Atyánk Téged keres búzó imánk, Te hozzád
száll lelkünk a mennybe, Várva a te segedelmedre; Tekints kegyel-
mesen reánk Hallgass meg minket jó Atyánk, Az áldást csak te
adhatod Áldd meg azért e szent napot.

PÜNKÖSDI ÉNEKEK.

37. DICSÉRET.

mf

1. { Jö - vel szent lé - lek, Úr Is - ten! Töltsd bé szí - ve - in -
Meny - nye - i szent a - ján - dék - kal, Szív - be - li szent buz -

mf

ket é - pen, } Mely - nek szent - sé - ges e - re - je Nyel - ve - ket
gó - ság - gal; }

e - gye - ző hit - re Egy - be - gyűj - te sok né - pe - ket, Kik mond - ván,

igy é - ne - kel - je - nek: Al - le - lu - ja, Al - le - lu - ja!

2. Te szentségnek új világa, Igédnek vezérlj útjára, Taníts téged megismernünk, Istent atyánknak neveznünk, Őrizz hamis tudománytól, Hogy mi ne tanuljunk mástól, És ne legyen több más senki, Hanem Krisztus, kiben kell bízni. Alleluja, Alleluja!

3. Óh mi édes vigasztalónk! Légy kegyes megoltalmazónk, Hogy maradjunk útaidban, Ne csüggedjünk háborunkban; Erőddel elménket készítsd, Gyenge hitünket erősítsd, Hogy halál és élet által Hozzád siessünk nagy vágyással. Alleluja, Alleluja!

38. (33 Zsoltár dallamára.)

1. Tenéked mondunk dicséretet, Óh könyörülő Istenünk! Ki testi és lelki életet Adtál, s tőled van mindenünk: Mert egyszülöttestet Ama felkentedet, Mennybe felvivén, Szent lelkét azonnal Nagy lelki haszonnal Elküldé híven.

2. Ki által mindjárt sok nyelveken, Melyeket nem tanultanak, Bátran a félelmes helyeken Az apostolok szóltanak: És az idvességnek A főbülcességnek Nagy alkotmányát Építeni kezdték. Örömmel hirdették Szent tudományát.

3. Óh mi Istenünk, jó Atyánk is! Légy azért örök áldásban
Hogy e tudományt mi hozzánk is Elküldötted bő forrásban; Még
ma is hitünket És reménységünket Lelked tűzével Sokképen élesz-
ted, A jóra gerjesztet Nagy erejével.

4. Éreztesd Uram! jobban, jobban Velünk szent lelked mun-
káját, Sötét elménkben mind ujabban Emeld fel az ő fátylóját.
Általa segítsed, Meg is könnyebbítsed A mi terhünket, Általa he-
vítsed, Föl is melegítsed Hidegségünket.

5. Ez a lélek gyönyörködtessen Minket a kegyes életben, Hogy
soha ne legyünk restesen Mi a jó cselekedetben: Ez idvességünk-
ről, Mint örökségünkről Légyen zálogunk, Mig mi is az égre,
Azon örökségre Eljutni fogunk.

39. (84 Zsoltár dallamára.)

1. Áldott szent lélek! reánk szállj, Hogy e Krisztustól gyűjtött
nyáj Örvendezhessen e Pünkösdbbe', Világosítsad elménket, Biztasd
köztünk a félénket, A sérelmes sziveket kösd be, Minden hideg-
séget űzz el, Ama mennyei szent tűzzel.

2. Ha minket a te isteni Erőd indít könyörgeni Ihlesd meg
szánkat és szívünket. Ha kisértetek közt forgunk, Erőnk csüg-
gedvén tántorgunk, Bátorítsad gyenge hitünket, Lábaink ha meg-
botolnak, Erődet kérjük gyámolnak.

3. A te munkád által épült Egy szent ház, hogy a mely nép ült,
A halál árnyéka völgyében, Lásson új világosságot, Nyerjen örök
boldogságot, Bémenvén annak kebelébe, Mennyei erőd terjeszszé
Annak határait messze.

4. Úr Isten tőlünk ne vedd el, A mit adtál szent lelkeddel, Ez
nyerjen nekünk szabadságot, A szolgálatnak lelkével, Bánjon mint
ellenségével, Állítsa fel a fiúságot, Adjon részt nekünk is abba,
Hogy így kiálthassunk: Abba!

40. (179 Dicséret dallamára.)

1. Óh áldott szent lélek! ki az ég dicsőségével Leszállván a
földre zúgó szél és tűz jelével, A tanítványok gyűlésekbe, Ugy
munkálkodtál, hogy lelkekben Csoda erővel teltenek be.

2. Hatalmas erőddel őket egy szempillantásban Megvilágosítád s hoztad oly nagy változásban, Hogy az nap, melyen előálltak, És a népeknek prédikáltak, Anyaszentegyházat fundáltak.

3. Jövel mi hozzánk is, részeltess ajándékidban, Lakozzál mi bennünk, mint élő templomaiddban. Adj hitet, adj jó reménységet! Adj szentid között egyességet, Békességet és idvességet.

4. Oszlasd el homályos elménknek tudatlanságát, Enyhítsd meg elepedt szívünknek szomorúságát, Éreztessed még itt létünkben Az örömet a mi lelkünkben, Melyet adsz örök életünkben.

41. (135 Zsoltár dallamára.)

1. Jézus! az ígéretet Im bételjesítetted; Bátorító lelkedet Mi hozzánk elküldötted, A ki által híveid Elfogják érdemeid.

2. Ama megfeszítettett Test az égbe vitetett És helyette küldetett, E reánk kitöltetett Lélek, örökkévaló Gyámol és vigasztaló.

3. Isten! a ki tűzben jött Mózeset elbocsátani, S szélben ment Illyés előtt, Őtet bátorítani, Most kettős erőben, szent Tűzben s szélben megjelent.

4. Bátorítja sziveket A Jézus hiveinek, Tudományt és nyelveket, Oszd kiküldötteinek, Tudatlanból tanítót Tesz, s betegből gyógyítót.

5. Egy halász ha prédikál, Fog sok ezer lelkeket S mig dühösen úzi Pál, Az eloszlott hiveket, Utban éri leverő Mennyei tüzes erő.

6. Terjed e tűz az egész Föld színére hirtelen, Fú e szél s hatalmat vesz A hol akar, szüntelen, Lelkesíti sorsosít, Szentel és világosít.

7. Add nekünk is Istenünk! A te áldott lelkedet, Szent tűz adja érzenünk Éltető kegyelmedet, Adj hitet, szeretetet, Lelki boldog életet.

42. (37 Dicséret dallamára.)

1. Szentlélek, óh jövel, jövel, Lelkünkbe új erőt lövelj! Villanva szállj, mint égi láng, A szent tüzet áraszd reánk! Jövel te is látatlanul, Amint az ég harmatja hull, Áthatni bágyadt sziveket, Éleszeni csüggedt hitünket, Szentlélek, óh jövel, jövel'

2. Jövel, jövel, pünkösdi szél, Kettős tüzes nyelv, szólj s beszélj! Midőn a bűn tör ellenünk, Erőd legyen a fegyverünk; Buzdítsd a jót, ég bajnoka! Hogy ne legyen félni oka, Midőn a te szent neveddel, A jó ügyért bátran harozra kel; Szentlélek, óh jövel, jövel.

3. Szállj le reánk te égi fény, Ha elhagy a földi remény; Légy biztatónk, légy vigaszunk, Hogyha kitör jaj-panaszunk; Mint angyalunk szállj csendesesen, Bánatunkhoz szólj édesen, Könnyet törölj, sebet köss be, Fájó szívet gyógyirral tölts be; Szentlélek, óh jövel, jövel!

4. Uj életért zendül imánk; Isten lelke, szállj le mi ránk! Hadd hassa át a szíveket A békesség és szeretet! Uj ég, uj föld úgy jön veled, Ha szívünket megszenteled És a népek mint testvérek, Szeretettel te benned élned; Szentlélek, óh jövel, jövel!

5. Szentlélek, óh jövel, jövel! Maradj az Ur hiveivel. Örök igazság, uj erő, A mennyekből siess elő! A csüggedőt te lelkesítsd, A hiveket győzni segítsd, Reményt te nyujts szíveinknek, És te taníts szeretni minket; Szentlélek, óh jövel, jövel!

43. DICSÉRET.

1. Jö - vel szent Lé - lek Ur Is - ten! Lel-künk - nek vi -

gas - sa - ga, Szi - vünk - nek bá - tor - sa - ga, Ad - jad min -

den hi - ve - id - nek Te szent a - ján - dé - ko - dat;

Jö - vel vi - gasz - ta - ló Szent lé - lek Is - ten.

2. Jövel megnyomorultaknak Nemes vigasztalója! Árváknak édes atyja! Töltsd bé siralmas szívünket Mennyei nagy örömmel; Jövel mi lelkünknek Édes vendége.

3. Távoztasd el mi szívünkben Hitetlen sötétségét, Világosíts meg minket, Hogy az Istennek igéjét Hallhassuk és érthessük, Jövel! és taníts meg Az igaz hitre.

4. Jövel! gerjeszd fel szívünknek Szent szerelmednek tüzeit, Rontsd el a gyűlölséget, Hogy mi egyesek lehessünk Isteni szerelmedben, Jövel mi lelkünknek Nagy vigassága!

5. Világosítsd meg elménket, Hogy hihessük a Krisztust Egy idvességnek lenni, És az áldott atya Istent Kegyes atyánknak lenni, Téged ismerhessünk Vigasztalónknak.

6. Adjad szent ajándékokat, Bátorítsd lelkünket, Hogy vallhassuk a Krisztust: Adjad, hogy mi meggyőzhessük A bűnnek csalárdságát! Te vagy mi biztatónk, Minden oltalmunk.

7. Biztasd félelmes szívünket, Hogy kétségbe ne essünk Halálunknak idején, De nagy bátorsággal vigan A világból kimúljunk: Jövel vigasztaló Szent lélek Isten.

44. (137 Dicséret dallamára.)

1. Jövel szent lélek Szállj reánk, Mint hajlékodbá térj hozzánk
Mennyei fényességeddel, Bágyadt szívünket gerjeszd fel, Jövel el-
ménk szent világa, Életünknek vigassága.

2. Óh bölcsességnek kutfeje, Igédnek nagy az ereje Adjad,
vigasztalat halljuk, Igazságodat hogy valljuk, Jobbítsd éltünket
igéddel Lelkünknek eledelével.

3. Életnek erős kőszála Add, igédnek erőss lángja, A mi szive-
inkben égjen Mindég a jóra vezessen, Légy velünk s fogd fel
ügyünket, Add meg Uram kérésünket.

4. Tarts meg minket szent igédben, Ezzel erősíts a hitben, Hogy
bátrabban harcolhassunk Igéddel, ellent álhassunk, Kegyelmeddel
segíttessünk, S mindeneket meggyőzhessünk.

45. (65 Zsoltár dallamára.)

1. Szent lélek! végy körül bennünket, Szenteld meg szívünket,
Készíts neved imádására, Magasztalására, Hogy téged szívből imád-
hassunk, Hálákat adhassunk, Hiszszük, a mi szánkknak szózata Egeid
meghatja.

2. Szent lélek! imádunk mi téged, Valljuk Istenséged, Hisz-
szük, hogy az új ember szíve Saját kezéd mívve. Te vagy a hitnek
mind szerzője, Mind elvégezője. Te gyújtasz szívünkben világot,
Forró buzgóságot.

3. Szakaszd el hát most is szívünket, Minden érzésünket, A sok
hiábavalóságtól, E csalárd világtól, Hogy az ígének hallgatói,
Legyünk megtartói, Mely szívünkben gyökeret verjen, Gyümöl-
csöt teremjen.

46. (77 Zsoltár dallamára.)

1. A békesség tanácsának: A bűnösök váltságának, Munkáit ha
vizsgáljuk, Mindenben úgy találjuk, Hogy az Úr kegyelmessége Sze-
relmének teljessége, Bennünk nagy csodaképen Kinyilatkozott épen.

2. Jézusunk értünk vért ontott, Lelki ellenséget rontott, Melynek
bizonyosságára Őlt az atya jobbára, De nem hagyott itt árván, Mert
szerelme zálogául Szent lelkét elküldötte, Személyének helyette.

3. Ki mint hitünknek szerzője, Reményünk erősítője, Int, vigasztal, bátorít; Jézussal egybe szorit. Az igazság biborába, Amaz ékes jegyruhába. Öltöztet jövődöben, Vezet a menyegzőbe.

4. Óh áldott mennyei követ, Lágyítsd ama kemény követ, Mely helyet fog testünkben, munkálkodj úgy lelkünkben, Hogy a Jézust követhessük, A világot meggyőzhessük, A pályában úgy fussunk, Hogy Jézusunkhoz jussunk.

47. (Dallama: Szent Isten noha neked.)

E pünkösöd ünnepében, E pünkösöd ünnepében Zeng nyelvünk dicséreti, Mert az Úr szent lelkében, Mert az Úr szent lelkében Híveit részelteti: Melynek ereje Minden ismeretnek kútfeje, Világosságot ű gyújt Szívünkben, Erőt, bátorságot nyújt Éltünkben. Áldott lélek! te légy mellettünk, S újjá születtetünk.

48. (Azon dallamra.)

E pünkösöd ünnepében, E pünkösöd ünnepében, Dicsérjük Istent szívvél, Ki szent lelkét szívünkbe, Ki szent lelkét szívünkbe Osztogatja bőséggel. Ennek örül föld, Tenger és a menny víg kedvében, Minden élő állatok, Sok rendben; Kik égben földben vagynak, Sok részben Fák, fűvek és minden virágok Újulnak örömben.

ÁDVENTI ÉNEKEK.

49. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Óh Isten bölcsességének Mélységes gazdagsága! Kegyelmes ígérétének Változhatatlansága! A mit a titok fogva Tartott öröktől fogva, Azt az idők rendi szépen Kinyilatkoztatták épen.

2. A setét éjnek homálya Hajnali fénynyé leve; A mit az igazság szája Megigért volt eleve Maga frigyos népének, Hívei seregének, Amaz asszonyoknak magváról, Bizonyosságokat tett arról.

3. Ezek által élesztette A szíveknek reményét, Homályból felderítette Az idvesség napfényét. A bűnösnek váltságot, A rabnak szabadságot Hirdet az Úr kegyessége, Így lesz öröm a jaj vége.

4. Ez örömet a világnak Az Úr Jézus szerzette, Ki terhét a gonosz-
ságnak Vállaira felvette; Testbe öltözvén értünk, Benne mindent
elértünk, Bölcsességünk, igazságunk, Lett szentségünk és váltságunk.

5. Óh Jézus! ha így szerettél S kedvellettél bennünket, Ha idve-
zitőnké lettél, Segéld gyengeségünket, Hogy mi is szerethessünk
Tégedet s követhessünk. Te általad lelkünk végre Menjen fel a
dicsőségre.

50. (146 Zsoltár dallamára.)

1. Álmélkodással csodáljuk Véghetetlen szerelmed, Óh Isten!
ha megvizsgáljuk, Kijelentett kegyelmed, Ezt száj ki nem mond-
hatja, Nyelv nem magyarázhatja.

2. Mert az emberi nemzetet Annyira becsüllötted, Hogy te
egyetlen egyedet Érette elküldötted Emberi ábrázatban, Hogy
élne gyalázatban.

3. Óh Isten bölcseségének Megfoghatatlan titka! Hozzánk való
szerelmének Mély tengere! mely ritka, Ki ezt eszébe venné, Mélyen
szívébe tenné.

4. Mi azért vigan dicsérünk, Óh jó atyánk tégedet Magasztalunk
s arra kérünk, Hogy te szeretetedet Gerjeszszed fel szívünkben,
Jobban, jobban lelkünkben.

5. Hogy tégedet megismervén, Szent fiaddal szeressünk Minde-
nek felett, s azt kérvén Tőled, hogy ki ne essünk Tapasztalt jó
kedvedből, Atyai szerelmedből.

6. Sőt inkább abban végiglen Megmaradván hűséggel Szolgál-
junk neked, a miglen Élünk itten, készséggel, Holtunk után az
égben Végetlen dicsőségben.

51. (33 Zsoltár dallamára.)

1. Kegyes lelkek, Jézust áldjátok, Szálljon áldás szent nevére!
Érte zengjen buzgó imátok, Mert betölté, mit ígére: Fölvevé
testünket, Eltörlé bününket Szent életével; Fogadjuk hát jöttét,
Hozzánk közeledtét, Hál'adó szívvel!

2. Lelkünk sebére gyógyító irt Az Ur Jézus hint a mennyből, Az Istentől örvendetes hirt Ő hoz nekünk kegyelemből; Most is jön sietve, Hogy büntől megmentse Tévelygő népét; Dicsőség nevének! Zengje hála ének, Nagy sok jótettét.

3. Jézus maradj velünk mindvégig, Büneink miatt ne vess meg; Szent igéd mely előttünk fénylik, Legyen vezére éltünknek. A ki úgy szerettél Hogy testet öltöttél Értünk magadra, A mennybe utánad, Vezessen példának Égi hatalma!

52. (50 Zsoltár dallamára.)

1. Dicséretet zeng ajka népednek, Te néked áldott örök Istennek, Hogy megtekintvén gyászosz sorsunkat, Elhatározta megváltásunkat, E végre mennyből fiadat küldéd le, Hogy utat nyisson nekünk is az égbe.

2. Ma is hirdetjük az ő eljöttét, Csodálva zengjük sok nemes tettét, Mert szenvedett ő, de mást vigasztalt, Alázatos volt s mást felmagasztalt Szegénységet tűrt minket gazdagítva, Meghalt, de holta sirunkat megnyitja.

3. Áldott légy Isten! nagy irgalmadért. Megváltásunkra küldött fiadért! Taníts, ismernünk őt jobban-jobban, Példája által építs a jóban, Hogy benne hivek, vele egyesüljünk, És őt szeretve, vele idvezüljünk.

4. Uram előtted Jézus érdeme, Mely legyen éltünknek is mértéke! Érte bocsásd meg minden bűnünket, A kárhozattól oldozz fel minket, Hogy végre mi is a mennyekbe szálljunk, Hol szent fiaddal s szent lelkeddel áldjunk.

53. (119 Zsoltár dallamára.)

1. A mit te szólsz, megáll az Istenem, Nincs változás a te szent útaidban, Igéretidben megmaradsz hiven, Hűség vezérel minden dolgaiddban, A mit javunkra rég elvégezett Örök tanácsod, azt be is végezed.

2. Az ember estét rég megszánva már, Azt végező felőlünk bölcsesség, Hogy szent fiad a bűnös földre száll S úgy szerzi meg nekünk az idvességet; Ő testet öltve már meg is jelent, Igéreted, Ó! áldott Isten, betelt.

3. Jöjj drága vendég, megváltónk jövel! Mi várva rád, ösvényed tisztogatjuk, Hogy sziveinkhez eljuthass közel, Keblünkéből a vétket irtogatjuk; Megtérve várjuk szent országodat, Melybe szerelmed minket is befogad.

4. Ó! Jézusunk, atyád ígéletét Hajtsd végre a gyarló ember szívében, Gyűjtsd fel nekünk igéd szövétnekét, Mely útadat mutassa tiszta fényben; Fedezze el bűnünket érdemed, Hogy egyesüljünk Istennél te veled.

54. (33 Zsoltár dallamára.)

1. Igaz Isten, ígéretedben, Változatlan fő valóság, A miket a te beszédedben, Megmondasz az mind valóság; Könnyebb megavulni, Véggépen elmulni A természetnek, Mint semmibe menni, Az igaz Isteni Szent ígéletnek.

2. Megmondottad volt még kezdetben Az első egy pár embernek, Hogy ők a szomorú esetben, Mindörökké nem hevernek; Küldesz vigasztalót Ő nemükből valót, Ki eredeti Elveszett jogukba És boldogságukba Visszahelyezi.

3. Lelki örömmel megújúlva, Imádjuk szent felségedet, Hogy ismét mihozzánk fordulva, Kitöltéd ránk kegyelmedet; Megnyitod szívünket, Kitárjuk lelkünket, Hogy Jézusunkat Örömmel fogadjuk S hiven átaladjuk Neki magunkat.

4. Tarts meg bennünket az országban, Melyet a Jézus állított; Adj részt abban a boldogságban, Melyet a földre szállított; Majd éltünk végével, Bocssáss el békével, Hogy oda térjünk, Hol az ő hivei Száma közt mennevei Országlást érjünk.

55. (63 Dicséret dallamára.)

1. Szállj, szállj magasra sziveink reménye! Vezess el minket Jézusunk elébe, Ragyogj előttünk fénynek oszlopával, Szent biztatással!

2. Jön már a Jézus, a mi sziklavarunk, Nem soká tart már bűnben bújdosásunk; Az ígéletnek földére érkezünk, Ő lesz mi velünk!

3. Ő lesz a váltság, élet birodalma, Fordulj örömmre, szívünk aggodalma, Az elhagyottnak lesz már pártfogója, Oltalmazója.

4. Hitünknek lesz majd diadalma teljes: Hozzánk az Isten irgalmas, kegyelmes; A szeretetnek fényes napja jő fel Idvezítőnkkel!

5. Szállj, szállj magasra, sziveink reménye! Vezess el minket Jézusunk elébe! Mert a váltságot ő hozza földünkre, Nagy örömünkre.

56. (135 Zsoltár dallamára.)

1. Isten! a ki népedet Bűnben gyászban nem hagyod, Rád te kintve várjuk a Bethlehemi csillagot; Feltűnése lesz nekünk, Új világunk, reggelünk.

2. Ez a fény ha felragyog Napkelettől nyugotig, Hervadó mezők felett Angyal ének hallatik, Sziveket vigasztaló, Könnyeket szárítgató.

3. Idvezítő Jézusunk! Te vagy a mi reggelünk, Bátorító szódra ha Bűneinkből felkelünk: A te égi szózatod Hoz nekünk bocsánatot.

4. Vágyva vágyunk nagy király! Ünnepelni jöttöd, Nagy örömmel fogadunk, Jöjj, siess, te szent követ! Mi hideg jászol helyett Szívünkbe adunk helyet.

5. Isten! a ki szót adtál Profétáid ajkaira, Téged áldva néz szemünk Bethlehem határra, Várva várjuk őt, a ki Jón minket megváltani.

57. (66 Zsoltár dallamára.)

1. Hozzád száll fel lelkünk imája, Édes atyánk, jó Istenünk; Hallgass néped kérő szavára S irgalmadat közöld velünk; Ki úgy szeretted e világot, Hogy érette adád fiad, Terjeszd ki ránk is a váltságot S el ne veszíts bűnünk miatt!

2. O! Istene a magasságnak, Bízik benned a mi szívünk, Mert szent ígéd egy szebb világnak Javairól beszél nekünk, Kiáltó szó zeng a pusztában S azt hirdeti: közelg az Ur! És a sötét bus éjszakában, Az új remény csillaga gyúl.

3. Ohajtozunk, Uram, ígédhez, Mert Jézus a te követed; Ő hozza el az emberekhez Örvendetes üzeneted; Add, hogy szívünket megtérítse Az égi szó, mely intve zeng, S országodat bennünk építse Idvezítőnk, ki eljövendő!

4. Jövel, jövel, te ég szülöttje, Rég várjuk azt a szebb jövőt A melylyel te, Isten küldöttje, Biztatod az igaz hívőt; Hadd lássuk a testé lett ígét, Az új földet s az új eget. Szívünk betelt boldog reményét, Atyánk, a te szerelmedet!

KARÁCSONYI ÉNEKEK.

58. (66 Zsoltár dallamára.)

1. Dicsőség a magas mennyekben Istennek, és ide alatt A földi alacsony helyekben Békesség és jó akarat! Így énekelnek az Istennek Az égi karok, buzdítván Az élőket, kik örvendenek, Ez éneklést megújítván.

2. Dicsőség! dicsőség az égben Istennek, ki úgy szerette E világot, hogy szegénységben Szent fiát eleresztette, Hogy minket gyarló halandókat, Kiket szomorú fogságban Tart vala a bűn, mint rabokat, Helyheztesse szabadságba.

3. Óh emberi testbe öltözött Jézusunk! lásd mint gerjedez A mi szívünk az öröm között, Úgy újul és úgy éledez, mint mikor a nap feljöttével Kilövelvén az életet, Elűzi az éjjelt s fényével Felkölti a természetet.

4. Jövel, fogadd el te magadnak, E szívet és lakozz ebben: Ez az, a mit adhatnak s adnak Híveid legédesebben. Azért a csuda szeretetért, A melyeket hozzánk mutattál, Midőn a mi már vesztere tért Lelkünkért alászállottál.

5. Hozd el mi hozzánk te magaddal Az Isteni békességet. Bűnös lelkünknek irgalmaddal Nyújts biztatást, reménységet, Hogy bús háborunk, a mely belől Régtől fogva szaggat és tép, Ne kezdődjék elől meg elől, Hanem hallgasson el végkép.

6. Szülj ujja értünk, ma született Jézusunk! a te lelkeddel Ezen a néked szenteltetett Ünnepepon, s kegyelmeddel. Ugy birj és igazgass bennünket, Hogy nyomdokid követhessük, És e mi földi életünket, Mennyeivel cserélhessük.

59. (138 Zsoltár dallamára.)

1. Örvendjetez keresztyének! Nyiljatok meg nyelvek és azívek Az idvesség Istenének, Mondjatok áldást minden hívek! Felváltatott nagy örömmel, A haláltól való félelem, Mit véghetetlen érdemmel Meggyőz az isteni kegyelem.

2. A megtartó ma született, Az örök Isten emberré lett, Ma, ma visszaszereztetett Az igazság s elveszett élet, Kiküldé szerelmes fiát Istenünk a teljes időben, Hogy a kezes a bűn díját Fizesse s szenvedje testében.

3. Óh imádandó titkai Ama békesség tanácsának! Óh nagy hatalmu dolgai A menny és föld szabad Urának! A ki által teremtetett, S lett minden serege az égnek, Az ige testté született, Személye az egy Istenségnek.

4. Ennek örülnek az egek, A titkok mélységén bámulnak, Hirdetik angyal-seregek Jézust s előtte leborulnak. A magasságot tisztelik, A földön békességet zengnek, És ünnep nappá szentelik Megjelenését az Istennek.

5. Áldom én is szent nevedet, Én királyom, szenteknek szente! Vigán ülöm ünnepedet, Óh Jézus Istennek felkentje! Magasztalom felségedet És imádlak szent félelemmel: De egyszersmind szerelmedet Megölelem igaz hitemmel.

60. (63 Dicséret dallamára.)

1. Dicsőség mennyben az erős Istennek, Áldás e földön s kegyelem mindennek, Eljött a bűnöst, nyavalyást gyógyító, Megszabadító.

2. Őtet imádják az egek lakosi, Az ártatlanság örökös sorsosi, Örvendnek és ünnepeket hirdetnek, A születettnék.

3. Nékünk is az angyali seregekkel Zeng rebegő nyelvünk, Örömeinkkel Áldja lelkünk élete megszerzőjét, Idvezítőjét.

4. Óh elpártolt emberi nem s nemzetség! De óh isteni kegyelem s szövetség! Melyet tett a pártot ütött nemzettel, Az elesettel.

5. Az asszony magvát megigérte régen, Annak győzedelmét az ellenségen; Jézus volt ígérve, az Ur fogadta, Im meg is adta.

6. Szent igaz Isten! te ki büntetetlen Nem hagyod a bűnt, hanem azt egyetlen Egy fiad véréből is előkéréd, Bérét kiméred.

7. Mi is mind a te útadról eltértünk, De im a kezes megadózott értünk, Tégy részesekké, Isten! ez érdemben És kegyelemben.

8. Romlottságunknak Ősi terhét vedd el, Számtalan sok bűneinket engedd el, Tégy mennyben, melyet kezesünk közössé Tett, örökössé.

61. (173 Dicséret dallamára.)

1. Hogy eljött az idő teljessége, Betölt minden szentek remény-sége, Az Isten fia a földre szállott, Lehozta az örök igazságot.

2. Szabadságnak így lőn diadalma, Bünt és halált legyőzött hatal-ma; Kit régen is már minden szent vára, Testet öltött a fiu magára.

3. Kútfeje ő a mi életünknek Ereje ő s kegyelme lelkünknek, Nincs kivüle, nincs másban idvesség, Nincs nélküle, nincs földön békesség.

4. Ó! nagy vendég, Jézus, hű testvérünk, Szállj szivünkbe, mi is arra kérünk; Elménkben gyújts új világosságot, Bűneinket fedje jóságod.

5. Orvosold meg a mi lelkeinket, Kötözgesd be minden sebeinket Bűneinkből támaszsz új életre, Reménységre, hitre, szeretetre.

6. Vonj atyádhoz, Jézus idvességünk! Élj bennünk, hogy mi is benned éljünk Ne hagyj minket kárhozatba mennünk, De Istennel segíts egygyé lennünk!

62. (42 Zsoltár dallamára.)

1. A próféták elhallgattak, Krisztus a testben eljött, A kiről nyilván szólottak Az irások azelőtt; Minden bételjesedett, Amint megígértetett Az Istentől már kezdetben, Ős-szüleinknek édenben.

2. A Krisztus születésével Oszlott a nagy setétség S tudománya kezdetével Derült az emberiség; Mint mikor egy szép reggel A fellegek sereggel Eloszolván, az áldott nap Világos fényére kikap.

3. Megtartó Krisztus légy áldott, Te birjad sziveinket; Tégedet az Isten adott, Hogy idvezíts bennünket; Nincs próféta kivüled, Idvesség jön te tőled Bűneink enyhítésére S jövődönk keresésére.

63. DICSÉRET.

mf

1. Krisz-tus U-runk-nak ál-dott szü-le-té-sén, An-gya-li

mf

ver - set mond-junk szent ün - ne - pén, Mely Beth-le - hem-nek

me - ze - jé - ben ré - gen Zen - gett e - ké - pen.

2. Dicsőség magasságban az Istennek, Békesség légyen földön embereknek! És jóakarát mindenféle népnek Es nemzetségnek.

3. Eljött már, a kit a szent atyák vártak, A szent királyok a kit óhajtottak, Kiről jövődöt próféták mondtak, Nyilván szólottak.

4. Ez az Úr Jézus igaz Messiásunk, Ki által vagyon bűnünkből váltságunk, A mennyországban örökös lakásunk, Boldogulásunk.

5. Örülnek ezen a mennyei szentek Örülnek földön, kik hivei lettek S egy akarattal minden keresztyének Így énekelnek;

6. Hála legyen mennybeli szent Atyánknak! Hála legyenszületett Jézusunknak; A Szent Léleknek, mi vigasztalónknak, Bölcs oktatóknak!

7. Óh örök Isten, dicső szent háromság! Szálljon mi reánk mennyei vígasság, Távozzék tőlünk minden szomorúság, Légyen vidámság.

64. DICSÉRET.

1. Az Is - ten - nek szent an - gya - la, Meny - nyek -

ből hogy a - la szál - la, És a pász - to - rok -

hoz ju - ta, Né - ki - ek e - ke - pen szó - la.

2. Mennyből jövök most hozzátok És íme, nagy jó hirt mondom
Nagy örömet majd hirdetek, Melyen örvend ti szívetek.

3. E mai nap egy kis gyermek Szűztől született tinéktek; A
gyermek szép és oly ékes Vigasságra kellemetes.

4. Már lehozta az életet, Mely Istennél volt készített, Hogy ti is
vele éljete, Boldogságban örvendjete.

5. Ez lesz nektek a jegy róla: Íme fekszik a jászolba, Ott meg-
találjátok őtet, Kitől menny s föld teremtetett.

6. Ez Úr Krisztus mi Istenünk, Nyavalyáinkból kimentőnk
leszen az Idvezítő, Minden bűnünkben kivévő.

7. Nyilj meg szívem, lásd meg jobban, Ki fekszik itt a jászol-
ban? Ez a gyermek bizonyára Az Ur Jézus, Isten fia.

8. Jertek hát mi is örvendjünk, A pásztorokkal bemenjünk
Lássuk mit adott az Isten, Hozzánk való szerelmében.

9. Óh én szerelmes Jézusom! Édes megváltó Krisztusom! Jöve-
csinálj csendes ágyat, Szívemben magadnak házat!

10. Ó! kedves vendég, hozzám szállj, Bűneimtől ne irtózzál Jöjj be hozzám, szállj szívembe S kelts engem is új életre.

11. A mennyei magas égben Istennek dicsőség legyen, Ki szent fiát küldé értünk, Hogy Megváltónk lenne nekünk.

65. (Dallama: Szent Isten noha néked.)

1. E Karácsony ünnepén, E Karácsony ünnepén, Zeng nyelvünk dicséreti; Mert az Ur szent lelkében, Mert az Ur szent lelkében, Hiveit részelteti, Mert a született Jézus, megtartóul küldetett, Hogy a bűn rabságából Testünket, Kivégye hatalmából Lelkünket, Áldott Jézus te légy mellettünk Ujjá születtetünk.

2. Dicsőség az Istennek, Dicsőség az Istennek Fenn a magas egekben! Jóakarat, békesség, Jóakarat, békesség Az emberi szívekben! Zengjen a hála! Mert földre szállt az ég királya; Szeretet és igazság Jön vele, Kezében a szabadság Fegyvere, Nyissatok hát előtte szívet, Ti, megváltott hívek.

3. Ma született a Jézus, A Megváltó Ur Krisztus, Oly csillag lőn az égen; Hogy minden régi szentek Kik előttünk elmentek, Óhaj-tava várták régen: Örvendjünk ennek! Egyszülöttje ez az Istennek! Ki csak azért vette fel Testünket, Hogy örök dicsőséggel Lelkünket, Ingyen jóvoltából megáldja Mert egek királya.

VASÁRNAP REGGELI ÉNEKEK.

66. (89 Zsoltár dallamára.)

1. Imádandó Isten! e széles föld néked Zsámolyod, és a menny fényes ülő széked; A te mindenható kezeid csinálmanya És erőd tüköre e világ alkotmanya. Csak homályt találunk előttünk és mélységet, Elménkkel megfogni akarván ily felséget.

2. Kezete soha sem volt a te idődnek, Esztendeid soha el nem végeződnek, Minden dolgok tőled származnak mint kútforrásból, Te lételt nem vettél semmi megelőzőtől. A változásoknak körülötted helyt nem adsz A ki régen voltál, te ugyanazon maradsz.

3. Láthatatlan lélek! te bétöltesz mindent, Jelen vagy itt alatt, valamint odafent. Nincs oly dolog, melyet szemeid ne látnának, Bár fedjék ködei a sötét éjszakának. Óh emberek! nincsen az Isten előtt titok, Tudva vagynak nála minden gondolatitok.

4. Csudákkal teljes a természet temploma, Melyekből kitetszik bölcseséged nyoma. Nagy vagy a nagyokban, bölcs vagy a kicsinyekben, Gondod el nem fárad annyi sok ezerekben; Végetlen jóságod a menny és föld hírdeti, Sokaságát nyelvünk mert ki nem beszélheti.

5. Szenteknek szente vagy óh Isten! s nincs hiba Szent akaratodnak határozásiba; Igazságod megáll, ha tartasz törvényszéket, Mivel jól ismered a szívet és veséket; Mégis a bűnösnek halálán te nem örülsz, Inkább nagy irgalmad szerint rajta könyörülsz.

6. Bóldog nép az, a mely imád fly felséget, Bóldog, kit ily felség kegyelmébe bevett, A kinek hatalma mindenre elégséges, Jósága megadja, a kinek mi szükséges. Tartsd fenn óh jó atyánk! köztünk ez ismeretet, Hogy te nem egyéb vagy, hanem merő szeretet!

67. (Azon dallamra.)

1. A csillagos égnek seregei ott fent Tündöklő fényökkel dicsérik az Istent, Az eget bóltjai alatt forgó világok Mély bölcseségéről beszélő bizonyságok; Az ő szavára lett tenger, hegy, fűvek és fák, Jóvoltát s erejét szünetlenül kiáltják.

2. Hát én, kibe lelket a jó teremtető tett, Némán vesztegeljek s ne dicsérjem űtet? Nem! sőt minden lelki erőmet összeszedem, Elmémnek szárnyain székihez emelkedem; Szólok s ha tétováz rebegése nyelvemnek, Könyeim tanúi lesznek tiszteletmemnek.

3. Rebeg nyelvem, de te, ki szívem vizsgálod, Abban oltárodát füstölve találod. Én ha a napfénybe mártanám is ecsetem, Felséges voltodnak árnyékát sem festhetem. A te tisztelőid bár legyenek angyalok, Csak erőtlén hangon dicsértettel áltaok.

4. Ki ruházott fényt a sok ezer napokra, Színes sűgárokat rakván orczájokra? Ki indítá útnak a számtalan földeket? Ki kötött egymáshoz ennyi ezer testeket? Kimért útakon ezeket ki mozgatja? Uram! a te szádnak mindenható szózatja.

5., 6., 7.

8. Te tartod a zsongás tavasznak kezeit, Míg kitergeti színes szőnyegeit, Aranszín ruhát adsz az ért gabonafőre, Fürtökből koronát fűzöl a szőlőtőre; A megfagyott földet hópolyhekbe pólálsz, Lakosít élesztő örömmel kínálod.

9. Általad az ember lelke az ezredik Égbóltozaton is felfülemelkedik; Tudja a múltakat, ért, ítél, okoskodik, Lépvén okról-okra, rajtad megállapodik; Magában félelmet érez és kívánságot, Tart a sírtól, s várja a halhatatlanságot.

10. Uram! ezer nyelvek kellenének számba, Jóságod csudáit hogy vehetném számba. Még a mi gonosz is, használ nekünk más részbe, Istennel nem tartók óh ezt vegyétek észbe; És ha nem vagytok meghihtetve jóvóltától, Féljetez, mint szökött rabszolgák, haragjától.

11., 12., 13.

14. Felelj kételkedő! ki mennydörög ott fent? A szélvész haragzó zúgása kit jelent? A sík tenger vizét ki emeli hegyekké? A száraz föld színét ki sülyeszti völgyekké? Mindegyik éltető elem ím felemelte Szavát: hogy van Isten; hát mit kételkedel te?

15. Uram! munkáidról léssen dicséretem, Míg tart az e végre adatott életem, Kérlek, vedd jó neven, ha egy gyarló főregnek Ajkai töredék dicséretet rebegnek. Te látod mily buzgók bennem az indúlatok, Melyeket jól érzek, ki nem magyarázhatok.

16. Óh ha kivetkezvén a testből idővel, Állok széked előtt koronázott fővel, Több lesz énekemben az erő és méltóság, Magasztalván téged, óh felséges valóság! Repüljetez elő kívánt időz sebesen, Hogy örömeimben több változás ne essen.

68. (Azon dallamra.)

1. Nagy az Ur, ki fényes házát építette Ott fenn a számtalan egeknek felette, Hol sok ezer napok fényesítik pitvarát, A magasság s mélység határozzák udvarát; Újul a föld színe vídám tekintetétől, Tengelyestől reszket bús gerjedezésétől.

2.

3. Dicsérjétek őtet, a mennyei bóltok Alatt óh csillagok! mik ott lámpásoltok. Ti napok seregi! világító fáklyátok Neve dicséreti között lobogtassátok; Ti sok rendű holdak, a bujdosó földekkel! E nagy erős Urat dicsérjétek énekkel.

4., 5.

6. Énekeljen néki az egész természet, Napkelet, dél, észak és a napenyészet; Kettőztessék meg a dicséret, midőn annak Hangjai a hegyek felől visszapattannak. És te ember! kit ő tett e földön elsővé, Változz dicsőségét mindig buzgó kútforrási.

7.

8. Magasztald fel őtet, hogy használj magadnak, Dicséretid neki mert hasznát nem adnak; A bűnt vetkezze le rólad s a testiséget, Hozzá emelkedve dicsőítése végett; Lehullnak, ha vele társalkodol, mennyei Származású lelked földön ragadt szennyei.

9. Egyszer se fogjon úgy a nap futásához, Egyszer se jusson el úgy lenyugvásához, Hogy őt ne dicsérnéd szívednek tolmácsával, Egyesítvén szavad a természet szavával. Ez szólít meg téged, hogy háladásra serkenj, A te értelmeknek beszél a föld és a menny.

10. Ha esők omlanak a földre záporral, Ha az aszály miatt füstöl a föld porral, Ha fagyos fűrtjeit látod a zúzmaráznak, Ha a liliomok a réteken pompáznak, Ha tisztán süt a nap, vagy fergetegek jönnek: Nagyságos dolgait hirdesd a teremtnök.

11.

12. Ez a kegyes atya nem vet engem is el, Rólam is hűséges volta gondot visel, A kincs és dicsőség ha enyéme nem lettek, Igazság vizsgáló lelket adott helyettek. Adott külső s belső ép érzékenységeket, Kezeimbe lantot, szájamba új éneket.

13. Uram! a mit adtál, tartsd meg azt számomra, Több nem kívántatik én boldogságomra; Én pedig mit adjak néked gyarló létemre, Háládatlanságom hogy ne térjen szememre? Imádlak téged, bételvén szent félelemmel, És dicséretedet egygyé teszem éltemmel.

14., 15., 16.

69. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Isten! a roppant egeknek Bölcs erős alkotója, A lételnek és letteknek Hatalmas fentartója! Te képzelhetetlen nagy Örök és végetlen vagy, Együtt mélység és magasság, Tiszta fénylő világosság.

2. Isteni munkásságodnak Legelső teremtese, Mint tiszta világosságodnak Sugárzó tenyészése: Ama világosság lett, Melyet száz lelke kivett A sötét tömérdekségből, S széllyel lövellett az égből.

3. Bennünk az okos erőnek Szüntelenül munkásnak, Lételedet ismerőnek, Mint égi származásnak Eredete is te vagy, Te óh egyetlenegy nagy! Minden valónak kútfeje, Minden élőnek ereje.

4. Világosítsd hát lelkünket Világosságnak atyja! Érdekeljen úgy bennünket Világod sugárzatja, Hogy értsük lételedet, És tudjuk felségedet Jól s értelmesen tisztelni, Okos ünnepet szentelni.

5. Örvend lelkünk, mikor téged Nyilván Istenének vall; S dicsőíti Istenséged Több kezed munkáival; Az égi seregekkel Egyező zengésekkel, Értelmes dicséreteken Imád a gyülekezetben.

6. Jó vagy te, jónak szerzője Minden teremtesidnek, De jó vagy idvezítője Választott híveidnek! Szent vagy és bünt gyűlölő, De nagyon könyörülő! Mint erőd megmérhetetlen, Úgy irgalmad véghetetlen.

7. Mi tehát ez erős hittel Imádjuk felségedet, Ily biztos vallástétellel Dicsőítettünk tégedet; Mi por: de te műveid, Bűnösök: de híveid, Alkotmánya hatalmadnak, Tárgya örök jószágodnak.

8. Közöld velünk fiaiddal Atyai jószágodat, Együtt örök hatalmaddal Éreztesd irgalmadat; Azzal éleszd hitünket, Élesítsd értelmünket, Tégy méltókká por létünkre, Mennyei eredetünkre!

70. DICSÉRET.

mf

1. Ad - junk há - lát mind nyá - jan Az A - tyá Úr Is - ten - nek,

mf

És mond - junk dí - csé - re - tet Mi te - rem - tő Is - te -

nünk - nek; Ki egy - be - gyűj - tött most min - ket, Hogy

ün - ne - pet - szen - tel - jünk És szent i - gé - jé - vel él - jünk.

2. Kegyelmes Atya Isten! Te vagy Úr mindenekben, Ki megjelentéd magad Szent ígédben itt e földön, És sok csodatételidben, A te áldott Fiadban, Mi kegyes idvezítőnkben.

3. Légy kegyelmes minékünk, A te áldott fiadért, Az Úr Jézus Krisztusért, Mi szentséges megváltónkért; És ne állj bosszút mi rajtunk A nagy hitetlenségért, Számtalan sok bűneinkért.

4. De szentelj meg bennünket, Bírj és segélj meg minket, Gyerj fel mi lelkünket, És a mi gyarló szívünket; Hogy téged megismerhessünk, Segítséggül hívhassunk, Néked hálákat adhassunk.

5. Világosíts meg minket A Szent Lélek Istennel, Hogy szépen tündököljék Bennünk az evangéliom; És erősíts meg Úr Isten! A te áldott ígédde! Minden tévelygések ellen.

6. Igazgassad elméjét És minden tanúságát, Vezéreljed útját, nyelvét A mi lekipásztorinknak; És oktassad elméjüket A te szent beszédednek Figyelmes hallgatóinak.

7. Tarts meg minden időben Minket az igaz hitben, És igaz értelmében A szent evangéliomnak; Légyen foganatos köztünk A te kegyes beszéded, És minden jóra intésed.

8. Hogy sok népek te hozzád Megtérjenek bűnökből, És téged szolgáljanak Az ő szívükből s lelkükből: Hogy mindenek imádjának S csak téged tiszteljenek, Hogy örökké élhessenek.

71. (84 Zsoltár dallamára.)

1. Óh mindenütt jelenvaló, Földi szemmel nem látható Örök Isten, megfoghatatlan! Nézve kezéd bölcs munkáit, A te léted ott világít Kicsinyekben és a nagyokban, Én is bárha föl nem érlek, Általad és benned élek.

2. A magasság és a mélység, Világosság és sötétség, Téged dicsér Óh! véghetetlen! Téged az ég zendülése, A kis madár éneklése, Bujdosó vad a rengetegben, Rezgő harmat, zúgó tenger És a szegény gyarló ember.

3. Te reád néz boldog felség! Ez az egész nagy mindenség, Mert te bírod sorsát mindennek; Lelkem hát az ima szárnyán, Zsá-molyodhoz oda szállván, Áldásodért én is esengek; Bizva benned bármi érjen, Napjaimat nyugton élem.

4. Színed előtt leborúlok És szívemben megújulok, Még búmban is a hit vigasztal; Ezt a földet elfelejtve, Boldogabb hont nálad sejtve, Az egekbe ragadsz magaddal És ott nálad, tiszta jóság, Lehull rólam a gyarlóság.

5. Láthatatlan fényes lélek! Bár a mig a földön élek, Rám tapad annak gyarlósága; De ha egyszer mindörökre Oda szállok szent körödbe, Porhüvelyem itt hagyva hátra, Lelkem is majd fenn az égben, Veled lesz az örök fényben!

72. (140 Dicséret dallamára.)

1. Istennek szent lelke, könyörgünk hozzád, Fénylő világodat bocsásd ki hozzánk, A mennyből, mint a nap, tisztán ragyogj ránk.

2. Te légy Ó! Szentlélek, édes vendégünk, Bánatban örömrünk, búban reményünk, Hogy Istenben bizva, Istenben éljünk.

3. Költsed igaz hitre a hitetlenséget, Fordítsd szeretetre a gyűlölséget, Bűnnek, setéségnek vess immár véget.

4. A jóban tántorgót te vidd a jóra, Szegénynek, árvának légy pártfogója Igaz hiveidet kegyelmed óvja.

5. Áldd meg, Ó! Szentlélek, mind e világot, Terjeszd a világban a boldogságot, Hogy legyen szent neved örökké áldott!

73. DICSÉRET.

1. Jö - vel szent lé - lek Is - ten! Tarts meg min - ket i - géd - ben

Ne - le-gyünk só - tét - ség - ben, Ma-rad-junk i - gaz hit - ben.

2. Szenteld meg mi szívünket, Világosítsd elménket, Hogy érthessük igédet, Mi édes mesterünket.

3. Adj isteni félelmet, És világos értelmet; Ígéddel taníts minket; Gerjeszd fel mi szívünket.

4. Vigasztald meg szívünket, Mindenben segíts minket; Öregbítsd hitünket, És bocsásd meg bűnünket.

5. Hogy téged az atyával És az ő szent fiával Dícsérhessünk mindnyájan, A fényes mennyországban.

74. DICSÉRET.

1. Im bé - jöt - tünk nagy ö - röm - mel! Fel - sé - ges Is - ten!

A te szen - tid - nek gyü - le - ke - ze - ti - be,

A te temp-lo - mod - ba, Fel - sé - ges A - tyá Is - ten!

2. Itt megállunk te előtted! Felséges Isten! Igaz hitből áldozunk te előtted, Vallást tészünk rólad, Felséges atya Isten!

3. Vágyik lelkünk szent ígédhez, Felséges Isten! Mint a szomjúhozó szarvas a vízhez, A hideg kútforráshoz, Felséges atya Isten!

4. Csak ez nekünk vígasságunk, Felséges Isten! Hogy lakozik a te neved közöttünk, Dicsérettel tölünk Felséges atya Isten!

5. Tartsd meg azért békességben, Felséges Isten! A szent gyülekezetet igaz hitben, Te tiszteletedben, Felséges atya Isten!

6. Prédikáld szent ígédet, Felséges Isten! Ne hagyd szomjúhozni a mi lelkünket, Áldd meg életünket, Felséges atya Isten!

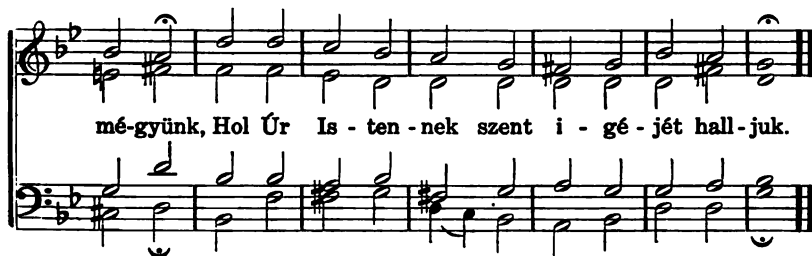
7. Zengedeznek mi ajakink, Felséges Isten! Örvedetes szókban, dicséretekben, Ékes énekekben, Felséges atya Isten!

8. Áldott vagy te most a mennyben, Felséges Isten! Kit illet dicséret a szent templomban, Anyaszentegyházban, Felséges atya Isten!

75. DICSÉRET.

1. Ő - rül mi szi-vünk, mi - kor ezt hall - juk: A temp-lom - ba

mé-gyünk, Hol Úr Is - ten - nek szent i - gé - jét hall - juk.

2. Megállunk hittel örök Úr Isten! A te templomodbán, És tisztá szívvel dicsérünk tégedet.

3. Áldd meg Úr Isten! a te népedet, Kik téged szeretnek, Tartsd meg közöttünk a gyülekezetet.

4. Légyen békesség Felséges Isten! Anyaszentegyházban; Óltalmaz minket minden háborunkban.

5. Dicséret néked Atya Úr Isten! A te szent Fiaddal, És Szent Lélekkel, mi vígasztalónkkal.

76. DICSÉRET.

1. { Min-den-ha - tó! le - bo - rul - va Di - cső - it - jük szent ne - ved }
 { Lel - ke - sed - ve, fel - buz - dul - va Áld - juk Nagy fel - sé - ge - det; }

Egy por-szem-ben böl-cse - sé-ged, Egy csepp viz-ben di - cső - sé - ged

2. A világok sokasága Tőled vette lételét; A mi szívünk kis világa, Benned leli örömét. Ó! teremő szent Istenség, Rajtad áll fen a mindenség, A föld és az ég neked, Zeng dicső éneket!

3. Ha lelkünk a föld zajából Ó! Uram, feléd repes; Ha felszállva e világból, Nyugtót oda fenn keres! Örök Isten! ó, fogadd el Atyai kegyelmeddel Hiveidnek imáját S add meg lelkünk nyugalját.

4. Tudjuk, Uram, hogy te néked A mindenség templomod, Mindenütt tisztelnek téged, Hol élet van s szív dobog; Azért mi is leborulva, Sziveinkben felbuzdúlva, Hálát adunk te neked, Dicsőítjük nagy neved.

77. (150 Zsoltár dallamára.)

1. Isten kezét mutatja Az égnek bóltozatja, Mely felettem kiterjed; Szívem örökre gerjed E remek mű látására; S alkotója lelkemet És minden érzésemet Ragadja csudálására.

2. Ha elmém felhágok E számtalan világok Roppant alkotmányába; Ott látom valójában Nagy voltát a teremőnek; Minél felebb repülök Annál jobban szédülök Magasságán e tetőnek.

3. Ki gyűjtá meg ezeket Az örökös tüzeket? E nagy testeket fontba Ki vetette, hogy pontba Egymásnak megfeleljenek? Ki mérte ki útjokat És örök pályájokat, Hogy arról el ne térjenek?

4. Te vagy az Mindenható! Kihez hasonlítható Nincs sem földön, sem égben; Te vagy, ki voltál régen, Kiben nincsen fogyatkozás, Kiben nincsen hajdani, Jövendő vagy mostani, Kihez nem járúl változás.

5. Én hát mély tisztelettel, Mely teljes szeretettel, Előtted meg-némúlok, Zsámolyodhoz borúlok, És imádom nagy voltodat; Hogy bármily kicsiny vagyok, Szintúgy mint ezen nagyok, Tapasztalom jószágodat.

VASÁRNAP DÉLESTI ÉNEKEK.

78. (103 Zsoltár dallamára.)

1. Adj hálát lelkem a főbölcséségnek, Ki magát az emberi nem-zetségnek Szent ígében kijelentette; És az Úr Jézust, ki egy az atyával, Az idvességnek bír minden titkával, A bűnösökkel megismertette.

2. Tudatlanságban jöttünk e világra, Jézus vezérlett minden igazságra; Az Isten lélek, ő tanította, Lélekben kell hát őt és igaz-ságban Imádnunk, mert a belső tisztaságban Gyönyörködik az Úrnak áldotta.

3. Te hoztad Jézus! ezt világosságra, Hogy gondot tart az atya e világra, S nem vagyunk vaktörténet játéki. Ha egy verébfi, vagy egy hajunk szála Leesik, az is tudva van ő nála; Semmi nincs kicsiny, vagy csekély néki.

4. Édes mesterünk! te tőled tanulánk, Hogy lelkünknek nem árthat az a fúlánk, Melylyel minket a koporsó ijjeszt. Valamint te élsz, hisszük, mi is élünk, És bár e sárház leomol, nem félünk A semmiségbe sűrunk nem süllyeszt.

5. (Te tőled vettük ezt az ígéretet, Gondolatot, szót és cseleke-detet, Hogy egykor megmér ítélő fontod; Akkor kegyelmed száll a jámborokra, De a téged megvető gonoszokra Az örök tűznek lángját kiontod.)

6. Minket a bűn átok alá rekesztett, De te szenvedtél, Jézusunk! keresztet, És drága véreden megváltottál; Ez által tetted a rom-lottat éppé, És minket jóra igyekező néppé Önnön magadnak elválasztottál.

7. Te adtad nekünk ama két szentséges Parancsolatot, hogy mi a felséges Istent teljes szívünkkel szeressük; Ezt is úgy tartsuk mint főtörvény szavát: Hogy minden felebarátunknak javát, Mint a magunkét szintűgy keressük.

8. Vess gátat, Uram! immár a sötétnek, Fényljék szívünkben mint égő szövétnek Az Úr Jézus tiszta tudománya. Légyen vezérünk az ő szent nyomdoka; Érdeme idvességünk szerző oka, Szent törvénye életünk kormányja.

79. (24 Zsoltár dallamára.)

1. Óh minden jóknak kútfeje, Mi életünknek ereje, Kegyelmes atyánk és Istenünk! A több hívek seregével, Szíveinknek örömével, Szent színed előtt megjelenünk.

2. Hogy a főigazságokat Tanúlván, értsük azokat, A melyek tartoznak a hitre; S vezéreljenek is ezek, Mint leghűségesebb kezek, Mindnyájunkat a szent életre.

3. De mivel mint földi testek, Vagyunk mi a jóra restek, Tudatlanok a lelkiekben: Óh Uram! tégedet kérünk, Hogy te magad légy vezérünk, És erősíts jobban ezekben.

4. A te szent lelked munkája Sötétségünknek fáklyája Légyen, a mely ezt feléleszsze; Szívünkben világosságát, Az igének igazságát, Fogyanatosan kiterjeszsze.

5. Hogy szent beszéded szépségét, Igéretidnek szentségét Világosabban megláthassuk; Ehez egész életünket, Gondolatink s beszédinket, Mint sinórmértékhez szabhassuk.

6. Isteni tiszteletünket, Énekünk s könyörgésünket Mennyei atyánk! vedd kedvesen; A melyeket ma hallottunk, Tanúltunk, jónak vallottunk, Plántáld szívünkbe gyökeresen.

KATEKHISMUSI ÉNEKEK.

I. ÚRNAP.

80. (119 Zsoltár dallamára.)

1. Főbőldogságom tartom én ebben, Hogy az Úr Jézus tudományát vallom. Ember nem szólott soha bölcsebben, Azért beszédit nagy örömmel hallom; Ezek éltemnek vezéri lévén, Megvívásztalnak a halálnak révén.

2. Ha bűnöm kárhozattal fenyeget, E hitben vetem teljes reménységem: Hogy megváltóm tett értem eleget, Nem árthat nékem semmi ellenségem; Mert úgy gondot visel életemről, Hogy egy hajszál sem esik le fejemről.

3. Ily megfoghatatlan szerelmével Engem Jézusom úgy magához vona, Hogy lelkem s testem tehetségével, Vagyok ő néki örök tulajdona; Akaratát örömet és készen Teljesíteni legfőbb gondom léssen.

4. Uram! kérlek nékem add tudtomra, Bűnös voltomnak okát hol keressem; Hogy óhajtott szabadulásomra Segedelmed által törekedhessem. Jótéteményed mely csudálatos! Oktass, hogy legyek hozzád háládatos.

II. ÚRNAP.

81. (6 Zsoltár dallamára.)

1. Meghagytad nekünk Úr Isten! Hogy járjunk törvényedben, És téged tiszteljünk Teljes szívvel lélekkel, És minden mi erőnkkel Tégedet szeressünk.

2. A mi felebarátinkat Szeressük mint magunkat, Haragot elhagyván; Senkinek kárt ne tegyünk, Mindenhez hívek legyünk, És éljünk igazán.

3. De jaj mely gyarló életem! Mert embertől születtem, Bűnre vagyok hajló; Elmémnek gondolata, Szívemnek indulata Te ellened járó.

4. Szent ígédet nem követem, Sőt gyakran elfeledem; Rest a jóra szívem, Feleimet gyűlöli, Vagy csak színnel szereti, Mely nehéz énnékem.

5. Ezért méltó haragodat, Érdemlem ostorodat; De jó reménységgel Tekintek szent fiadra, Mint kegyes szószólómra, Kiért hozzám tértél.

6. Mert én csak ő benne bízom, Érdemem fel nem hányom, Mely semmi értékű; Ő engem megigazít, Gonosztól megszabadít, Oly igen jókedvű.

82. (173 Dicséret dallamára.)

1. Jó és igaz óh szenteknek szente! A mely törvényt ígéd kije-lente; De ha magam a szerint vizsgálom, Igen sokban bűnösnek találom.

2. Megtanított a Jézus engemet, Hogy téged Uramat Istene-met Szeretnem szükség teljes szívémből, Teljes erőmből, teljes lelkemből.

3. Ezt is hasonló törvénynek látom, Hogy szeretnem kell fele-barátom, Melyben kívánod, hogy legyen nékem Magam szeretete a mértékem.

4. De én, ki rosra hajlandó vagyok, Szent törvényeddel könnyen felhagyok; A test áll annak sokszor ellene, Nem szeretlek téged mint kellene.

5. Az emberektől vagyok idegen, Tettetve bánok velők s hide-gen; Titkon örülök mikor van károk, Sőt még nyilván is elle-nők járok.

6. Óh Isten! cselekedd ezt én velem, Hogy alázatos vallásté-telem A kevélységtől engem megmentsen, És a megjobbulásra serkentsen.

83. (66 Zsoltár dallamára.)

1. Atyám ki felhozod napodat, Mind jókra, mind gonoszokra, Nagy kegyelmedet s áldásodat, Bőséggel hinted azokra; Példádat követni igyekszem Szeretni embertársamat, Eredetemet nem felej-tem, Mint pornak tartom magamat.

2. A mely port lelked ihletése Érvén, megelevenített, Isteni felséged tetszése Szép lélekkel ékesített; Tisztelem én benne képedet, Bölcseséged fény sugarát, Tisztelem azon szereteted, Melynek nem érjük határát.

3. Uram! ha ily nagyságot adtál Avagy megvetni merném-e?
A kit kegyelmedbe fogadtál, Mint testvért nem szeretném-e? Mert
mi egy örökség sorsosa, Vagyunk mindnyájan előtted Mennynek
jövendő lakosa, Szívből áldozunk tenéked.

4. Élezd a szereteted én bennem, Ki vagy végtelen szeretet,
Segíts hozzád hasonló lennem, Ki áldd személyt és nemzetet;
Főképen számnak mozdulása Mint szívemnek dobbanása, Minden
legyen bizonyítása, Te vagy szeretetem tárgya.

III. ÚRNAP.

84. DICSÉRET.

1. Tö - ké - le - tes volt min - den te - kin - tet - ben, Va -

la - mit U - ram! te - rem - tél kez - det - ben; Az em - ber

tes - tét te al - kot - tad szé - pen, És lel - két é - pen.

2. A magad képét adtad ő reája, Szent ártatlanság volt ékes ruhája, Bölcsösé is tettet, hogy téged ismerne, S élvén dícsérne.

3. De első szüleink félretérének, A kísértőnek mikor engedének; Már mi mindnyájan, kik tőlök eredtünk, Bűnben születünk.

4. Minden tagjaink s bennük minden részek Restek a jóra, a gonoszra készek; Nincs erőnk, s a jót noha jónak hisszük, Véghez nem visszük.

5. Bűnökbe estünk, Uram! végy ki onnan, Szűlvén minket szent lelkeddel újonnan; Újítsd meg rajtunk, hogy legyünk te néped, Isteni képed.

IV. ÚRNAP.

85. (163 Dicséret dallamára.)

1. Én nem perlek, És nem merlek Igaz bírám vádolni, Ha elkezded Itéleted Én rajtam gyakorolni.

2. Lágyan bántál, Nem kívántál Semmit is erőm felett; Az izgató, Csalogató Mégis engem bűnre vett.

3. Megvettetést, Nagy büntetést Ezért előre látok; Szörnyű dolog Lesz, ha megfog A törvényben írt átok.

4. Sokszor hallom, Az irgalom Nálad éri az eget; De ismétlen Véghetetlen Igazságod fenyegét.

5. E kettő közt Olyan eszközt Találnom lehetetlen, Hogy jó maradj, És még se hagyj Egy bűnt is büntetetlen.

6. De midőn én Kételkedvén, E két mélység közt állok: Útmutatást, Megtartatást Szent ígédben talállok.

V. ÚRNAP.

86. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Istenemhez száll az ének, És ő benne vigadok, Mert szerelme bármit nézzek, mindennűnen rám ragyok; Véget ér majd mindenem Csak Isten szerelme nem, Mely szívemet égbe vonja, Honnan rám néz áldó gondja.

2. Mint a felhő a határra Rá borítja szárnyait, Ugy fedez be bizonyára Engem Isten karja itt; Véget ér majd mindenem, Csak Isten szerelme nem Mint atyám a kezdet óta Életemet azzal óvta.

3. Égnek, földnek minden sergét, Szolgáimmá tette ő, Föllelem, bármerre mennék, A mi jó és éltető; Véget ér majd mindenem, Csak Isten szerelme nem Minden javát viznek, földnek, Ez kölcsönzi örömmnek.

4. Álmom őrzi édes gondja, S ha megnyugtató szívem, Uj szerelmét látom újra, Minden újabb reggelen; Véget ér majd mindenem, Csak Isten szerelme nem, Abban halok, abban élek, Bármí érjen, hát nem félek.

5. Uram, áldom szerelmednek Hűn vezérlő gondjait, Áldalak, hogy biznom benned Szent beszéded így tanít: Véget ér majd mindenem, Csak Isten szerelme nem, Adj kegyelmet hogy e hitben Megmaradjak mindvégiglen.

VI. ÚRNAP.

87. (135 Zsoltár dallamára.)

1. Szívünk, ajkunk téged áld, Gondviselő Istenünk! Mint hatalmas, nagy királyt, Kit Urunknak ismerünk; A ki védi s őrzi itt Minden igaz hiveit.

2. Te adsz, Uram életet, Te derited ránk napod; Mint a legfőbb szeretet, Az áldást is te adod; Hálát mondunk hát neked S szívből szóló éneket!

3. Törne bár vész ellenünk, Jönne baj, csapás elő; Látja mindezt Istenünk Mert ránk gondot visel ő! Védi karja, kit bajért, Ha oltalmat tőle kért.

4. Ó! ne csüggedj bús kebel, A veszély vagy baj között, Él az Ur ő benne lel Vigaszt mindent üldözött; Szabadulást hoz nekünk Gondviselő Istenünk!

5. Áldva légy ó! szent atyánk, Áldja menny s föld nevedet! Te viselsz gondot reánk, Te vezérled népedet; Ezután is Istenünk Légy mindenben, mindenünk!

VII. ÚRNAP.

88. (30 Zsoltár dallamára.)

1. Uram! a te ígéd nekem A sötétben szövétnekem; Mind igazak és ámmenek, A mik szádból kijöttek; Azért a mit nem látok szemmel, Béveszem szavadra hitemmel.

2. Bízom hozzád erős hittel, Hogy mindent megcselekeszel, A mit szent ígédben ígérsz: Hogy kegyelmesen hozzám térsz, És megbocsátván bűneimet, Megadod örök életemet.

3. E nagy jót neked köszönöm, Mely nekem arra ösztönöm, Hogy a Jézust, kiért velem Közöltetik a kegyelem, Tartván lelkem megtartójának, Szeressem, engedvén szavának.

4. Igazgass, Uram! engemet, Hogy megőrizzem hitemet. Ha von magához e világ, Én mint Krisztusba óltott ág: Tőle vegyem tápláltságom, Míg az élők közt lesz lakásom.

VIII. ÚRNAS.

89. DICSÉRET.

1. { Is - ten a ki a menny - ben Re - mé - nyem
Jö - vel és nézz meg en - gem, Ba - jom - ban

csak te vagy }
el - ne hagyj; } Ne légy tő - lem oly tá - vol,

Kö - nyö - rülj hű szol - gá - don, Ur Is - ten el - ne hagyj!

2. Ha a bú éjjelében, Elborúl a szívem, Vigaszt a szent igében, Uram, te adj nekem; Ha kétség közt hányódom, Mentségre nincsen módom, Te tarts meg, Istenem!

3. A földön ha elvesztem Szerelmem tárgyait, Maradjon meg mellettem Szerelmed és a hit; Csak azt el ne veszítsem, Mi benned óh! Uristen, Remélni megtanít!

4. Földi jó és szerencse Mulandó, mint magunk, De a hit drága kincse Örök és fő javunk; Hitünk áll rendületlen, Hogy Isten véd szünetlen, Élünk, vagy meghalunk!

5. Uram, a nyomorúltat, A gyöngét el ne hagyd; Az árvát elhagyottat Gyámolítsd te magad; A szegényt, ki remélve Csak reád néz az égre, Uristen el ne hagyd!

IX. ÚRNAP.

90. (23 Zsoltár dallamára.)

1. Atya Úr Isten! rólad vallást tészek, Dicséretedre szám és szívem készek. Te vagy az erős, ki tudtál isteni Szóddal semmiből mindent teremteni, A mit fent s alant szemeink szemlélnek, Általad vannak, mozognak és élnek.

2. Világosság lőn parancsolatodra, A menny és a föld előállt egy szódra; A levegőget kiterjesztetted, Azzal az egész földet körülvetted; Szódra vált külön a föld a vizektől, Ékesíttetvén fáktól és fűvektől.

3. A napot, holdat és a csillagokat Te függesztetted fel mint lámpásokat. A madaraknak te adtál szárnyakat, Te küldéd vízbe lakni a halakat. A barmok testét étellel élesztéd, Az emberrel bölcs munkád bérekesztéd.

4. Imádlak téged, a ki teremtetted! Szeretlek, mivel atyámmá is lettél; Ha terheltetik szükséggel életem, Bizodalmamat benned helyeztetem; Mert hatalmas vagy engem megtartani, Még nyavalyám is jómra fordítani.

X. ÚRNAP.

91. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Dicsérjük hálaadással Az egy fővalóságot Ki hűséges gondtartással Vezérli e világot, Megtartatik általa, A mit teremtetts vala; A mi kezdetben volt, ma is Megvan és nincs egy hija is.

2. Tud, mint tőle készült művet, Minden dolgot egyenként. Szálanként lát minden fűvet, És minden port szemenként; Úgy vigyáz az ő szeme, Hogy minden állat neme Megelégttetik épen, Magához illendőképen.

3. E világnak történeti Lesznek akaratóból, Nem a szerencse vezeti Azokat csak vaktából! Hanem úgy mennek végbe A földön és az égbe, A mint szájából kijőnek Az egy főgondviselőnek.

4. Ha hát tőle kívánatos Jókat áldásul veszek, Jóvoltának háládatos Megismerője leszek; Sőt ha rám csapást ereszt Rajtam lévén a kereszt Azt is hittel, nyugton hordom Ellene nem zúgolódom.

92. (70 Dicséret dallamára.)

1. Adj nekünk kegyes szívet, Minden jóknak adója, Hogy lelkünknek nyugalma Áldott szent igéd óvja; Hogy ellened szívünk soha Panaszra ne fakadjon, Sőt te neked hálát adjon.

2. Adj nekünk kegyes szívet, Kegyelemnek forrása, Hogy csak te légy mindenkor Lelkünk édes óhajtása; Benned élve, tőled várjuk A segítő kegyelmet, S a jóra a segedelmet.

3. Adj nekünk kegyes szívet, Hogy bizzuk rád magunkat, Mert te tudod legjobban A mi igazi javunkat; Rajtad csüggyön szívünk, lelkünk, Mint atyánkon, ki látod, Mi ad nekünk boldogságot.

4. Adj nekünk kegyes szívet, Hogy utaid meglássuk, S fájdalomaink között is, A vigaszt tőled várhassuk; Szerelmedtől és tetőled El ne szakaszszon semmi, Tudjunk veled élni, halni.

5. Adj nekünk kegyes szívet, Isten, mi idvességünk, Hogy a muló világban Te légy a mi nyereségünk; Kezdődjék el már e földön Bennünk az örök élet, Ó! adj nekünk kegyes szívet.

93. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Istenre bízom magamat, Magamban nem bízhatom; Ő formált s tudja dolgomat, Lelkem ezzel bíztatom. E világ szép formája Az ő keze munkája. Mit félek? mondom merészen, Istenem és atyám lésem.

2. Öröktől fogva ismerte, Hogy mire lesz szükségem; Éltem határát kimérte Szükségem s elégségem. Lelkem hát mit sülyedez, A hitben mit csüggedez? Egy kis bajt nem győznél-e meg, Hogy tántoríthatná ez meg?

3. Tudja Isten kívánságod, Ad is valamit adhat; De bölcs Uram! te jóságod, Tudod, hogy sok haladhat. Jól van, gondod reám nagy, Mivel édes atyám vagy; Mint akarod, hát úgy légyen! Másként hinnem volna szégyen.

4. Gyakran még a boldogság is Egész teher nyakunkon, S elébb adnánk még azon is, Hogy könnyítnénk magunkon. Terhes a nyomorúság, De halál itt orvosság. Rang, becsület mi hasznot szül, Mihelyt testünk egyszer meghül.

5. A valóságos igaz jót Az Úr meg nem tagadja, Nagy gazdagság és rakott bolt Nem főjő, s ritkán adja. Vagyon egy jó Istened, Ez tenéked mindened, Van jó lelkiismereted! Elég, ezzel beérheted.

XI. ÚRNAP.

94. (173 Dicséret dallamára.)

1. Jézus! Örömet érzek szívembe, Drága neved midőn jut eszembe, Az atyától te így neveztetted, Mivel nekünk szabadítottunk lettél.

2. Midőn homály fogná el szemünket, Megvilágosítottál bennünket; És halálunk a midőn rettenté, Félelminktől beszéded megmente.

3. Hogy magunkat adósokká tettük, Váltásunkat te általad vetted; Utolsó fillérig megfizettél, Mert halálig engedelmes lettél.

4. Minden vétkem Jézus! eltörlötted, Nem keresek hát másit kívülről. Kitől várhatnám idvességemet: Te tarthatsz meg egyedül engemet.

5. Ha mint gyalgó esem még vétekbe, Légy szószólóm nékem az egekbe, Légy én őltalmam, légy én gyámolom, Mert magam hittel hozzád kapcsolom.

XII. ÚRNAP.

95. (37 Dicséret dallamára.)

1. Krisztus! felkent fejedelem! Hármias tisztod énekelem, *Főprófétáim!* hogy bölcs légyek Tudományért hozzád mégyek. Jelentsd ki miként kedvezett Nékünk, és miket végezett Idvességünknek dolgában, Az atya titkos tanácsában; Mert mi hozzánk azért jöttél.

2. Krisztus! a te személyed szent, Mert az atya *Főpappá* kent, És te áldozván érettünk, Mi bűnbocsánatot vettünk. Esedezz hát hathatósan, Hogy az atya az adóson Könyörülvén, engedelmes Légyen mi hozzánk és kegyelmes; Mert főpapunk azért lettél.

3. Krisztus! te *királyi* székben Űlsz s uralkodol az égben; Kérünk igazgass ígéddel, Bírj a jóra szent lelkeddel, Mi te rólad nevezettünk; Óh vidd végbe, hogy életünk Keresztyénhez illő legyen, És szép nevünknek megfeleljen; Mert királyunk azért lettél.

96. DICSÉRET.

mp

1. Ma - radj ve - lem! Már - már al-kony föld el, Nő a ho-

mály, U - ram, Te légy kö - zel! Ha nincs se - gély és

2. Rövid létünk elrohan mint a hab, Vég zajt bú vált, semmi fény nem marad; Változás és romlás dúl mindenben, Te, ki nem változol, maradj velem!

3. Ne csak tekints, ne szólj csak óh Uram, Hanem esdek, lakjál itt untalan, Ne mint vendég, ki perczre megjelen; Örök barátomként maradj velem!

4. Ne mint király, ki számadásra von, Óh jöjj kegygyel, gyógyírral szárnyadon; Szüntesd a bűt, enyhíts keservemen: Szabadítóm jövel s maradj velem!

5. Mosolygtál már, mint kis' gyermek felett, Bár lázadással törtem ellened, Bár tőled távozá, Te nem tőlem Óh légy közel, Uram, maradj velem!

6. Nálad nélkül perczig nem élhetek, Ki győzné le a kísérteteket? Hű vezetőm ki lenne, ha Te nem? Fényben és árnyban, óh maradj velem!

7. Nem rettegek, veled áldott vagyok; Múlik könnyűm, enyhülnek a bajok; Mi a halál? Árt-e a sárverem? Győztes leszek, csak Te maradj velem!

8. Jövel, Uram, lezárt szemem elé, Ragyogj reám s mutass az ég felé! Hajnal hasad, a földi árny megyen Éljek, haljak, Uram, maradj velem!

9. S midőn lelkem mint szabadult madár, Hol nincs keserv, az üdv honába száll, Óh mily dicső! Uram, mit érzek, Örökre ott én Te veled leszek!

XIII. ÚRNAP.

97. (23 Zsoltár dallamára.)

1. Úr Jézus Krisztus! bár meg nem foghatjuk, De szent ígédből hiszszük és állítjuk, Hogy te, míg nem volt ég és föld teremtvé, Mondhatatlanul atyádtól születve, Természettel vagy *fia az Istennek*, Köz veled léte s dicsősége ennek.

2. Imádunk hát téged, mint az atyával Azon egy Istent, és bizodalmával Hitünknek idvességünket te benned Keressük, mert mindent meg lehet tenned; Kiért fiakká minket is fogadott Szent atyád, s mennyben örökséget adott,

3. Jézus! *urunknak* is vallunk tégedet, Mert kijelentéd ebben szerelmedet, Hogy minket drága véreddel megváltál, Bűnünkben kegyelmesen feloldozál; Óh ne engedd hát, hogy ismét rabságra Visszaessünk elébbi szolgaságra.

4. Adjad e végre a te kegyelmedet, Hogy illendően szolgáljunk tégedet, Tetszésed szerint éltünket rendeljük, A mit te szeretsz, mi is azt kedveljük; Hogy a hol vagy te mi Urunk az égben, Mi is ott legyünk veled dicsőségben.

XIV. ÚRNAP.

98. (119 Zsoltár dallamára.)

1. Nagy örömeire szolgál szívének, Hogy emberi testben Isten jelent meg, És részese lett természetünknek. Ez a megváltó a bűnöktől ment meg; Ember, mint mi: hát rajtunk könyörül, Mint Istenünk, sok jókkal veszen körül.

2. Óh tökéletes egy Idvezítő! Neveljed te benned való hitünket, Segíts, mert csak te lehetsz segítő, Hogy benned leljük gyönyörködésünket; Tégedet buzgó szívvel szeressünk, S igaz hit által te benned élhessünk.

3. A mi szívében is fogantassál És munkálkodjál lelkednek általa, Hogy születésed hálaadással Érezze s dicsérettel magasztalja; Míg nem te veled óh legfőbb jószág! Egyesítend az örökévalóság.

XV. ÚRNAP.

99. (135 Zsoltár dallamára.)

1. Óh Úr Jézus! áldassál A te nagy szerelmedért; És felmagasztaltassál Áldott segedelmedért; Hogy midőn eltévedtünk, Testben jöttél érettünk.

2. Sőt egész életedben, Kivált midőn a halál Környűlvelt, személyedben Kínt szenvedni kész valál; Bűnünknek rettentésit Hordozván büntetésit.

3. A keresett hamis vád, S bíró szentencziája, Midőn halált hozott rád, Adtad magad alája; Isten ítéletétől Megmentettél terhétől.

4. Hiszszük, hogy szenvedésed, Váltáság álnokságinkért, Vérré lett fizetésed Elég adósságinkért; Félelmünket elvetted, Istent atyánkká tetted.

5. Átkozott keresztfára Midőn felfeszítettél, Törvény átkos szájára Örökös zárt vetettél, S mikor magadra tevéd, Bűnünk terhét elvevéd.

6. Úr Jézus! táplálj minket Szenvédésed hasznával. Töröld el bűneinket Tested áldozatjával; Vidámíts gyötrelmiddel, Gyógyíts meg sérelmiddel.

XVI. ÚRNAP.

100. DICSÉRET.

1. Nagy Is - ten, té - ged i - mád Menny min - den se - re - ge.

Mi lel - künk is té - ged áld Há - lá - val meg - tel - ve;

Rád te - kint a min - den - ség Ég, föld a te mű - ved

A - tyánk! meg - szen - tel - tes - sék A te ál - dott ne - ved!

2. Uram, téged dicsérjen, Életünk folyása; Jóságodról beszéljen Napkelte s nyugvása; Keressük fenn az égbe A te igazságod, Hogy jöjjön el már végre, Jöjjön el országod!

3. Az a legjobb mindenkor, A mit te elvégzesz; A mit jövőm még titkol, Nyilván az is jó lesz; Uram, te igazgatód Sorsunkat bölcs rendben, Legyen meg akaratod Földön úgy, mint mennyben!

4. Az epeztő kincs szomja, Mint a nagy szegénység, Lelkeinket elnyomja, Lever mint ellenség; Bármely gond, ha igen nagy, Megronthat bennünket, Add meg, Atyánk, mindennap A mi kenyerünket!

5. Látja lelkünk mi a szép, Szállna is utána, Óh! de gyakran közbe lép A bűnnek homálya; Atyánk! bocsáss meg nekünk Szíves megtérőknek, Mint mi is megengedünk Ellenünk vétőknek!

6. Test és világ ha gátol Minket a jó tettbe, Utunkra te világolj S ne vigy kísértetbe! Védeld meg szívünket Csalogató rosztól, Óh! Szabadíts meg minket, Uram, a gonosztól!

7. Hozzád, áldás forrása Bizva esedeztünk, Jézus közben járása Kezes is érettünk; Tied a föld és az ég, Országolsz minden, Neked legyen dicsőség Mindörökké. Ámen.

XVII. ÚRNAP.

101. (19 Zsoltár dallamára.)

1. Jézusunk holt teste, A melyben kereste A mi bódogságunk, Halálból felkele, mely annak lett jele, Hogy már kész váltságunk; És már megadhatja, Meg sem is tagadja, Mi tőlünk áldott keze, Nékünk a mely jókat Örökkévalókat, Halálával megszerze.

2. Csudálván felséged, Jézus! áldunk téged, Mint oly fejedelmet, A ki halálloddal S feltámadásoddal Vettél győzedelmet A bűnön, halálon, Örök kárhozaton, Melyeket megrontottál; S minket hatalmukból, Terhes rabságukból Meg is szabadítottál.

3. Téged arra kérünk, Feltámadt vezérünk! E győzedelmidnek Hogy drága hasznait, Mennyei javait Osszad híveidnek. Mint te dicsőségre, Úgy mi kegyességre Megeleveníttessünk; Hogy a szent életben, Hitben, szeretetben Épületet vehessünk.

4. Uram! kérünk segítsd Lelkeddel erősítsd Ebben is hitünket; Hogy feltámadásod S utolsó szózatod, A mi holt testünket A porból felkölti, Megeleveníti, És majd ujonnan élünk; S az égben örülve, Veled egyesülve, Uram! téged szemlélünk.

XVIII. ÚRNAP.

102. (8 Zsoltár dallamára.)

1. Óh Úr Jézus! egeknek nagy királya, Kinek e földön végződ-vén munkája, Felmentél mennybe s ott bódogul élsz, Mígnem eljősz és mindent megfíttelsz.

2. Azért szemünket te reád függesztjük S e reménységgel hitünket élesztjük, Hogy e földön szerzél a mely jókat, Meg is adod a mennyben azokat.

3. És bár e földön nem vagy már testeddel, De mint ígérted, lelked s kegyelmeddel Mi tőlünk soha távol nem leszesz, Istenségeddel mindent megteszesz.

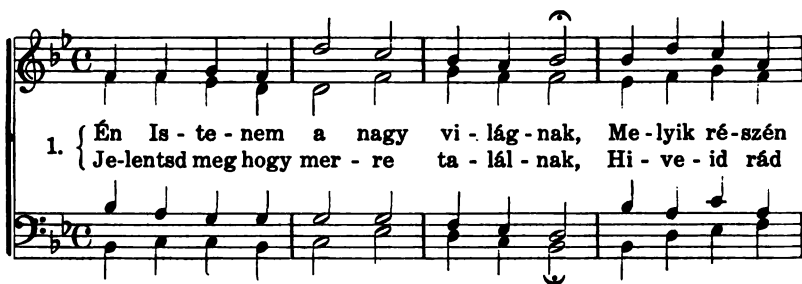
4. Jézus! esedezz Istennek érettünk, Hogy bocsássa meg valamit vétettünk; Pótold ki mennyben fogyatkozásunk! Tedd kedvessé ott imádkozásunk!

5. Szent lelkedet küld hozzánk tanítónak, Kit érezhessünk mi vigasztalónak; Ez élet sok keserűségébe, Öntsön örömet hívek szívébe.

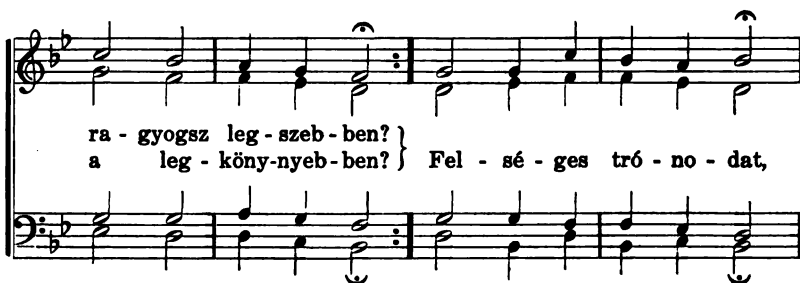
6. Ez a lélek nyújtson oly reménységet, Hogy mint te mi fejünk bírsz dicsőséget: Úgy abba minket is tagjaidat Felviszesz, hogy bírjuk hajlékidat.

XIX. ÚRNAP.

103. DICSÉRET.

1. { Én Is - te - nem a nagy vi - lág - nak, Me - lyik ré - szén
Je - lentsd meg hogy mer - re ta - lál - nak, Hi - ve - id rád

ra - gyogsz leg - szeb - ben? }
a leg - köny - nyeb - ben? } Fel - sé - ges tró - no - dat,

Ki - rá - lyi la - ko - dat, A mely ö - rök s meg áll

2. Minden te vagy, Uram mindenben, De csak szivünk lát nem kutatva; Ott tündökölsz te a legszebben, lényedet az tisztán mutatja; Az igaz szeretet Hirdeti nevedet, Mert trónodat oda helyezted A szivbe mely áldást terjesztett.

3. Ha csendül egy hang, mely oly édes Oda vonván szivem magához, Leborulok lelkem feléhez S szivünk neked, Uram, úgy áldoz; Jóvotod ott ragyog, Hol érző sziv dobog, A szerető szivek hálája Felségedet közel találja.

4. Ha könnyezőt látok körültem, Szememben is könnyű szivárog, Segitek a sorstól úzóttan S jótetemért hálát nem várok, Ó! akkor úgy érzem, Hogy szivem egészen Egyesült te veled, ó! Isten, Mert nélkülöd egy jótett sincsen.

5. Ó! Ur Jézus, a ki szeretni Megtanítál minket igéddel, Példádat is tanits követni, Szent atyádhoz ekkép vezérelj! Te szent, te hatalmas, Minket úgy igazgass, Hogy szivünk az Urnak hódoljon, Szeretete reánk ragyogjon.

XX. ÚRNAP.

104. (103 Zsoltár dallamára.)

1. Megzendül ajka közöttünk mindennek, Te néked áldott Szentlélek Istennek, Ki mint tüzes nyelv szálltál a mennyből; Égi atyántól Jézus küldött téged, Valljuk és áldjuk igaz istenséged S éneket zengünk dicséretedről.

2. Könyörgünk hozzád, Ó! Istennek lelke, Jövel hozzánk is, légy segítségünkre S a nekünk szerzett jókban részesíts; Fényeddel üzd el értelmünk homályát, Vedd a szentség annyi akadályát S hit által a Krisztussal egyesíts.

3. Tedd hathatóssá a szent ígét bennünk, Szent buzgalomra gyúljon attól keblünk S tiszta szelidség töltse szívünket; Félelmeink közt édes biztatással, Keserveinkben hű vigasztalással, Ó! áldott lélek, áldj meg bennünket!

XXI. ÚRNAP.

105. (137 Dicséret dallamára.)

1. Ur Isten végy dicséretet, Hogy az emberi nemzetet Elestéből felemelted, És szent kegyelmedbe vetted, Választál abból sereget, Kik imádják felségedet.

2. Ez a sereg szent egyházad, Melyre áldásodat adtad, Gyűjtéd őket szent igéddelel, És vezérled szent lelkeddel, Áldott légy hogy befogadtál, Minket, és hitre jutattál.

3. Könyörgünk szent egyházadért, Hitbeli meg tartásunkért, Tartsd köztünk az egyességet Kegyelmednek szövetséget, Messze terjeszd ki határit, Erősítsed oszlopaikat.

4. Hogy minket Idvezítőnkkal, Hit vezessen mint fejünkkel, És tőled nyert ajándékkal Ugy élhessünk, hogy másokkal Közöljük mint igaz hivek Készek legyünk és sérények.

5. Mivel vagyunk bűnnel teljes, Büntetésedre érdemes, Téged kérünk kegyes atyát, Add meg bűnünk bocsánatát; Hisszük is hogy ezt megadod, Fiaidtól meg nem vonod.

6. Midőn nyerünk így kegyelmet, Vezesd igyekezetünket, Hogy téged mi is szeressünk Hiven szolgáljunk, tiszteljünk; Mignem majd a mennyországban, Veled leszünk boldogságban.

XXII. ÚRNAP.

106. (34 Zsoltár dallamára.)

1. Mely nagy vídamsággal Töltsi bé Isten szívünket, Midőn biztatja hitünket A *feltámadással*. Tudjuk, ha meghalunk, Bár testünk sírba tétetik, De lelkünk mennybe vitetik, Felderül hajnalunk.

2. Majd megnyílik sírunk, És testünk abból felkelvén, És lelkünkkel egyesülvén, Új életet bírunk; Melynek soha vége, Bajas gyötrelme nem leszen, Kimondhatatlan egészen Annak dicsősége.

3. Óh Isten! e hitben Erősíts bölcs reménységgel, Hogy ékesüljünk szentséggel E földi életben; Igy majd halálunkat E reménység könnyebbítse, S felkeléssel édesítse Elaluvásunkat.

4. Mikor ezt elérjük, Megdicsőítvén testünket, Azzal egyesült lelkünket: Vidd magadhoz, kérjük, Valakik szeretnek Téged, színed látására, Óh! juttasd el bírására Az örök életnek.

XXIII. ÚRNAP.

107. (32 Zsoltár dallamára.)

1. Teljes az oly embernek bódogsága, Kinek az Isten nagy irgalmassága Sok vétkeiről elfelejtkezett, Bűnös fejének megkegyelmezett. Bóldog az! és lehet erős bizodalma, Kinek a Krisztus paizsa, óltalma, Mert nem árt annak sem bűn, sem halál, Ámbár a törvény ellene fennáll.

2. A törvény súlyát hogy ha megvizsgáljuk, Erőnk mivoltát azon megpróbáljuk: Lelkünk bűvában menten sülyedez, A remény bennünk fogy és csüggedez. Mert tudjuk nyilván, mily nagy gyarlóságunk, Mily véghetetlen bűnünk s adósságunk, Úgy hogy ha törvény szerint bánsz velünk, Nem állhatunk előtted Istenünk.

3. De ha szívünket emeljük végtére Idvezítőnknek elégtételére, S érdeméhez hittel ragaszkodunk, Legottan lelkünkben megújulunk; Mert büntetésünket már elviselte, Melylyel váltságunk árát érdemelte, A törvény átkát rólunk elvevé, Nagy kegyelmének tőn részesivé.

4. Benned vetjük hát minden bizodalunk, Óh áldott Jézus! paizsunk, óltalmunk, Tudván, vétkeink sokak és nagyok, Mert mi csak férgek vagyunk és porok; De te kedves vagy, Urunk! Az Istennél, Érdemed drágább előtte mindennél, Ha igazságod bennünket fedez, Bűn rabjává lenni nem enged ez.

5. Hitünkkel azért csak te hozzád megyünk, Nem hogy érette bért várjunk vagy vegyünk, Mert tudjuk, hogy Isten ajándéka A hit, hanem ez szívünk szándéka: Hogy érdemedet elfoghassuk ezzel, Mint drága jóra kinyújtott kézzel; És megmutassa hív szeretetünk, Hogy csak tőled függ bóldog életünk.

6. De mivel gyarlók vagyunk e jóságban, Te! ki lakozol mennynek országában, Küldd el lelkedet, hogy vezéreljen, Oktasson, hozzád menni mint kelljen. Óh, ne hagyj, Uram! ne hagyj el bennünket, Oltalmazd, kérünk, gyarló életünket, Hogy holtunk után hozzád mehessünk, Az igazak közt bőv részt vehessünk.

XXIV. ÚRNAP.

108. (38 Zsoltár dallamára.)

1. Lelkünk hozzád kívánczik, Óhajtozik, Óh életnek kútfeje! Mert nálad talál óltalmat, Nyugodalmat, Idvességünk ereje!

2. Nem bizhatunk érdemünkhöz, Mert testünkhöz Kötetett a gyarlóság, Életünk ha megvizsgáljuk, Ugy találjuk, Nincs bennünk teljes jóság.

3. Az Urnak parancsolatját, Akaratját Óh hányszor hágtuk által? Hányszor volt munkánk éretlen, És rendetlen Erőtlenségünk által.

4. Ha lelkünk jóra gerjedez, Megesügged ez, Mivel a halandó test Szünetlenül ostromolja, Meggátolja, Így lesz az a jóban rest.

5. Ily bűnös gyarlóságunkkal, Főurunkkal Szembe meg nem állhatunk; Tettetett igazságunkért, Jutalmat s bért Hát mi módon várhatunk?

6. Tudjuk, hogy a kegyességnek, És hűségnek Vagyon drága jutalma; De azt adja kegyelméből, Nem érdemből Az Istennek irgalma.

7. Mi tehát ez óltalomhoz, Mint kőfalhoz, Egyedül támaszkodunk; Jézusunknak kegyelméhez S érdeméhez Hit által ragaszkodunk.

XXV. ÚRNAP.

109. (23 Zsoltár dallamára.)

1. Az övéinek az Úr megtartója, Őrző pásztora, hív óltalmazója; Illő jóvoltát rejteni szívében, Szent nevét áldnunk egész életünkben, Mert kegyelemből érdemeink felett, Sok lelki jókkal bennünket körülvelt.

2. Szent beszédének gyönyörűségével Áldott lelkének titkos erejével Bűnünk álmából minket fölébresztett, Kétes szívében oly hitet gerjesztett, Mely bánatában lelkünk vidámtja, Jó reménység-gel naponként újítja.

3. Sőt hogy nyilvánban érezzük kegyelmét, S várjuk bizonynyal ígért segedelmét: Jóssággal teljes édes indulatja *Sákramentomit* velünk kóstoltatja; Így erősíti csüggedő hitünket, Jeggyel élesztvén erőtlenségünket.

4. Hozzád megyünk hát óh erős kőszálunk! Mert szent pecsétid megvannak minálunk; Tudjuk, czélotat hogy bennünk elérjed, Válságod haszna reánk is kiterjed; Elégtételed bűnünket eltörli, Érdemed fejünk életre vezérli.

5. Csak az szívének hozzád óhajtása, Óh élő Isten, idvesség forrása! Hogy ha kedvedből már atyánkká lettél: Végezd el a jót, melyet elkezdettél; Reménységünknek add meg kívánt végét, Megváltott lelkünk örök idvességét.

XXVI. ÚRNAP.

110. (50 Zsoltár dallamára.)

1. Úr Jézus, idvesség fejedelme! Erőtlenségünk hív segedelme! Megtérünk hozzád hálaadással, Áldva szent neved énekmondással; Emlékezeted forgatjuk eszünkben, Rólad éneklünk egész életünkben.

2. Mert gyarló voltunk bűnben eredett, De nagy kegyelmed ránk kiterjedett, Megtartónk voltál kezdettől fogva, Nem hagytad, hogy a bűn tartson fogva; Sőt e világtól minket elszakasztál, Szent szerelmedből magadnak választál.

3. Eljegyzél kegyelmednek jegyével, A *keresztiségnek* tiszta vizével, Zászlód alá minket befrottál, Szent szövetségedbe befogadtál; Erőtlenségünk lelked segítetté, Házaad javait velünk éreztette.

4. Testiek voltunk testtől születvén, Bűnünk árjában eltemettvén; De szent vérednek drága hullása Szegény lelkünknek lőn tisztulása. Ujjá szült lelked titkos kegyelmével, Felékesített lelki szerelmével.

5. Óh áldott Szent Lélek! kérünk téged, Segítsen a jóban szent felséged, Hogy a bűnőknek ekkép meghaljunk, Szent életet követni tanuljunk; Hogy jó Istenünk így minket kedveljen, És végre benne örömünk lehessen.

XXVII. ÚRNAP.

111. (103 Zsoltár dallamára.)

1. Áldjuk szüntelen kegyes Istenünket, Dicséretére zendítsük nyelvünket, Hírdessük jóvoltát víg örömmel. Rólad óh atyánk! rólad énekeltünk, Mert mások felett jól tettél mivelünk, Hozzánk fordultál nagy kegyelemmel.

2. Gyarló éltünknek kezdetétől fogva, Tartott kegyelmed kezeinknél fogva, Irgalmas szemeid reánk néztek; Erőtlen testünk még gyenge korában, Talált óltalmat szárnyad árnyékában, Holott melőlünk sokan elestek.

3. Keresztyén szülők által felneveltél, Érdemünk nélkül frigyedbe bevettél, Tettél háznak szent tagjaivá; Nagy irgalmadból mi reánk is tére Áldott fiadnak drágalátos vére, Hogy a bűn ne tenne rabjaivá.

4. A keresztségnek szentséges vizével, Mint ujjászülés tiszta fürdőjével Megmosád gyenge s erőtlen testünk; Így szent házadba minket beavattál, A hitlenektől ezzel elszakasztál, Holott téged még nem is ismertünk.

5. Bízunk hát hittal mi jó Istenünkben, Ki atyánkká lett már gyermekségünkben; Mint a vízzel megmosá testünket: Úgy szent fiának kiontott vérével, S azzal érdemlett lelki kegyelmével, Bűneinkből megtisztít bennünket.

XXVIII. ÚRNAP.

112. (84 Zsoltár dallamára.)

1. Óh Jézus, mi idvességünk! Fejedelmünk s dicsőségünk, Szívünknek fővigasztalója! Rólad, csak rólad énekel Szánk buzgó dicséretekkel, Lelkünknek édes táplálója! Egyedül csak hozzád térünk, Mert hív pásztornak ismértünk.

2. Óh mely szent az az indulat, Mely veled örömetst mulat! Óh Jézus idvesség forrása! Boldog a kit hívsz magadhoz, Méltóztatsz szent asztalodhoz, Hogy kegyelmed jegyét ott lássa. Bizony boldog az oly ember, Ki nálad kedvességet nyer.

3. Mert érdemedben részesül, Te veled Uram! egyesül, Ha hív tagja e vendégségnek; Mint a bort s kenyeret veszi, Akkép részesévé teszi A hit őtet az idvességnek, Melyhez ártatlan Jézusunk Vére által vagyon jussunk.

4. Nohát, kit bűnök rongálnak, Járulj e kegyes királynak Víg örömmel szent asztalához! Nem vét el ez irgalmas szívé, Mert könnyörülő igaz s hív, Csak hogy folyamodj oltalmához; Bévesz sebe rejtekébe, Mint ígéri szent jegyébe.

5. Nincs is egyébben oltalmunk, Reménységünk s bizodalunk, Édes Jézus! hanem csak benned; Szállj hozzánk kedves vendégünk! Óltsd meg nagy lelki éhségünk, Mert eledelünk csak érdemed. Szívünket ímé kitárjuk, Szentségedet várván-várjuk.

XXIX. ÚRNAP.

113. (34 Zsoltár dallamára.)

1. Hívek! ébredjete Jézusunk dicséretére, Áldott emlékezetére Szívből gerjedjete; Kegyelmet keressük E lelki szabadítónknak, Hív és édes táplálónknak Jóvoltát hirdessük.

2. Mert éhezők valánk, A szomjúság elepesztett, A bűn végképen elvesztett, Melyben mind meghalánk; De lelke megesett Rajtunk e kegyelmes Úrnak, Látván nyavalyáink dúlnak, S menten felkeresett.

3. Mélységből kihozott, Az igazságnak mezején, Az élet tiszta kútfejen Vezérlett s hordozott, Végre vett magához, Szentségbe felöltöztetett, Nagy kegyelméből ültetett Ő szent asztalához.

4. Hol megelégtett, Megtörtetett szent testével, Értünk kiontott vérével, És megkönnyebbitett. Boldog ki ezzel él, Mert a gonosz annak nem árt, Semmi veszély nem tehet kárt, A haláltól sem fél.

5. Azért kik éheztek, Jertek az Úr asztalához, Járuljatok jóvoltához, És megelégesztek; Mert az Úr nem hagyja A töreqlmes lelkeket, Sőt táplálja mindezeket, Magát nékik adja.

6. Mint a száj részesül A látható szent jegyekben, Úgy e nagy Úr a hívekben Él s velök egyesül; Lesz édes dajkájuk, Mert megtörtetett testének Kiontott drága vérének Haszna hárul rájuk.

7. Nohát tégyünk vallást, Hogy igaz szívvel szeretjük Ez Urat
s híven követjük, Adván neki szállást. Jöjj bé hozzánk kérünk,
Óh Jézus drága vendégünk, Idvességünk s dicsőségünk, Légy
holtig vezérünk!

XXX. ÚRNAP.

114. DICSÉRET.

1. Ó! Szent Is-ten mi a - tyánk Szent lel - ke - det töltsd ki rá - nk!

Tő - led vár - ja né - ped itt, A mi áld és id - ve - zit;

É - gi szó - dat hal - la - nunk, Az ne - künk a fő - ja - vunk,

Mert i - géd - nek szó - za - ta Szom - jú szi - vünk har - ma - ta.

2. Földi tikkadt vándorok, Por között mi is porok, Rázva szárnyunk sok porát, Szállni vágyunk oda át, Fel te hozzád, Istenünk, Hol veled megpihenünk, Ott hol nincsen földi szenny, Csak a fényes tiszta menny.

3. Legyen áldott szent neved, Hogy fohászúl beveszed, Bűnös szívünk sóhaját, Mely keresi jobb honát! Hála, hogy e szent helyen Lelked köztünk megjelen S halljuk a te szent szavad, Mely örökké megmarad.

4. Áldott Isten, jöjj velünk, Ha házadból kimegyünk; Ó! oda is nézz le majd, Hol az élet árja zajg, És igéddel ott, a hol A kísértet ostromol, Ugy vezérelj ide lent, Hogy kövessük a mi szent!

XXXI. ÚRNAP.

115. (24 Zsoltár dallamára.)

1. Istennek választott népe, Kit ékesít az ő képe, Vigyázz belső ékességedre; Szemeid arra nézzenek, Ki által menny s föld lettenek, Mert az szolgál dicséretedre.

2. Ígését tisztán hirdessed, Szent házat buzgón szeressed, A jókat tartsd meg kegyelmedbe. A kik mutatják hitöket, Munkájokkal, az ilyeneket, Mint hívő tagjaidat vedd be.

3. A kik pedig eltévedtek, Rosz életre vetemedtek, Térítsd s feddjed hasznos intéssel; És ha szíves kérésednek, Megvetván a bűnt, engednek, Légy azok iránt kedvezéssel.

4. De a megromlott szíveknek, Bűnben megrögzött lelkeknek Társalkodásuktól irtózzál; Közzűled őket kivessed, Mint rosz tagokat elmessed, Hogy a jóknak kárt ne okozzál.

5. De ha viszont megjobbúlnak, Hozzád kéréssel járúlnak: Vedd be s kedvezz a megtérőnek; Így az Úrnak háza épül, Napról-napra inkább szépül, Plántái virágozva nőnek.

XXXII. ÚRNAP.

116. (135 Zsoltár dallamára.)

1. Uram! téged tisztelünk Méltó hálaadással, Áldjuk neved mfg élünk, Szép dicséret-mondással, És hírdetjük mindennek Nagy voltát kegyelmednek.

2. Mert te voltál Istenünk Születésünktől fogva, Felkölt a bűn ellenünk, Hogy törbe ejtsen fogva; De lelked minket megszánt, Rólunk minden tört elhányt.

3. Hát vajjon mi lehetne Óh Jézus! oly drága kincs? Lelkünk hogy ne szeretne? Holott nálad főbb jó nincs; Csak te vagy a valóság, Út, élet és igazság.

4. Szívünk vallástételét Jó lelkiösmérettel Megtartjuk, s adjuk jelét Kegyes és szent élettel; Hogy életünk folyása Légyen másnak lámpása.

5. Mert tudjuk a kik járnak A romlott testnek után: Tőled hiába várnak Áldást halálok után; Jaj lesz vége dolguknak, El kell veszni azoknak.

6. De nekünk reménységünk Vagyon a mi Urunkban; Hisszük, lesz idvességünk, Csak járjunk jó útunkban; Ha követjük világát, Meglátjuk mennyországát.

XXXIII. ÚRNAP.

117. (146 Zsoltár dallamára.)

1. Ó! Ur Jézus, idvességem, Szálljon lelked fénye rám, Hogy te hozzád tiszta fényben, Szálljon vissza hő imám; Ó! Jézus tápláld bennem Érted égő szerelmem.

2. Régi vágya ez lelkemnek, Hogy te légy csak mindenem S a te örök szerelmednek Fénye lássék lelkemen; Ó! Jézus, tápláld bennem, Hozzád vágyó szerelmem!

3. Érzem én bár gyarlóságom, Lelked mégis rám ragyog, Tudom, hogy nincs igazságom, Üdvöm mégis megadod; Ó! Jézus tápláld bennem, Téged áldó szerelmem!

4. Téged áldva, hozzád térek, Mert nincs senkim kivüled; Megváltómban, benned élek, Egész éltém a tied; Ó! Jézus tápláld bennem, Benned élő szerelmem!

XXXIV. ÚRNAP.

118. (119 Zsoltár dallamára.)

1. Lelkünknek ez teljes indúlatja, Hogy Felségedet Uram! úgy tisztelje, Mint szent ígéd nyilván kimutatja, Csak kegyelmed e jóban vezérelje; Mert boldog a kit te gyámolítasz, Szent törvényed szerint járn tanítasz.

2. Óh mely boldogok, kik reád néznek, Méltóságodnak nagy voltát szemlélik, Szent ígédre híven figyelmeznek, S a szerint áldott nevedet tisztelik; Szívöket előtted megalázzák, Dicsőségedet másra nem ruházzák.

3. Sokan hallgatnak a bálványokra, A hazug babonálás van kedvökben; De a mi szívünk nem néz azokra, Nem is bízik a gyarló emberekben; Mert nagy egyedül az Úrnak karja, Ő segít és ront, a miként akarja.

4. Ótalmat azért csak tőled várunk, Nézvén jó hittel drága kegyelmedre, Téged tisztelünk, s ígédnél járunk, Térdünket hajtjuk egyedül nevedre; Mert te vagy az Úr mindenek felett, Téged illet az isteni tisztelet.

5. Nincs drágább kincs, Uram! kegyelmednél, Melyet bírnak, a kik téged szeretnek; Kérünk jártass minket is ígédnél, Hadd vessük meg javait az életnek; Hogy lelkünk téged szívből szeressen, Drága kegyelmedből bőv részt vehessen.

XXXV. ÚRNAP.

119. (119 Zsoltár dallamára.)

1. Taníts meg Uram! szent törvényedre, Hogy egyenesen útdban járhassunk; Ígéd oktasson tiszteletedre, Illendő áldozatot hadd adhassunk Szent felségednek; óh jó Istenünk, Hogy haragod ne gerjedjen ellenünk.

2. Ígédnek tisztaságát követjük, Mely tanftja, hogy ki ne ábrázolja Az Istent senki, s csak őt tiszteljük, Mert a léleknek nincs külső formája; Te pedig, Uram! lélek vagy nem test, Hát senki kézzel tégedet ki nem fest.

3. Igazságban kívánsz tiszteltetni, És a lelki áldozatot szereted, Szükség hát törvényedet követni; Uram! ebben áll egész tiszteleted: Hogy minden igazán megismerjen, Szeressen, benned bízzék s híven féljen.

4. Szívünket Uram! csak rád fordítjuk, Mivel mástól nem jöhet segedelem; Kéréseinket hozzád bocsátjuk, Mert csak te hozzád késztet a szerelem; Szent Lelked által a jót vidd végbe, Hogy megmaradjunk holtig a hűségbe.

XXXVI. ÚRNAP.

120. (119 Zsoltár dallamára.)

1. Tisztelünk Uram! nagy félelemmel, Felséges voltodat lelkünk becsüli; Szent nevedről szólunk tisztelettel, Mert haragodat az el nem kerüli, Ki jár a kevélységnek útjában, Áldott nevedet felvészti hiában.

2. Frigyet vetünk a mi ajakinkkal, Hogy ellened káromlást ne szóljanak; Nem sértjük felséged szidalminkkal, Melyekért ítéletid leszállanak. Óh Uram! kegyelmed gyámolítson, Hogy semmi e nagy bűnre ne indítson.

3. Azok sem hallgatnak törvényedre, S hamar elvesznek vakmerő voltukban, Kik hamisan esküsznek nevedre, S ok nélkül hordják szent neved szájukban. Gyűlöli szívünk e társaságot, Mert szereti lelked az igazságot.

4. Nagy vagy Uram te! nagyobb mindennél, Dicsőséged kiterjed mind az égig; Nincs drágább név szentséges nevednél, Azért azt híven tiszteljük mind végig! Szánkba illő félelemmel vesszük, Beszédinkben kegyesen emlegetjük.

5. Kegyességgel rólad vallást teszünk, Hitünket hazugsággal nem fedezzük; Dicsőítésedre készek leszünk, Az igazságot holtig védelmezzük, Csak kegyelmed minket erősítsen, Hogy a világ s a test el ne szédítsen.

XXXVII. ÚRNAP.

121. (119 Zsoltár dallamára.)

1. Őrizz meg Uram! bennünket kérünk, Nevelj szentséges neved félelmében, Légy mind holtunkig kegyes vezérünk, Hogy járjunk az igazság ösvényében; Tiszteletedet hordjuk szívünkben, Te reád nézzünk vallástételünkben.

2. Rólad mikor meg kell emlékeznünk, Esküdünk szükség áldott szent nevedre: Ne engedj Uram! akkor vétkeznünk, Sőt hitünket fordítsd dicsőségedre; Hogy vallástételünk igaz legyen, Dicsőséged ez által is terjedjen.

3. Öröme vagyon szívünknek azon, Hogy vigyáz ígéd szánkknak beszédére, S oktat, hogy hitünk reád czélozzon, Esküdjünk egyedül az Úr nevére; Másnak ne adjuk e tisztességet, Mely illet csak mindentudó felséget.

4. Szívünknek te vagy általlátója, Te tudod nyilván mi vagyon mi bennünk; Te lehetsz annak megboszulója, Azért illik szent nevedet felvennünk; Hogy légy szívünknek igaz bírója, Bánjál azzal, mint törvényed kívánja.

5. Igaz vagy Uram! ítéletedben, Kedveled a jó hitet s igazságot; A tisztaszívűség van kedvedben, De gyűlöli lelked a csalárdságot. Kérünk, Uram! szent fiad nevében, Az igazságnak vezér!j ösvényében.

XXXVIII. ÚRNAP.

122. (119 Zsoltár dallamára.)

1. Próbáld meg Uram! próbáld szívünket, Támasztjuk ügyünk bölcs ítéletedre; Látod nyilván igyekezetünket, Hogy gerjed lelkünk szent tiszteletedre; De hogy ezt híven teljesíthessük: Engedd áldott kegyelmed hadd vehessük.

2. Rólad kik tisztán megemlékeznek, Szeretik szent háznak terjedését, Azt nevelni híven igyekeznek, Azok tartják meg szádnak rendelését; Kegyességöknek lészen jutalma, Az örök életnek csendes nyugalma.

3. Oltárodnál a kik megjelennek, És szent ígédet örömmel hallgatják, Háza javaival híven élnek, Könnyörgésöket hittel bémutatják: Azokra lelked néz kegyelemmel, Szükségükben lészen segedelemmel.

4. Felséged azokat is kedveli, Kik a szegényről el nem felejtkeznek, Sőt azt kész indúlatjok segíli, S jól tenni mindenekkel igyekeznek, Áldásodat ezekre fordítod, Javaidat rajtuk megszorítottod.

5. Óh szent felség! munkálódj szívünkben, Hogy mi is mind e jókat cselekedjük; Élünk szentül egész életünkben, A jóban napról napra nevedekjünk: Ugy igazgasd szívünk indúlatját, Hogy itt elkezdjük a mennynek szombatját.

XXXIX. ÚRNAP.

123. (119 Zsoltár dallamára.)

1. Szent ígéd Uram! nekünk lámpásunk, Mely fénylik lábaidnak zsámolyánál; Tudjuk egyenes léssen járásunk, Ha járunk híven ennek világánál; És úgy rendeljük éltünk folyását, Mint halljuk szent lelkednek oktatását.

2. Szemeid előtt azok kedvesek, Azokat szereted hosszú élettél, Kik szüleikhez engedelmesek, Őket félik illendő tisztelettel; Hatalmuk alá fejüket adják, Intésüket jó szívvel megfogadják.

3. Óh mely boldog az oly gyülekezet! Mely hallgat a jó rendnek Istenére, Melyet csak az Úr törvénye vezet, Vigyáz okosan kötelességére, Az alsó rend a felsőt hallgatja, Az erős az erőtlent ápolgatja.

4. Romláshoz közelít az a város, Eljő nem várt veszedelme véletlen, Meg nem maradhat bár legyen záros, Melyben a nép elfajult s engedetlen; Az elsők kevélyek, kegyetlenek, Az alsók gonoszok engedetlenek.

5. Igazságod, Uram! vezéreljen, Adj szívünkbe kész engedelmességet, Hogy legelsőben téged tiszteljen, Te utánad a királyi felséget; És kiket őrállókká tétettél, S hatalmuk alá minket is vetettél.

XL. ÚRNAP.

124. (103 Dicséret dallamára.)

1. Jertek, áldjuk az ég s föld Urát, Zendüljön az ének ajkun; Vegyük fel a hála poharát Áldjuk a jó Istent mindenkor! Ó! mi szép az élet, Jó atyánk, te véled, Mert mig téged szívből imádunk, Már e földön reád találunk!

2. Fény a mi van, téged dicsőít, Nap, csillag az égen a tied; Lelkünkben is fény az élő hit, Az hirdeti a te szent neved; Hol a hit vezérel Tündöklő fényével, Ott szemeink tisztán meglátják A teremtetten lélek szent atyját.

3. Add, ó! Uram, hogy a tiszta hit Gyujtsa lángra gyarló kebelünk, Hogy keressük az ég javait Nálad, a kit buzgón tisztelünk; Legyen e szent napon Lelkünkben nyugalom, Kegyelmedből, Ó jó atyánk, Szent egedből áldást küldj reánk!

XLI. ÚRNAP.

125. (173 Dicséret dallamára.)

1. A szüzesség az a legdrágább kincs, Melynek ára egész világon nincs; Az a ki ezt egyszer elprédálja, Visszanyerni hiába próbálja.

2. A hűség a házasok szívében, Mely köttetik az Isten nevében, Egy pár embert annyira egyesít, Hogy két testet egy lélek lelkesít.

3. A ki ezt a hűséget megrontja, Arra az Úr haragját kiontja, Mert vakmerőn azon keresztül ment, A mi Isten és ember előtt szent.

4. Mivel pedig te látod azokat, A szívbéli titkos romlásokat, Melyek miatt testben és lélekben Nyomorgok: légy orvosom ezekben.

XLII. ÚRNAP.

126. (32 Zsoltár dallamára.)

1. Mely boldog a ki jól és igazán él, Hamis keresményt házában nem szemlél; A ki kenyerét eszi dolgozva, Nem álnok úton és nem orozva: Csendes az belől a maga lelkében, Vidám, jókedvű jártában keltében; Nem retten az fel édes álmából, A maga lelke vádolásától.

2. Nincsen a gonosz ilyen állapottal, Ki öltözködik másoktól lopottal, Ő ellene, amit titkon letett, Haragot kiált és ítéletet; Onnan felül az Isten fenyegeti, Ide alatt a mások tekinteti; Magát soha meg nem nyugtathatja, Átok alatt van minden falatja.

3. Teremtő! ki az embert dolgozásra Rendelted és nem huzásra vonásra: Írtd ki közülünk az álnokságot, Virágoztassad az igazságot, Hogy dolgainkat igazszívűséggel Folytassuk és nem gonosz mesterséggel, Tápláljon mindent rendes munkája, Senki ne legyen mások nádálja.

127. (32 Zsoltár dallamára.)

1. Óh mely nagy az oly ember boldogsága, Kinek igazán gyűlt minden jósága, Ki híven jár a magáé körül És a hamisan jöttek nem örül; Boldog, a ki az álnok nyereségre Átkot mer kérni, felnézvén az égre; És kinek jó lelkiismérete Útján mégyen szüntelen élete.

2. De jaj! a kinek az Isten törvénye Nyilván mondja, hogy hamis keresménye: Romlást okoz felebarátjának, Kárhozatot gyűjt önnön magának. Jaj annak! kinek szerzett gazdagsága, Csalárd lelkének tanúbizonysága; Kit elhagyott lelkiismerete, Nyomorúlt annak egész élete.

3. Óh Isten! áld meg foglalatosságom, Melyben szent tetszésed által nem hágom; Vezérelj hozzád vágyó lelkemet, Hogy tőled várjam nyereségemet; Azt tartván hasznos vevésnek, adásnak, Melyben nem csaltam s kárt nem tettem másnak; Melyért szent orczádnak ftélete Előtt nem bánt lelkem ismerete.

XLIII. ÚRNAP.

128. (146 Zsoltár dallamára.)

1. Gondviselő jó Atyám vagy, Ó! én édes Istenem; Látom én hogy minden elhagy E világon csak te nem; Hozzád vágyom míg élek, Idvet tőled remélek.

2. Mint az alélt bús virágra Megújító harmatot, Sebhedt szívem fájdalmára Csak te hintesz balzsamot; Könnyül sorsom én rajtam, S imára nyilik ajkam.

3. Rám-rám derül ismeretlen Utamon egy kis öröm; Azt is a te véghetetlen Jószágodnak köszönöm; S hála könnyeim fénye Nagy neved hirdetése.

4. Gyenge vagyok, lankadoznak Buzgóságom szárnyai, Bármily hiven vágyakoznak Szined elé szállani; Ó! adj erőt, míg élek Egyedül Néked éljek.

5. Ó! add, hogy majd ha bevégzem E mulandó életet, Lelkem tisztán és egészen Egyesüljön teveled; Ne vonjon semmi többé, Tied legyen örökké!

XLIV. ÚRNAP.

129. (150 Zsoltár dallamára.)

1. Az Ur napja szent nap ez, Istenedben ürvendezz! A ki mindent alkotott, Ő szerezte e napot, Fáradt tested nyugalma; Ó! szentel-
iük ezt neki, Mert az Istent illeti A dicsőség és a hála.

2. Nyugalomnak napja ez, Munka után ez szerez Az embernek pihenést, Mert Atyánk is, ime nézd, Megnyugvék e napon érted; Tedd le te is gondjaid, Hallgass az Ur, mint tanit, Így lesz boldog földi élted.

3. Áldásoknak napja ez, Mindörökké az is lesz, Mert Jézus is e napon Vett erőt a sirokon Lelkeinknek váltságára; A szentlélek ereje Az ur napján szálla le Legyen érte most is hála.

4. Áldjuk Istent e napon! Földi gondtól szabadon, Túl a föld határain, Az imádság szárnyain Szálljon lelkünk ma az égbe! Ime, már megnyílt a menny, S az Isteni kegyelem, Hogy kerestük, jön élénkbe.

XLV. ÚRNAP.

130. (84 Zsoltár dallamára.)

1. Óh könnyörgést meghallgató Édes atya! mindenható! Ha lelkem hozzád emelkedik, És a buzgóság szárnyain, Ajakim óhajtásain Elődbe érven, reménykedik: Érzem, hogy az örök élet Már e földön az enyém lett.

2. Ha örömmel gerjedezem, És rebegni igyekezem, Te tőled mennyi áldást veszek! Feltekintvén rád atyámra, Könnyű csordúl az orcámra; Az által olyan ujjá leszek, Mint a plánta, mikor arra Harmatcseppet szűlsz hajnalra.

3. Ha szívemet bánat járja, Szemem keserűség árja: Előtted való zokogásom, Titkon ajtómat béhajtva, És magánosan sóhajtva, Akkor is édes újulásom; Mert minden könnyűvel, jajjal Könnyebbül sorsom egy bajjal.

4. Ha templomba megjelenek, A hol összesereglenek Felséges neved imádói; Velök együtt fohászkodva, Úgy tetszik mintha vígadva Ott volnék, hol a menny lakói, A te királyi székednek Előtte letelepednek.

5. Te! ki a szív mozdulását, Mint a vizeknek folyását, Szabadon hajtod ide s tova: Neveld ezt az érzést bennem, És taníts jól könnyörgenem; Majd egyszer pedig, óh Jehova! Vigy be az egek egébe, Imádásod szent helyébe.

XLVI. ÚRNAP.

131. (104 Zsoltár dallamára.)

1. Óh felséges Úr, egek királya! Nagyságod a menny és föld csudálja; Nevedre minden térdek meghajolnak, Széked előtt angyalok udvarolnak; Mégis hozzánk úgy leereszkedtél, Hogy fiad által atyánkká lettél, És mikor szükségünkben esedezünk, Gyönyörködöl, ha mi annak nevezünk.

2. Nagyobb kegyelem ennél mi lehet, Hogy a bűnös te hozzád úgy mehet, Mint atyjához, a ki könnyen könnyörl, És szerelmes fia kárán nem örül. A terhes kereszt alatt levőknek, Inség, betegség miatt nyögőknek Ez az egy gondolat ad könnyebbséget: Hogy atyjuk vagy, s látsz bajukban jó véget.

3. Óh édes atyánk! nyújtsd kegyelmedet, Hogy mi úgy szerethessünk tégedet, Mint a fiak, a kikhez az illetlen, Ha szívők az atyjukoz tiszteletlen. Emeld fel lelkünk gyakran mennyekbe, Hogy ne merüljünk a földiekbe, Hanem addig is míg majd haza megyünk, Hozzád vágyódásunkkal otthon legyünk.

XLVII. ÚRNAP.

132. (35 Zsoltár dallamára.)

1. Felséges Ur mi Istenünk, Im előtted esedezünk, Nagy dicsőségedet szemlélve Tekint szemünk áldó egedre; Itt állunk kész indulattal, Hogy lelki szent áldozattal Áldozunk nagy felségednek Nagyságáért szent nevednek.

2. Mert nagy a te Istenséged, Fénylik a te dicsőséged, Hatalmadtól létezik minden A földön úgy mint a mennyekben; Birodalmad messze terjed, Abban minden neked enged, Ellened hát bármit tesznek, A mit akarsz az lészen meg.

3. Uram, fényljék hát világod, Jöjjön el a te országod, Szent házatad jobban növeljed, Lelkileg mint feljebb emeljed; Terjeszd számát hivednek Hatalmával szent lelkednek; Hogy mi rajtunk is láthassák Dicsőséged egy képmását.

4. Szent igéd mely oly hatalmas, Legyen, Uram, diadalmas Mind e földnek széles határán, Omoljon porba minden bálvány; S minden népek hozzád térve, Dicsőséged hadd ismerje, Hogy mindenek örvendjenek, A megtartó Ur Istennek.

XLVIII. ÚRNAP.

133. (81 Zsoltár dallamára.)

1. Uristen téged, Szent fiadért áldunk, Mert ő menté meg A bűnbeesett Emberi nemet Ő a mi királyunk.

2. Krisztus hiveit, Uristen megáldjad Ez a sereg itt, Kit ő vezérel A te igéddel, A te szent egyházad. .

3. Tartsa kegyelmed Köztünk az egységet Ezzel növeljed Hi-tünk erejét S a jóra segéld A te nemzetséged.

4. Uram egyesíts Szent fiaddal minket! Jézusunk segíts Hogy el ne essünk S veled keressük Örök életünket.

XLIX. ÚRNAP.

134. (103 Dicséret dallamára.)

1. Örök Isten, merre merre vagy? Vajjon hol van a te országod? Ég a szívünk érted, Ó! te nagy! Mert érzi a te nagy jószágod! Hiveid imája, Mint áhitat szárnya, Száll utánad hozzád repesve, Égen, földön téged keresve!

2. A te csodás örök valódnak Dicsőségét minden mutatja, Ezt tükrözi fent az áldó nap, Ezt zengi a magas ég boltja; Az egész világon, Fent, alant s akárhol, Látszik a te dicső mivoltod, Mert az eget s földet te tartod.

3. De az ige a te hatalmad, Hirdet téged, Uram, legjobban; A mi szívünk, ha arra hallgat, Ugy látunk meg igaz valódban; Látjuk nagy szerelmed, Mely ránk is kiterjed És körülvesz mint a fénylő nap, Mert mindenütt jelenvaló vagy.

4. Ó! Uristen, a te szent orcsád Tündököljék mindég előttünk; Ki elvezet minket te hozzád, Szent fiadat taníts követnünk, Hogy vele s utánna Lelkünk megtalálja, A mi után annyit sóvárgott, A földön is a te országod.

L. ÚRNAP.

135. (50 Zsoltár dallamára.)

1. Világnak Ura! bölcs teremője! Mindeneknek hív gondviselője! Felséges Isten! téged dicsérnek, A kik a mennyben és a földön élnek; Kegyelmedről mi is megemlékezünk, Hálaadással benned örvendezünk.

2. Mert a mióta életet adtál, Mint kegyes atyánk úgy igazgattál; Kiszolgáltattad edelünket, Bételjesítettél szükségünket; Ha szegény fejünk keresett őltalmat, Szárnyaid alatt talált nyugodalmat.

3. Ezután is csak te tőled várunk, Hogy ha tisztünkben híven eljárunk, Elősegéled jó szándékunkat, Megáldod a mi fáradságunkat; S a mit erőnkkel véghez nem vihetünk, A te kegyelmed cselekszi helyettünk.

4. Tartsd meg Úr Isten! egészségünket, Add meg mindennapi kenyerünket; Áldás, békesség mi országunkban, Megelégedes légyen házunkban; Köztünk a szegény és árva élhessen, Szent dicsőséged növekedést vegyen.

LL. ÚRNAP.

136. (173 Dicséret dallamára.)

1. Halld meg Uram! esedezésünket, Irgalmadból szánd meg mi ügyünket, Mert érezzük számtalan bűnünket, Melyekkel bemocskoltuk lelkünket.

2. Törvényedet mindennap hallottuk, Szántsándékkal mégis megrontottuk, Jó atyánkat így haragítottuk, Ő szent lelkét megszorítottuk.

3. Tisztünkben is hányszor restelkedtünk, Gyarlóságból mennyi hibát tettünk, Szeretettel a kikhez köttettünk, Azok ellen mily sokat vétettünk.

4. Méltók vagyunk, hogy kárhozatban hagyj, De te Uram! jó és irgalmas vagy, Minden megtérőkhöz kegyelmed nagy, Kérünk abba minket is befogadj.

5. Szent Fiadnak kiontatott vére Lett lelkünknek váltsága és bére, Tekints, kérünk az ő érdemére, Bűneinkért ne vonj ítéletre.

6. Megigérted kegyelmes Istenünk! Hogy e felől jó hitben kell lennünk, Ha azoknak mi is megengedünk, Kik valaha vétettek ellenünk.

7. Segíts Uram! hogy ezt művelhessük, Feleinket híven szeret-hessük, Naponkint a bűnt levetkezhessük, Az örök életet elvehessük.

LII. ÚRNAP.

137. DICSÉRET.

1. MENNY-BE - LI fel - sé - ges Is - ten! Ki - nek di - cső - sé -

ged ott fen, Bol - dog lel - kek se - re - gi - től,

Lát - ta - tik vég - he - tet - le - nül; E tel - jes

vi - lát ál - ta - lad Te - rem - te - tett, áll és ma - rad.

2. Te noha ily-felséges vagy, Erőd s méltóságod ily nagy: Mégis minket, kik föld pora S hitvány férgek vagyunk, arra Méltóztatsz, hogy fiaidnak Hívdassunk, s te mi atyánknak.

3. Fiúi bizodalomban, Azért te elődbe mostan Járulunk imádságunkkal, Reggeli (estveli) áldozatunkkal: MI ATYÁNK! tiszteletünket Vedd bé, halld meg kérésünket.

4. SZENTELETSESSÉK MEG TE NEVED, Azaz: mivelünk azt tegyed, Hogy igazán megismerjük, Téged féljük és tiszteljük; Szemlélvén nagy bölös munkáid, S minden tökéletességid.

5. Gondolatunk és beszédünk, Sőt a mi egész életünk Úgy folyjon s úgy tündököljék, Hogy mindenek megismerjék: Hogy te vagy szent Isten! atyánk, Fiaidnak te vagy példánk.

6. JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD, Töltsé bé uralkodásod, Óh mi királyunk! e földet, Szaporítsad seregedet: Drága ígédnek kész szállást, Adj mindenütt szabad folyást.

7. Ha (Iæn) egyházad ellenségi Igyekeznek azt rontani: Te velünk egy táborba szállj, És előnkbe vezérül állj; Szégyenítsd ellenségünket, Tarts meg, bírj, vezérelj minket.

8. LÉGYEN A TE AKARATOD, A mi jó s rendes te tudod, Azért mi akaratunkat. Tetszésed után hordozd azt, Szeressük a mit szeretsz, de Gyűlöljük a mit gyűlölsz te.

9. Engedjünk néked mindenben, MINT dicső seregid MENNY-BEN. Ha velünk keményen bánsz is, Szenvedjük békével azt is; Tiéd mind testünk, mind lelkünk, Teremtőnk! Szabad vagy velünk.

10. ADD MEG NÉKÜNK KENYERÜNKET NAPONKINT, eledelünket, Viselj gondot életünkről, E mi halandó testünkről; Szolgáltass jó egészséget, Termő időt, békességet.

11. Szállíts áldást munkáinkra, Mindenféle jószáginkra; Javáiddal pedig nekünk Adj *mértéktelenen* élnünk, Rád nézve *háládatosan*, Mások iránt *irgalmasan*.

12. BOCSÁSSAD MEG BÜNEINKET: Mind a gyarló természet, A mely első szüleinktől Szállott reánk örökségül; Mind a mely rosz gyümölcsöket E romlottság fája termett.

13. Nézvén szent fiad vérére, Ne vonj minket ítéletre, És vétkeinkért meg ne feddj, Sőt mindenekről megengedj; A MINT MI IS MEGENGEDÜNK, HA KIK VÉTETTEK ELLENÜNK.

14. NE VÍGY MINKET KÍSÉRTETBE, Mely rajtunk erőt vehetne; Jól tudod mily gyarlók vagyunk, Könnyen tántorodik lábunk: SZABADÍTS MEG A GONOSZTÓL, Mely lest hány nekünk akárhol.

15. Hogyha pedig dicsőséges Néked, s nekünk épületes A kísértőt ránk bocsátni, Hitünket próbára vonni: Add nekünk a győzedelmet, Koronázd ezzel hitünket.

16. Hogy tőled kérjük ezeket, Így okok indítnak minket: MERT TIÉD AZ ORSZÁG, néped Vagyunk mi és örökséged; Jó királyunkhoz szükségben Hogy ne járulnánk merészen.

17. Velünk jóltenni akarván, Arra tehetség is van: TIÉD a teljes HATALOM, Égi s földi birodalom; Jóltenni méltó is hozzád, DICSŐSÉG tér ebből reád.

18. A ki kérésében haboz, Az tőled üres választ hoz; De mi Krisztus érdeméből, Nyúgodt szívvél lévén erről, Hogy megadsz valamit kérünk: Kérésünkhöz AMEN-t kötünk.

138. DICSÉRET.

1. Itt a szent, a nagy nap Itt a föl - di menny:

Mun - ka - zaj, zsi - bon - gás, bú - baj el - pi - henj!

Bé - ke és ö - röm jár már a te re - ken,

Bé - ke és ö - röm - ben itt a menny, je - len.

2. Szállj magadba lélek, téged illet ez, Földi gond s bajok közt most ne révedezz! Ég s a föld Urához esdekelní menj: Itt a szent, a nagy nap, itt a földi menny!

KÖZNAP REGGELI ÉNEKEK.

139. (33 Zsoltár dallamára.)

1. Tenéked, Uram! hálát adok, Hozzám való jóvoltodért, És teljes szívből is vígadok Rám áradott jó kedvedért; Mert im meghallgattál, Engem kiragadtál Nyavalyáimból; Szívbéli vídúlást, Adtál szabadulást Sok bánatimból.

2. Im feltámasztád napom fényét, Mely homályba beborúlt volt, Elmosád rólam lelkem szennyét, Melyben hevertem mint egy holt; Nyomoruság között, Mint egy lekötözött, Mikor hányatnám; Akkor segítséggel Lől, hogy több inséggel Ne bántattatnám.

3. Atyai gondviselésedet Sok ezerszer megpróbáltam, Reám kinyújtott kezeidet Jó Istenem! általláttam; Tégedet dicsérlek Azért míg itt élek E gyarló testben; Szájamnak szózata Eged általhatja, Hiszek ígédben.

4. Ma kezeidbe ajánlottam, Melyeket te adtál nékem, Felköltömkor is azt mondtam: Magad bírj engem Istenem! Hogy a bűnnek rabja, Ne légyek szolgálja, Adj estvét érnem; Ki uralkodol s élsz, Senkitől is nem félsz, Ne hagyj elvesznem.

140. DICSÉRET.

1. Szi - vem meg - a - láz - ván te hoz - zád mé - gyek,

E - lőd - be Is - te - nem há - la - dást vi - szek,

2. Áldott légy én Uram! hogy megtartottál, Bút és kárt ez éjjel rám nem bocsátál; Angyali sereggel óltalmam voltál.

3. E reggeli időt megadtad érnem, Melyben egészséges elmém és testem; Kérlek minden jóra vezérelj engem.

4. Mai nap ezt velem cselekedd, Uram! Mindenféle büntől magam óvhassem, Hitem jó gyümölcsét hogy meg ne fojtsam.

5. Ételem, italom mérséklett legyen, Dobzódás, részegség ne nehezítsen, Rosz gondolat bennem erőt ne vegyen.

6. Jobbítsd meg bennem az indulatokat, Meg ne háborítsak soha másokat, Haragtartásra se adjak okokat.

7. Jól tudod Istenem! mily gyarló vagyok, Különbkülönb bűnre mily könnyen hajlok; Adjad megtérhessek mikor bünt vallok.

8. Igaz ítéleted ne ostorozzon, Bűnből a Krisztusért ingyen oldozzon, Büntetést rám érdem szerint ne hozzon.

9. Magamat egészen neked szentelem, Óltalmadért lelkem hozzád emelem; Add, hogy ígéd szerint útam rendeljem.

10. Külső károktól is ments meg engemet, Ne emészsze bánat és bú szívemet; Tartsd jó egészségben gyarló testemet.

11. Istenem! tenéked legyen dicsőség, A szent háromságban ki vagy egy felség, Csak tégedet illet minden tisztesség.

141. (23 Zsoltár dallamára.)

1. Hálát adok néked menybéli Isten! Szent fiadnak a Krisztusnak nevében, Hogy engemet ez éjjel megőriztél, Minden veszedelemtől megmentettél; Tartsd meg, kérlek, e napon is éltetemet, Büntől s minden kártól ments meg engemet.

2. Mert én, Uram! ajánlom szent kezedbe Mind testem, lelkem, vedd őrizetédbe; Szent angyalidat ne vedd el mellőlem, Se Szent Lelked el ne távozzék tőlem, Hogy vakmerő bűnöktől ma is épen Megőriztessék lelkem testem épen.

3. Könyörgök Uram! minden emberekért, De főképen a hív keresztyénekért, Minden rokonimért, kik téged félnek, A kik vagy itt, vagy messze földön élnek; Minden gonosztól őket is őrizd meg, És minden javaiddal látogasd meg.

4. A szegény rabokat és betegeket, Kik inségükben óhajtnak tégedet, Uram! vigasztald meg bágyadt szívükben, Szenvedésükből mentsd ki kegyelmesen; És térítsd meg a szegény bűnösöket, Add, hogy jól véghezvigyük életünket.

142. (157 Dicséret dallamára.)

1. Hálát adunk néked mennyei Atyánk! Ki mindenkor kegyesen vigyázzs reánk.

2. Im az elmúlt éjjel is megnyugtattál, E napra jó kedvedből vírasztottál.

3. Áldj meg kérünk e napon is bennünket, Védelmezd kártól lelkünket testünket.

4. Segélj meg hivatalos munkáinkban, Résztelless lelki testi áldásidban.

5. Óltalmaz meg minden bűnbe eséstől, Téged félhessünk, tisztelhessünk szentül.

6. Erősíts, nevelj naponként a hitben, Tarts meg végig atyai szerelmedben.

7. Hogy fiaddal s lelkeddel egyetemben, Néked víg szívvel szolgálhassunk, Ámen.

143. (66 Zsoltár dallamára.)

1. Szálljatok föl a tiszta fénybe, Áhitatom szent szárnyai, Ragadjátok lelkem az égbe, Oda óhajt ő szállani! Ez új napom felviradtára A szívem is hálára gyúl S az ég felé száll tiszta lángja, A honnan fényt áraszt az Ur.

2. Miként a napfény a világon Szül és teremt uj életet, Úgy árad az Ur jóságából Az áldás és a szeretet. A földet és lelkünk világát, Az ő szerelme tölti be, Azért buzgó szívem imáját Kiöntöm én is elibe.

3. Sorsom ma is kezedre bízom, Édes atyám, gondviselőm! Ha bármi ér, nem zúgolódom, Mi tőled jön, üdvömrre jön; Utaimon te légy vezérem, Ha sujt a sors, légy vigaszom, S mig küzdve az estét elérem, Légy gyámolom, légy támaszom.

4. Isten, világosság szülője, Ki felhozád az uj napot; Ki harmatot s fényt adsz a földre És azzal azt megújítod: Ujits meg engem is szívemben, Adj hitet és szeretetet, Hogy szentül éljek s úgy viseljem Méltón a te képedet!

144. DICSÉRET.

1. Mi szent A - tyánk ki la - ko - zol men - ny - ég - ben, És u - ral - ko -

dol az egy Is - ten - ség - ben, Szent fi - ad - dal lel - ked - del

di - cső - ség - ben, Tisz - tel - te - tel föl - dön és a men - ny - ég - ben.

2. Szenteltessék Uram! a te szent neved, Dicsértessék mi tőlünk, mert érdemled, Hogy ez éjjel minket te szent felséged, Kegyelmesen őrizett Istenséged.

3. A gonosznak töribe nem eresztél, Sőt szent angyalid által őriztettél, És életben álmunkból felköltöttél, Lelki s testi veszélytől megmentettél.

4. Szent kezedbe ajánljuk mi lelkünket, Mai nap is tápláljad mi testünket, Védeld Uram! mi életünket, Lelki s testi veszélytől ments meg minket.

5. Te vagy egyedül, Uram! mi Istenünk, Menynyen, földön nincs nekünk több reményünk, Légy azért Uram Isten! mi pásztorkunk, Szükségünkben táplálónk és óltalmunk.

6. Kegyelmeddel tartóztasd meg lelkünket, Hogy bűnnel ne fertőztessük testünket; Világosítsd inkább sötét elménket, Hogy tanulhassuk, Uram! törvényidet.

7. A te szent lelked minket ösvényidben Vezéreljen Uram! szent törvényidben, Ma és életünknek minden rendiben; Hogy így hozzád juthassunk az egekben.

145. DICSÉRET.

1. Jé - zus Krisz - tus szép fé - nyes haj - nal, Ki fel - tá -

madsz új vi - lág - gal, És meg - ál - dasz min - den jók - kal.

2. Te vagy nekünk csak reménységünk, Isten előtt közbenjárónk,
Szép koronánk ékességünk.

3. Világosítsd a mi szívünket, Ismerhessünk meg tégedet; Tanúl-
hassuk szent ígédet.

4. A gonosznak csalárdságától, Lelki s testi nyavalyától, Őrizz
hamis tudománytól.

5. Az Atyával és szent Lélekkel, Hogy tégedet tiszta szívvel
Mindörökké áldjunk. Ámen.

146. DICSÉRET.

1. { Ma-gasz-tal-lak én té - ged, Is - ten! e - gek - nek ki - rá - lyát, }
 { Hogy tő - lem mesz - sze űz - ted A ső - tét éj - nek ho - má - lyát. }

Nem kül - dél rám be - teg - sé - get, Sem e - gyéb in - sé - get;

Ép - ség - ben meg - tar - tot - tál, E nap - ra en - gem jut - tat - tál.

2. Szívüdből könyörgök neked, Kegyes teremtető Istenem! E napot s engedd meg Békességgel véghezvinnem; Akaratodat tanulnom, Útaidban járnom; Óltalmad befedezzen, Kedvem kedved szerint egyen.

3. Igaz útadra taníts, Hogy veled együtt jár hassak, És tőled el ne taszíts, Hogy kísértetbe ne jussak. Jóvóltodból tarts meg engem, Én édes Istenem! Hogy a bűn csalárdságát Észrevegyem undokságát.

4. Az igaz hitnek tüzeit Bennem Krisztusért éleszszed, Gyarlóságomnak vétkét Soha szememre ne vessed; Fogadásodat tekintsd meg, Szent fiadért tarts meg! Ki értem eleget tett, Törvény átkától megmentett.

5. Reménységgel ruházz fel, Soha kétségbe ne essem; Szívem hozzád gerjeszd fel, Ne csak hasznomat keresssem. Atyafi szent szeretetet, Adj jámbor életet, Szeress mint sajátodat, Kövessem akaratodat.

6. Szent ígéret vallanom Adjad tisztán, homály nélkül, És szolgádnak mondatnom Minden képmutatás nélkül; Kincscsel keveset gondolok, Más jutalmat várok: A szentek seregében Tarts meg gyülekezetében.

7. E napot is engedd meg, Uram! békével megfutnom, Hívatalom hasznával Magam s cselédim táplálnom; Hogy szent nevedet dicsérjem, Óltalmadat nyerjem: Testemnek megmaradást, Lelkemnek adj bődög szállást.

147. (65 Zsoltár dallamára.)

1. Ki hívta az éjszakát elő, Hogy megnyugodjatok, Ti a napnak terhét viselő Testek és állatok? Ki fordította fényességre Az éjnek homályát? Ki hozta fel napját az égre, Hogy fusson új pályát?

2. Te vagy az, óh mindennek atyja! Mert a te kezeden, Mely az ég seregét forgatja, Nap és hold engednek. Téged hát imádni nem késünk, És mihelyt hajnallik, Dicséret-mondó éneklésünk Buzgó szava hallik.

3. Bezártuk volt, mikor aludtunk Érzékenységek, Mi magunkról semmit sem tudtunk, De te tudtál minket. Ha felénk kár vagy veszedelem Közelíteni akart: A te nálad lakó kegyelem Ótalma bétakart.

4. A te erőd óh mindenható! Légyen nekünk ma is, Minden életünk háborgató Gonosz ellen paizs. Légy segítőnk ha munkálkodunk, S igazán keresünk, Vigasztalónk ha szomorkodunk, Atyánk ha megesünk.

5. Adjad! hogy tartsuk földolgunknak, Szent nevedet félni, Hasznáért felebarátunknak Semmink sem kímélni; És szívrünk szerint elfelejtsük, Ha megbánt valaki; A másoktól vett jót ne ejtsük Elménkből soha ki.

148. (25 Zsoltár dallamára.)

1. Óh Isten! ki e reggelrel Napodat visszaadtad, Jóságod egy újabb jellel Irántunk megmutattad: Azért el nem mulasztjuk, Mi is kötelességünket, Im neked bémutatjuk Reggeli tiszteletünket.

2. Mi, Uram! bölcseségednek Vagyunk remek munkái, És hív gondviselésednek Mindennapi példái; Hogy téged ismerhetnénk, Belénk okos lelket adtál, Hogy mint főjót szeretnénk, Érzékeny szívvel formáltál.

3. Úgy helyhetted szemeinket, Hogy munkáid láthassuk, Úgy alkottad kezeinket, Hogy hozzád felnyújthassuk; Nyelvünk bír bölcs mozgással, Hogy tégedet dicsérhessen, Szánk értelmes hangzással, Hogy neked énekelhessen.

4. Mely méltó hát, hogy ezekkel, Azt, a ki adta őket, E drága tehetségekkel Áldjuk teremtetőjüket; Hogy legyen lelkünk testünk Élő temploma az Úrnak, Szívrünk óltár, és nyelvünk Hírdetője jóságának.

5. (E drága ajándékokat, Ma is nálunk épségbe Tartsd meg, hogy hívatalukat Rendesen vigyék végbe; Hogy jól munkálkodhassunk, Adj erőt minden tagunknak, Hogy ekkép használhassunk Mind másoknak, mind magunknak.)

6. Tisztességes jó dolgokra Igazgassad kezeink, Ne hagyj hiábavalókra Hogy nézzenek szemeink. Szívünknek gondolati, Legyenek épületesek; Szájainknak szószati Mindenek előtt kedvesek.

7. Uram! szent segedelmeddel Dolgainkban állj mellénk, És mennyei kegyelmeddel Uj kegyelmet önts belénk; Hogy lelkünkkel, testünkkel Dicsőségedre élhessünk, Minden tehetségünkkel Uram! tégedet szeressünk.

149. (84 Zsoltár dallamára.)

1. Elmúlt az éjnek homálya, Meggyúlt a napnak fáklyája, Minden teremtés megéledett; Ti is hát óh mi lelkeink! Ébredjetek fel nyelveink, Mondjatok annak dicséretet, Ki a nappalt rendes útján Visszahozza az éj után.

2. Isten! jóságod háláljuk, És bölcseséged csudáljuk, Melylyel teljes a föld határa; Hogy napoddal megújítasz, És előttünk világítasz, Teremtven minket a munkára; Vele érzékenységinket Felköltöd s erősítsz minket.

3. Szövétneke e világnak A nap, s a világosságnak Kiapadhatatlan kútfeje; De egyszersmind az áldásnak, Bőségnek, szaporodásnak Csatornája annak ereje; E hív sáfár nekünk önként Mindent kioszt esztendőnként.

4. Ó benne hát bölcseséged Csudáljuk, és kérünk téged, Ma is igazgassad hasznunkra; Világosíts meg fényével, Erőt, áldást erejével Önts reánk és minden dolgunkra; Mint az, téged úgy szolgáljunk, Mint az, másoknak használjunk.

5. De kivált az igazságnak, Mennyei világosságnak Napját éreztesd szíveinkkel; Világosítsd meg lelkünket, Gyümölcsöztessed hitünket Szent és jó cselekedetinkkel; Hogy így fénylven e világban, Fényeljünk majd a mennyországban.

150. (25 Zsoltár dallamára.)

1. Óh Isten! a nap fáklyája Imé felemeltetett, A setét éjnek homálya E földről elűzetett, A napnak intésére Minden állatok felkelnek, S neved dicséretére Örvidenek a reggelnek.

2. Mi is okos teremtések E napnak kezdetében Áldásodra vagyunk készek Szívünknek örömében, Hogy buzgó szerelmedből E mai napra vírasztál, Atyai jó kedvedből Egünkre új fényt támasztál.

3. Segíts Uram! munkáinkban, A melyekhez kell fognunk, Hogy szokott hivatalinkban Lehessen jól forognunk. Adj nekünk egészséget, Ehez elégséges erőt; Kerüljük a restséget, Hogy ne láss közöttünk heverőt.

4. A te szent neved félelme Kezeink igazgassa, Gondviselésed védelme Lépésünk támogassa; Hogy lelked tetszésére Ez egész napot tölthessük, S eljutván az estvére, Ismét neved dicsérhessük.

5. Szíveink jó kívánsága Szent Felségednek tessék, Híveidnek imádsága Áldozat gyanánt essék. Uram! mind azt kedveljed, A mivel téged tisztelünk, Élőnket úgy rendeljed, Hogy mi veled, te légy velünk.

151. (5 Zsoltár dallamára.)

1. Úr Isten! a nap felköltével Áldjuk a te szent nevedet, És imádjuk Felségedet, Hogy mára ép testtel s elmével Jutánk békével.

2. Jóvóltodból felvírasztottál Minket, a csendes álommal, Éjjeli nyugodalommal Testben s elmében újítottál, Vidámsítottál.

3. Mai nap is Uram! kegyelmed Velünk bűnös hiveiddal, Erőtlen teremtéssidd Közölvén, tartson szent szerelmed, Nyujtsd segedelmed.

4. Őrizz a bűntől kegyelmesen, Hogy szükséges dolgainkat, Folytathassuk munkáinkat, E mai nap is törvényesen Élünk s kegyesen.

5. Juttass békével az estvére, Hogy akkor is dicsérhessünk Téged, s szentül tisztelhessünk, Mely légyen lelkünk örömére, Idvességére.

6. Uram! kérésünk meghallgassad, A Krisztust tekintvén értünk, Add meg a mit tőled kértünk; Minden dolgunkat te forgassad, És igazgassad,

152. (66 Zsoltár dallamára.)

1. Megújult testtel és erővel Fölbredvén az álomból, Nyúgott szívvel, felemelt fővel Felkelvén csendes ágyamból: Életnek Ura! hozzád térek, Magasztalom jóvóltodat; Minden jót ismét tőled kérek, Kérem újra áldásodat.

2. Mint a feljövő nap világa Elűzi az éj homályát: Úgy kegyelmed világossága Az igazságnak fáklyáját Sötét elmémbe jobban gyújtsa: Hogy a jónak ismerete Hátárit benne messzibb nyujtsa, S az igazság szeretete.

3. Engedd, hogy mint a nap futtában Soha meg nem állapodik; Bár felhő jó néha útába, De meg nem homályosodik: Én is az igazság ösvényén, Tántorodás nélkül menjek, Fussak, és a testiség kényén Soha csak meg se pihenjek.

4. Ha tudatlanság avagy kétség Elmémet homályosítja, A velem született sötétség, Kevés világát borítja: Lelkednek tündöklő fáklyája Oszlassa sűrű ködeit, Avagy csak egy sugárocskája Világosítsa szemeit.

5. Minthogy míg e világon élek, E múlandóságnak helyén, Test is vagyok, és nem csak lélek, Viselj gondot jó idején Mértékletes edelemről, Hogy életem fentarthassam; Tisztességes öltözetemről, Hogy testemet ruházhassam.

6. Ha pedig még többet vehetek Ingyen való jóvóltodból, Úgy másokkal is jól tehetek Velem közlött áldásodból: Engedd, hogy legyek hív sáfára Nálam letett javaidnak. Lehessek vígasztalására Velem testvér fiaidnak.

7. Dolgaimnak követésére Adj testemnek egészséget, A bajoknak meggyőzésére Lelkemnek elevenséget, Indíts szívemben akaratot, És készséget minden jóra, Hogy bennem vídám indulatot Leljen az estveli óra.

KÖZNAP ESTVELI ÉNEKEK.

153. DICSÉRET.

1. Krisz - tus! ki vagy nap és vi - lát, Min - ket sö -

tét - ség - ben ne hagyj, I - gaz vi - lá - gos -

ság te vagy, Kár - ho - zat - ra men - ni ne hagyj!

2. Téged kérünk, szent Úr Isten! Óltalmaz minket ez éjen;
Nyugodalmunk benned legyen, A mi lelkünk el ne vesszen.

3. Nehéz álom el ne nyomjon, Az ellenség meg ne csaljon;
Testünk hozzá ne hajoljon, És haragodba ne hozzon.

4. Mi szemeink ha alusznak, Szíveink rád vigyázzanak;
Te hatalmadnak ereje Légyen híveknek őrzője.

5. Úr Isten, hozzád kiáltunk, Légy kegyelmes gondviselőnk; Őrizz meg ellenséginktől, Lelki s testi inségektől.

6. Parancsoljad angyalidnak, Hogy minket megőrizzenek: A mi gonosz ellenségünk Hogy távol járjon mi tőlünk.

7. Emlékezzél meg mi rólunk: Jól tudod, mily gyarlók vagyunk, Kiket megváltál véreddel, Úr Isten, kérünk, ne hagyj el!

154. (103 Zsoltár dallamára.)

1. Óh én lelkem! dicsérjed Istenedet! Felmagasztaljad a te Te-remtődet, Dicsérd és áldjad gondviselődet, Ki ily kegyesen megőríz tégedet, Minden veszélytől megmenti éltedet, Ma is kegyesen táplált tégedet.

2. Áldott légy Atyám! a te szent fiaddal Egy Istenségben, és a Szentlélekkel, Az én lelkemtől dicsőíttessél, Mert kegyelmesen velem cselekedtél; Ez egész napon engem védelmeztél, Mint atya fiait, úgy éltettél.

3. Az én testemet kegyesen tápláltad, Étem s italom bőséggel megadtad, Ruházatomat kiszolgáltattad, Minden veszélytől lelkem megtartottad, Elmém bánattal el nem borítottad, Életem gonosztól óltalmaztad.

4. Dicsőíttessél Atyám! mind ezekért, Hogy ki nem óltád életem vétkeimért, Kárt, veszélyt, romlást sok bűneimért Rám nem bocsátál én gonoszságimért; Meg nem rontál háládatlanságimért, Sőt kegyes Atyám lől szent Fiadért.

5. Mai nap sokat vétettem ellened, Óh én szent Atyám! jól tudja Felséged, Nyelvemre vettem hiába neved, Nem engedelmeskedtem én te néked, Lelkem és testem vétkezett ellened; Uram! ne vond meg tőlem kegyelmed.

6. Mint az atya fiaihoz kegyelmes, Te is szent Atyám! hozzám engedelmes, Áldott Fiadért könyörületes, A büntetésben Uram! késedelmes, Légy kegyelmedből hű és szerelmetes; Lelkem így lehet előtted kedves.

7. Szent kezeidbe ajánlom lelkemet, Tőled származott jókkal én testemet, E ránk jövődjő éjjel éltetem; Uram! védelmezz gonosztól engemet, Mert reád bízom bágyadt tetemimet, Szárnyaid alatt rejtse el fejemet.

8. Víraszsza fel Uram! a holnapi napra, Jó egészségben rendes munkáimra; Hogy Felségedtől áldást azokra Kérhessek, méltóztass ajándékidra; Buzdítsd fel lelkem a hálaadásra. Uram! Áment mond lelkem azokra.

155. (157 Dicséret dallamára.)

1. Néked mennyei Atyánk! hálát adunk, Szent Fiaddal s Szent Lelkeddél imádunk.

2. Hogy minket e napon is megtartottál, Lelki s testi eledellel tápláltál.

3. Bocskáds meg kérünk minden bűneinket, Mikkel ma is megbántottunk tégedet.

4. Ez éjszakának is sötétségében Védelmezz minket minden gonosz ellen.

5. Őrizz a gonoszok csalárdságától, És minden lelki s testi nyavalyáktól.

6. Áldd meg csendességgel nyugodalmunkat, Örömmel érzük felviradásunkat.

7. Tarts meg bennünket mind végig a hitbe, Holtunk után vígy az örök életbe.

156. (145 Dicséret dallamára.)

1. Jézus Krisztus! szentek reménye, Híveid gondviselője, Benned bízónak Istene.

2. Áldattassék Uram! szent neved, Mindenektől Istenséged, Mitőlünk is azt érdemled.

3. Mert mai nap a mi lelkünket Kártól, veszélytől testünket, Megtartottad életünket.

4. Ételünket és italunkat Megadtad és munkáinkat, Megáldottad dolgainkat.

5. Ez éjjel is mi életünket, Óh mi Istenünk! lelkünket Néked ajánljuk testünket.

6. Parancsoljad szent angyalidnak, Hogy azok tábort járjanak Mi mellettünk, s vigyázzanak.

7. Bűneinkért reánk jöhető, Testünket lelkünket gyötrő Betegségtől légy megmentő!

8. Jézus Krisztus! igazság napja! Ez éjszakában csillaga, Légy lelkünk fényes hajnala.

9. Virassz fel Uram! egészségben, Lelki s testi békességben, Hogy reggel téged örömben:

10. Dicsérhessünk te szent atyáddal, És a Szentlélek Istennel, Tisztelhessünk teljes szívvel.

157. DICSÉRET.

1. Ad - junk há - lát az Úr - nak, mert ér - dem - li,

Mert mín - den gaz - dag - sá - gát ve - lünk köz - li.

2. És mint bő irgalmú kegyelmes atya, Fiait testben lélekben megáldja.

3. Énekeljünk ennek egy akarattal: Dicsőség Atya Isten! Szent Fiaddal.

4. Ki ételt adtál alkalmas időben, Megruháztál mezítelenségünkben.

5. Adjad, hogy tégedet megismerhessünk, Szent Fiad által tőled megnyerhessük:

6. Hogy szent ígéd hirdettessék közöttünk, Hogy éhen meg ne haljon a mi lelkünk.

7. Hálát adunk ezekért, mint Atyánknak, Jézus Krisztusnak mi közbenjárónknak.

8. Szent Lélek Istennel egyenlőképen, Ki minket vigasztaljon, mondjuk. Ámen.

158. (116 Zsoltár dallamára.)

1. Ne jöjjön addig szememre álom, Míg a teremtő és gondviselőnek, Kitől minden jó adományok jönnek, Jótéteményit meg nem hálálom.

2. Ha elgondolom mennyi jót vettem Tetőled Atyám! méltatlan lételemre; Csudálom, mint vigyázasz életemre, Ki csak eltűrést sem érdemlettem.

3. Áldalak, hogy e megrepedezett Nádszálat ma eltörni nem engedted; Gyarló életem híven vezérletted. Melyet sok veszély megkörnyékezett.

4. Számnak mind étele, mind itala, Az ép elme egészséges testemben, Az öröm és a békesség szívemben: Ingyen való adományod vala.

5. Kihez menjek több kegyelmet kérni? Szemem és szívem te hozzád emelem, Mert a te nálad lakozó kegyelem Mélységeit nem lehet megmérni.

6. Abba hajtom le fejem az éjjel, Ha te hív pásztor! tartasz engem szemmel; Míg szemem nem lát, s nem hallok fülemmel, Nem bántatom meg semmi veszélylyel.

7. Légy hát őrállóm ez éjszakában, Hogy ha tőreit útaimba hányja, A ki vagy vesztet, vagy károm kívánja, Ne menjen elő rossz szándékában.

8. Adjad, hogy véghezvivén munkáim, Lelkem és testem újra erőt vegyen, És nyugodalmam mértékletes legyen, Hogy munkára szánhassam óráim.

9. Nem bocsátlak el Atyám! tégedet, Míg meg nem áldasz engemet fiadat; Dicsőítsd meg hát bennem irgalmadat, És én magasztalom Felségedet.

159. (30 Zsoltár dallamára.)

1. Téged Úr Isten! dicsérünk, Hogy voltál ma is vezérünk, Dolgainkban segítettél A gonosztól megmentettél; És haragodnak tárgyaivá, Nem lettünk a bűn rabjaivá.

2. Uram! vedd tőlünk kedvesen, Ha mit szentül s törvényesen Ez egész nap cselekedtünk, A jóban előbb mehettünk; Ez a te lelked ajándéka, Hogy véghezment szívünk szándéka.

3. Ellenben a mit vétettünk, Akaratod ellen tettünk, Szent Fiadnak érdeméért Bocsásd meg drága véréért, Hogy azért veszély ne kövessen, Lelkünk kegyelmedben lehessen.

4. Tovább is nevelj a jóban, Hogy épülhessünk valóban; Követvén tanftásodat, Töltsük bé akaratodat; Így leszen lelkünk csendességben, És te veled szent egyességben.

5. A ránk jövő éjszakába, Fogadj szárnyad árnyékába, A gonosz hozzánk ne férjen, Kár, romlás, bánat ne érjen; Isteni hatalmad szent karja A mit bírnunk mind bétakarja.

6. Mérsékelt álom testünket, Minden érzékenységünket, Jóvótodból megújítsa, Elménket megvidámítsa; A hólnapot is engedd érnünk, Nevedet akkor is dicsérnünk.

160. (42 Zsoltár dallamára.)

1. A nap immár elenyészett, Az ég bésetétedik, Nyugvóra vált a természet És minden csendesedik. Engemet is az álom Megújít, s feltalálom Fáradt testemnek nyugvását, Elmémnek megvidúlását.

2. Míg hát fejem lehajtanám A szükséges álomra, Gondjaim elbocsátanám Menvén nyugalomra, Gondviselőm, táplálóm! Jóságodat hálálom, A ki ma is úgy szerettel, Hogy sok jóban résztettél.

3. Adtál erőt, tehetséget, És ösztönt minden jóra; De talált-e hát készséget Rá bennem minden óra? Nem! magam jól érzem, Mely sokra nem érkezem; Bár akarnám, de ez a test Sokszor tehetetlen és rest.

4. Kegyelmednek köszönhetem E nagy ajándékot is, Hogy a jóra érezhetem Már csak a szándékot is, A mit azért kezdettél, Bennem felébresztettél: Kérlek, hogy félbe ne hagyjad, Sőt gyarapodását adjad.

5. Bocsássad meg hibáimat, Melyeket ma ejtettem; Szaporítsad javaimat, Melyeket tőled vettem; Engedjed, hogy halálom, Melynek a csendes álom Kiábrázoló példája, Legyen idvesség órája.

161. (23 Zsoltár dallamára.)

1. Adjunk hálát megtartó Istenünknek! Ismét egy napját eltöltünk éltünknek, Melyen ő nekünk békességet adott, Gondviselő oltalmába fogadott; Megadá mindennapi kenyerünket, Megtartá erőnket s egészségünket.

2. Ajánljuk magunk ismét oltalmába, A már bekövetkező éjszakába; Mert nem lehet annak semmi félelme, A kinek a Mindenható védelme. Ő az övéinek ad nyugodalmat, A kik csak benne keresnek oltalmat.

3. Köszönjük hát Uram! hogy rajtunk ma is Gondviselésed volt hűséges paizs; Hogy megmentetted veszélytől éltünket, Szánkat panasztól, sírástól szemünket: Munkáinkra erőt és áldást adtál, Ez estvére békességben juttatál.

4. Mely sokan, kik hosszú életet kértek Reggel tőled, még csak estvét sem értek; Sokak ma egészségért esedeztek, Kiket fájdalmak ágyakba szegeztek. Sokan lettek árvákká, özvegyekké, Gazdagokból egy kárral szegényekké.

5. Mivel lehettünk mi ezeknél jobbak, És hűséges védelmedre méltóbbak! Mégis minket mintegy kiválasztál, Ránk semmi romlást, kárt, veszélyt nem hoztál. Mindezt cselekedte kegyelmeséged, Melyért örökké áldunk Uram! téged.

6. Tartsd meg kérünk, ez éjjel is éltünket, Csendes álommal újíts meg bennünket; Több öröndetes reggelre víraszsz fel, Új életre új napoddal támaszsz fel; Hogy új erővel tégedet szolgáljunk, Az Úrnak éljünk, és az Úrnak haljunk.

BÜNBÁNATI ÉNEKEK.

162. DICSÉRET.

mp

1. Ne szállj per - be én ve - lem, Óh én é - des

Is - te - nem! Mert meg nem i - ga - zul - hat e-

p

löt - ted lel - kem, Kár - ho - zat - ra kell men - nem.

2. (Mert én anyám méhében Fogantattam vétekben, E világra lettem eredendő bűnben, Kárhozatos esetben.)

3. Néked bűnöm megvallom, Mert azt tisztelnék tartom, Te bocsáthatod meg, bizonynyal jól tudom: Segítségedet várom.

4. Bűneimnek töriből, Elnyelő örvényiből, Ments ki megérdemlett nagy veszedelmemből, Tekints reám az égből.

5. Szent fiad haláláért, Keserves nagy kínjáért, Áldott szent vérének el-kifolyásáért: Kegyelmezz meg mindezt.

6. A te áldott szent Lelked Kérlek tőlem el ne vedd, Sőt újítsd meg bennem hogy dicsérjem neved, Szolgálhassak tenéked.

7. Reád bíztam magamat, Te viseljed gondomat Igazgasd jó útra az én lábaimat, És minden szándékimat.

8. Vigasztald meg szívemet, Búban epedt lelkemet; Ne hányd szemeimre én sok vétkeimet, És cselekedetimet.

9. Csak tégedet dicsérlek, Míg e világon élék; Tudom, hogy nyugalmat én te nálad lelek, Mikor innét kikelek.

163. DICSÉRET.

1. Én Is - te - nem! sok nagy bü - nöm Lel - ke - met szo - ron - gat - ja;

It - ten nin - csen ki se - git - sen, Hát ki - hez fo - lya - mod - jam?

2. E világon Minden úton Ha szintén elindulok, Súlyos terhem, Betegségem Ki elvégye nem látok.

3. Hozzád térek, Végy bé kérlek Atyám! és haragodban Meg ne büntess, Légy kegyelmes Hozzám te szent Fiadban.

4. Ha szenvednem, Terheltenem Kellend ítéletedből; Bár itt büntess, Csak ott kedvez, Ne veszszek el örököül.

5. Ha sajtolgatsz, Kereszttel látsz, Adj engedelmes szívet; Hogy tűréssel, Reménységgel Várjam idvességemet.

6. Nyújtsd kegyelmed, És szent Lelked, Mely engem vezéreljen; Bűn, ellenség, S hitetlenség Kárhozatra ne vigyen.

7. Ha bűneim S büntetésim Engemet rettentenek: Rejtekhelye, Vagy reménye Óh Krisztus én lelkemnek.

8. Sebeidbe Rejts el engem, Hol bízvást megmaradok; Bár meghalljak, Vagy kint valljak, Tudom, hogy hozzád jutok.

9. Te énnékem Ellenségem Haláloddal meggyőzted; Boldog helyem, S idvességem A menyyekben szerzetted.

10. Áldott Isten! Egy felségben! Te benned szívem örül; Mert te szavad Igaz marad: A ki hiszen idvezül.

164. (38 Zsoltár dallamára.)

1. Uram! bűneink soksága, Undoksága Érdemli haragodat; Meltók vagyunk, hogy ellenünk Szent Istenünk! Felemeld ostorodat.

2. De tudjuk, hogy ki megvallja, És átallja Bűneit s hozzád megtér: Azt nem hajtod el előled, Sőt te töled Bűnbocsánatot az nyer.

3. Azért hát mi is járulunk, És borulunk Elődbe fájdalmasan; Bűnös lelkünknek kegyelmet, Engedelmet Kérven alázatosan.

4. Szánj meg, Uram! ily ügyünkben, S megtértünkben Függezd fel ostorodat; Óh hajtson hozzánk békére Fiad vére, S felejtsd el haragodat.

5. Szólj hozzánk Uram! csendesen, És édesen: Félelmünk mindjárt széled; És lelkünk ezen szózatból, Mint harmattól A hervadt virág éled.

6. Uram! végy minket kedvedbe, Szerelmedbe, S vigasztald meg szívünket; Tőlünk soha ne maradj el, Se ne hagyj el, Hanem fogjad kezünket.

7. Lelked hathatós szellője, Élesztője Gyenge hitünknek legyen; Hogy abban a kedves gyümölcs, Jámor erkölcs Szép növekedést vegyen.

8. Hogyha ezt ajándékozod S feloldozod Kötelidből lelkünket: Mi is szent dicséretedre, Félelmedre Szenteljük életünket.

ÚR VACSORÁJAKOR MONDANDÓ ÉNEKEK.

165. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Megterítve áll előttünk A szeretet asztala. Maga szerzé Idvezitőnk, Ki bűnünkért meghala. Hogy kegyeleme jegyében, A borban és kenyérben Hit által részesülhessünk, Örök életet vehessünk.

2. Halljuk hívogató szódat, Melyben a fáradtaknak, Nyujtod vigasztalásodat, Az elesett világnak; Szomjuzó s éhezőnek Betegnek, szenvedőnek Életet és felújulást Nyujtasz itten szabadulást.

3. Áldott Jézus hiveidre Töltsd ki mostan lelkedet, E buzgó gyülekezetre Áraszd ki kegyelmedet, Hogy tőled lelkesülve Szent jegyben részesülve, Te véled egygyé lehessünk És új életet nyerhessünk.

4. Egyesíts az igazságban, Szeretetben s lélekben, Szentelj meg világosságban, Erősíts meg a hitben; Tenmagaddal szívünket, Kösd össze lelkeinket, Hogy általad úgy éljenek S mindég téged kövessenek.

5. Egy kenyérből egy pohárból, Erősítjük hitünket, Ugyanazon egy forrásból Várjuk reménységünket; Hogy a sir hantja felett Kivirul egy szebb élet, Hol a mennynek öröme vár Hol nem ömlik többé könny-ár.

6. Idvezitőnk! áldj meg minket, Hogy e szent vacsorával Táplálván szívünk s lelkünket, E földi pályán által; Kövessünk szent életet, Mutassunk szeretetet Mindenható Istenünköz Magunkhoz és mindenekhez.

166. (50 Zsoltár dallamára.)

1. Hallgasd meg Úr Isten! kérésemet És világosítsd meg én szívemet, Hogy szüntelen reád figyelmezzem, Lelkem szerelmedre gerjedezzen; És szent Fiadat veled egyetemben Féljem, és tartsam mindenütt elmémben.

2. Úr Krisztus! mennyből értem leszállál, A keresztfán bűnömért meghalál, Te szent véreddel értem áldozál, A halál töriből kioldozál; Adósságomnak, bűnömnek sokságát Megengeded, eltörölvén rutságát.

3. Azért vagyok már Atyád kedvében, Szent országának örökségében, Érdemem felül ki velem így tőn, Nagy jóvoltából kegyelmébe vőn; Szent szerelmével úgy megkönyékeze, Kísértetet s bűnt tőlem távol űze.

4. Ezt én annyival inkább hihetem, Mivel általad erősíttetem Kenyérrel, borral szent vacsorádban, Melylyel a hívek élnek házádban; Ezek jegyei a te jó kedvednek. Melyeket tőled háládással veszek.

5. Velem Úr Jézus ezt cselekedjed, Hogy én egygyé lehessen te veled; Szent Lelked engem úgy erősítsen, Hogy semmi tőled el ne térítsen, Sem jó, sem gonosz, félelem, sem jószág Ne árthasson, de kelljen csak mennyország.

6. Minden gondomat néked ajánlom, A halálban is vagy vigasztalóm, Az életre nekem utat mutatsz, Országodban boldogságra juttatsz: Az ítélre lelkem felruházod, Dicső testtel és üdvvel koronázod.

167. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Jer! lássuk az Úr keresztjét, Melyet felvett érettünk; Megszánván embernek vesztét, Megfizette helyettünk; Úr lévén lett szolgává, Mindeneknek gúnyjává, Istenségét elrejtette, Midőn testünket felvette.

2. A Gecsemané kertében Kezdette szenvedését, Érezni a kint lelkében, S a halál rettentését; Ivék zavaros pohárt, Fizette értünk az árt, Véres cseppjei testének Nékünk gyógyulást szerzének.

3. Itt szintén lelkéig hata Sebes vizek mélysége, Itt kezdődék a nagy tusa, S lelke keserősége; Egyedül hagyattaték, Éjjel megfogattaték; Ki mindent kézen fogva tart, Megfogattatni így akart.

4. Feszítésre ítelteték, S rettenetes kínokra; Pilátushoz vitetteték, Önként ment ez átokra, Ki ügyét hogy meghallá, Őt ártatlannak vallá, Mégis adá keresztfára, A legkínosabb halálra.

5. Mely csuda buzgó szerelem Meghalni barátiért; De e kegyes fejedelem Meghalt ellenségiért, Ez lelkünk drága bére, Mert Isten Fia vére; Mely drága az az áldozat, Melylyel romol a kárhozat.

6. Ezért szerzé szent asztalát, Hogy e jót előadja, Szenvedését és halálát Szemeink előtt hagyja. A kenyér megtörése, A bornak kitöltése: Lelke s teste szenvedését, Jelenti megöletését.

7. Ez egyszerű vendégségben Jézussal egyesülünk, Egy kenyérből e szentségben Hívők mind részesülünk, E rövid szent vacsora Mutat mennyei jóra, Ezt az ő kint látott teste Választottinak kereste.

8. Az Úr sebei mi sebünk, Halálunk ő halála, Ő érdeme mi érdemünk, Részesülés ez nála. Pecsétli ezt az étel, Együtt a pohárvétel; Úr testét így hittel eszszük, Magunk ő testévé teszszük.

9. Ez eledel zálog nekünk, Hogy lesz mennyben menyegzőnk, S ezzel hitünk s reménységünk Öregbül lelki erőnk, De mit tesz sokszor enni E szent vacsorát venni: Ha lélek szerint nem élünk, Büntetést enni nem félünk?

10. Ha meghaltunk Úr Jézussal, Nem illik már vétkeznünk; Feltámadván Úr Krisztussal, Le kell a bünt vetkeznünk; Mint mennyei lakosok, Legyünk tiszták s okosok, Mint testének s vendégeinek Szükséges lennünk szenteknek.

11. Isten ártatlan bányája! Méltó vagy, hogy végy áldást; Mert érdemed azt kívánja, Végy tőlünk háláadást; Végy örök dicsőséget, Hatalmat, tisztességet, Mert érettünk megöletté, Atyádnak eleget tettél.

12. Adj Úr Jézus halálodban Követnünk életedben, Szentséges tudományodban, Szelfid szenvedésedben. Legyünk alázatosak, Mindenhez irgalmasak; Segélj erre Szent Lelkeddél, Oktass vezérelj igéddel.

168. (32 Zsoltár dallamára.)

1. Hallottuk Jézus! miképen hívogatsz, Sietünk hozzád, tudjuk, hogy megnyugtatsz. Vállunkat nyomja bűneink súlya, Félünk, erőnket hogy felülmúlja. Fáradtak vagyunk, régóta emeljük, Mert együtt jött ez a világra velünk; Jézus! terhünktől légy szabaddítónk, Fáradtságunkban légy megújítónk.

2. Törődött szívvel teszünk neked vallást: Hogy nem követtük a jó útmutatást, Melyet sugalt lelkünk ismerete, Midőn minket jóra serkentgete. Inkább követtük gyarló testünk kényét, Mint idvesség törvényid ösvényét. Ezért nagy lévén szívünk keserve, Állunk előtted mellünket verve.

3. De mégis lelkünk e hittel élesztjük, Hogy te Megváltónk! nem akarod vesztünk, Hanem magadat adtad érettünk, Életedet letévén helyettünk. A törvény átka tégedet üldözött, Míg felfüggeszte az ég és föld között, Tennen testedet ott megáldozád, E világ bűnét a fán hordozád.

4. Ezért az atya magával bennünket Megbékéltete s eltörlé bűnünket; Ellenségiből tett fiaivá, Szent Fia örökös társaivá, Jézus! te halállal tévén eleget, Megengesztelted a földön az eget, Általad, a mit más nem tehetett, A teljes váltság elvégeztetett.

5. Azért már minket éleszt és vigasztal Ez az általad rendeltetett asztal: Mely annak nyilvánvaló tűköre, Véred mint omla, tested mint töre; Sőt tested jegyét itt nem csak mutatod, De személy szerint nekünk is adtad, Zálog ez, hogy van nekünk is jogunk, A tőled szerzett jókhoz, Jézusunk!

6. Szállj le most mennyből életnek kenvere! Tápláld lelkünket az örök életre! Tudjuk a ki e kenyérből eszik, Soha örökké meg nem éhezik. Életnek vize! nyiss magadnak utat, A szomjú hívek keresik e kútát; Szolgáltasd ingyen az italokat, Oltsd el végképen szomjúságukat.

7. Óhajtunk! Jézus! egyesülni veled, Úgy lesz szívünk szent, ha te megszenteled; Adjad hát, hogy mint tagok a főnek, Engedjünk neked bennünk élőnek. Ólts bé magadba, mint jó szállítóba, Hogy jó nedvesség folyjon a vesszőbe; És legyen szívünk szívédnek mása, Éltünkben élted hogy minden lássa.

8. Adjad, egymás közt legyen egyességek, A kik e közös asztalnál vendégek; Mert bizony a ki másokat szeret, Csak az eszik itt méltán kenyeret. Fogjon hát ez az egész gyülekezet Egymással atyafiságosan kezét; Mert tudjuk, maga a hívogató Úr Jézus, nem személyválogató.

9. Megelégtvén lelkünket az étel, Hálaadással távozzunk innét el; Mondván: az Úrnak dicsőség legyen! Ki az éhezőt betölti ingyen. Tartsd fenn Úr Isten! rajtunk jóvoltodat, Adván ezekre ilyen válaszdodat: Bízzál már fiam, bízzál leányom, Bűneidet szemedre nem hányom.

169. (89 Zsoltár dallamára.)

1. Óh irgalmas Isten! örökké áldott légy, És a mi lelkünköl nagy dícséretet végy, Hogy midőn akartál minket idvezteni, Kész voltál Fiadat e földre elküldeni, És halálra adni, Hogy a benne hívőket Megtartván, juttassa örök életre őket.

2. Uram! hiszünk neked, de neveld hitünket; Benned bízunk, de te támaszd reményünket. Te benned örülünk, de örömünk éleszszed, E végre lelkeddel lelkünk úgy megszenteljed, Hogy a testiséget, s világot megútáljuk, S gyönyörködésünket csak te benned találjuk.

3. Áldd meg legközelebb összegyűlésünket, S Fiad asztalához való menésünket, Vond el elméinket a rossz gondolatoktól, Hogy megtisztíttatva lévén minden gondoktól, Azokra függeszszük, melyeket cselekedett Fiad értünk, s halált a keresztfán szenvedett.

4. Éreztessed velünk Jézusunk szerelmét, A mely felülhalad minden véges elmét, Kóstoltasd lelkünkkel kegyelme édességét, Hogy megtartsa velünk kötött szövettségét, Ő benne hitünket tegyed örvendezővé, És ezen örömet mindig gyümölcsözővé.

170. (50 Zsoltár dallamára.)

1. Zeng nyelvünk a te dícséreteddel, Jézus! ki megváltál szent véreddel, Ki testünket felvívéd az égbe, Szent Atyád jobbjára dicsőségbe; Sőt el is küldéd nekünk Szent Lelkedet, És ennünk adod hit által testedet.

2. (Áldott légy, hogy minket így szerettél, Nekünk út, élet, igazság lettél, Megtartottál ingyen szerelmedből, Nem hagyál kiesni szent kezedből; Bizonyosága ennek a szent vacsora, Hogy te vagy lelkünk hívséges pásztora.)

3. Mit adjunk már mi szent felségednek, Hálát adunk örökké nevednek. Imádunk teljes szívvel, lélekkel, Ezt mondván a huszonnégvénékkel: Áldás, dícsőség a báránynak legyen, Örök tisztességet mi tőlünk vegyen.

4. Buzdíts fel Uram! e szent munkára. Ne hagyj szegény lelkünket magára; És mivel már veled egygyé lettünk, Sákramentodban részeltettünk: Adjad, úgy élhessünk, hogy akár élünk, Akár meghalunk, a tied légyünk.

171. (162 Dicséret dallamára.)

1. Idvességünk váltságunk, Jézus hozzád kiáltunk! Midőn a kegyelem asztalához lépünk, Jövel maradj mi velünk!

2. Nagy volt szüleink bűne, De, Atyád könyörül, És az örök halál tüzéből megváltott Engesztelő halálad.

3. Ez a terített asztal Bűneinkben vigasztal, Hogy könyörölsz rajtunk s kegyelmed velünk lesz, Ha bizunk érdemedhez.

4. Szent testednek jegyei, Annak itt a jelei, Hogy csak az igazán megtérő találhat Idvességet te nálad.

5. Vérednek ki ömlése Bűneink eltörlése, Emlékeztess, midőn ajkunk a bort issza, Legyen éltünk szent, tiszta.

6. Jézus, a te véred szent, Legyen szívünk büntől ment, Mivel örök életet veled az remélhet, Ki megveti a vétet.

7. Szent törvényed fáklyája, Világoljon pályánkra; Tudjuk, el nem téved a földi ösvényen, A kit igéd vezérel.

8. Fogjad azért kezünket, Magad vezérelj minket, Mert a te utadon Istenünkhöz vezet, A hit, remény, szeretet.

9. Ha szemeink, meglátnak Jobbján te szent Atyádnak, Ott a Szent-lélekkel örök egyességben, Üdvözits majd az égben!

KEZDŐ ÉNEKEK.

172. (66 Zsoltár dallamára.)

Az Ur házába jöjjetek be, Megterítve vár az asztal, Ott az élet ama kenyere Lelket elégít vigasztal; Óh, hadd legyünk mi vendégeid Jézus, ki most is hívogatsz; Tudjuk ki megbánja vétkei, Annak örök életet adsz.

(137 Dicséret dallamára.)

Feléd száll keblünk szózata, Isten! kegyelemnek atyja; A bűn bocsánat reménye, Szívünk tiszta érzeménye; Melyel midőn esedezünk, Atyánk te magad légy velünk.

173. DICSÉRET.

mp

1. Ke-gyes Jé - zus! én i - mád - sá-gom-ra Hajt-sad fű-

mp

led én ki - ál - tá-som-ra, Jus-son hoz - zád ké - ré-sem

én jóm - ra, Ne nézz U - ram méltat-lan vol-tom-ra!

2. Hibám miatt engem sok bánat ért, Szomorkodom most is bűneimért; Félek Uram, hogy lelkem elhagyod, Mivel reád oly méltatlan vagyok.

3. Tökéletes a te ítéleted, Szent vagy te és a bűnt nem nézheted! Országodat hát az nem éri el, Ki vakmerően örökké bűnt mivel.

4. Félek azért előtted, Istenem, Sok bűnömet, magam beismerem; Gyarló valék éltemben untalan, Terhem súlyos, mert vétkem számtalan.

5. Múló javát a bűnnek kedvelém, Törvényedet azért mellőztem én, Sőt sértve még felebarátomat, Méltó reád nem lettem e miatt.

6. A biztatást ekép csak ott lelem, Hogy te nálad vagyon a kegyelem; Azért hozzád emelve föl szavam, Irgalmadért könyörögök, óh Uram!

7. Kivánczozom elhagyni vétkemet; Óhajtozom meglátni színedet; Segélj Uram, e célra most magad, A megtérő bűnöst ki ne tagadd.

8. Segélj, segélj én édes Istenem! Mert szívemet ma neked szentelem; Idvezitőm, én Jézusom te vagy, Kérlek azért, magadhoz befogadj!

9. Mig itt élek, vezérem már te légy, Igéd szerint hogy élhessek, te védj, S hogy jót tegyek, úgy nyerjek érdemet, Szent lelkedet én tőlem el ne vedd!

10. Mikor pedig halálom eljövend, Add, hogy veled lehessenek oda fent, S pályám ha itt hiven megharcolám, Elvegyem az egekben koronám.

ÚR VACSORÁJA UTÁN MONDANDÓ ÉNEKEK.

174. (23 Zsoltár dallamára.)

1. Uram! bocsásd el népedet békével, Idvezíttéted kívánt örömevel, Mert megtaláltuk, a mit lelkünk kedvel, Megragadjuk hittel, s nem bocsátjuk el. Már ő miénk, mi vagyunk az övéi, Véle egy testek, java részesei.

2. Élünk e gyarló testben többé nem mi, Hív szerelmétől nem szakaszt el semmi. Óh Jézus! gyenge hitünket neveljed Te magad lelkünk az égre emeljed; Hogy így lelkünket az ég dicső vára Fogja bé, annak örökös javára.

175. (24 Zsoltár dallamára.)

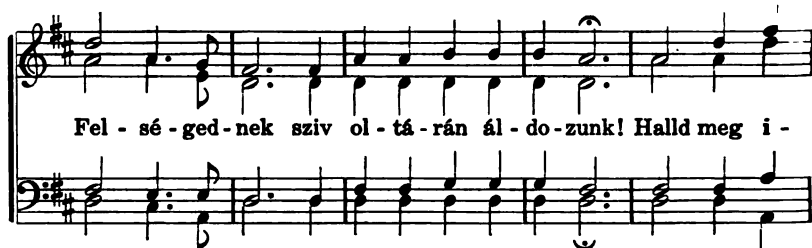
1. Áldás, dicsőség tenéked, Isten! kinek a menny széked, Hogy kegyelmedre méltóztattál; Mert irgalmad nagy voltáért, Az Úr Jézus haláláért Bűnbocsánattal megbízattál.

2. Óh bocsáss el megújulva Színed elől s igazulva; Emlékeztess fogadásunkra, Hogy téged s a Jézust féljünk; A bűnben többé ne éljünk, Viselj gondot boldogságunkra.

176. DICSÉRET.

1. Ő - rök Is - ten le - bo - rul - va i - má - dunk!

Fel - sé - ged - nek szív ol - tá - rán ál - do - zunk! Halld meg i -

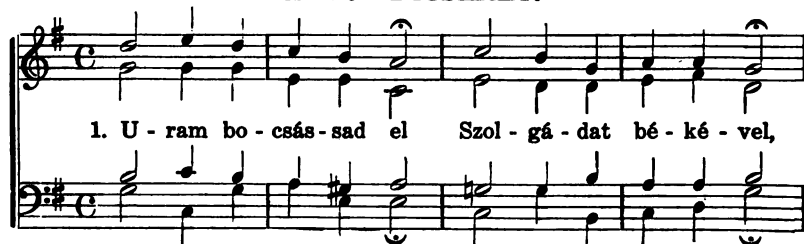

mánk, halld meg i - mánk, Ke - gye - lem - mel te - kints re - ánk!

2. Égi Atyánk terjeszd védő szellemed Fohászinkat, hallgassa meg nagy eged! Biztass minket e reménnyel: Hogy örökké velünk leszel.

SIMEON ÉNEKE.

177. DICSÉRET.

1. U - ram bo - csás - sad el Szol - gá - dat bé - ké - vel,

Szent i - gé - re - ted sze - rint; Mert te Id - ve - zi - tőd

Én sze - me - im e - lött, Né - kem nyil - ván meg - je - lent.

2. Kit világos fényül Pogányoknak küldél, Kinek fényességével
Nyilván megjelenék A szent Izráelnek Nagy dicsősége szélvel.

DÉLESTI ÓRÁN.

178. (64 Dicséret dallamára.)

1. Hirdetvén az Úr halálát, Uram! néked adunk hálát, Hogy nem csak tartod testünket, Hanem táplálod lelkünket.
2. Ma is ételt készítettél Ennek, s asztalt terítettél, Melyről Fiad szent testével, Elégítéd szent vérével.
3. Ezzel világos jelt adtál Nekünk, s arról megbíztattál, Hogy ha igaz hitünk lészen, Fiad miénk lesz egészen.
4. Ki magát közölvén velünk, Ő lesz lelki eledelünk, Ő benne minden bőséget Találunk és idvességet.
5. Kérünk Uram! adj kegyelmet Arra és nyújts segedelmet, Hogy Jézusunkat szeressük, És őtet végig kövessük.
6. Az ő megtörtetett teste, Melylyel váltságunk kereste, Lelkünk máskor is táplálja, A bűnért meg ne útálja.
7. Segítsd gyarló tehetségünk, Véle kötött szövetségünk Hogy szent és állandó legyen, Míg nem lelkünk hozzá megyen.
8. A mely fogadást ma tettünk, Midőn asztalodról ettünk: Uram! segélj, hogy megálljuk, A bűnöket megútáljuk.

TAVASZI ÉNEKEK.

179. DICSÉRET.

mf

1. { Di - cső - űlt he - lye - ken menny - e - i pa - ra - di - csom - ban, }
 { A kik vi - ga - doz - tok vég - he - tet - len bol - dog - ság - ban, }

mf

m *mf*

Szent és ár - tat - lan ál - la - pot - ban, Az Úr - nak ne - vét

m *mf*

é - nek - szó - ban, Ma - gasz - tal - já - tok ví - gas - ság - ban!

2. Lássátok ti dicső angyali lelkek az égben, A fénylő mennyei testek roppant seregében, Mint uralkodik dicsőségben Az Úr és őtet felségében Imádjátok tiszta szentségben.

3. Nap, hold, csillagos ég! ti az Urat dicséritek Jóságát, hatalmát, bölcsességét hirdetitek, Mert a mely rendet ő tinéktek Kiszabott, az a ti törvénytek, És ti annak híven engedtek.

4. A földet kinyitó kies tavasz vidámsága, A mindent érlelő yári idő forrósága, A gyümölcsös ősz gazdagsága, Sőt még a tél s bizonsága, Hogy nagy a teremő jósága.

5. Emberek, Istennek remekei itt e földön Ajkatok is immár álaimára zendüljön! Kik az Istent nyilván látjátok, Mert kitölté elkét reátok, Teremtőtöket imádjátok!

6. Dicséret, dicsősség, tisztesség és hálaadás, A szentek Urának egyen örök magasztalás Kiben soha nincs magváltozás, Vagy igé-ettől elhanyatlás; Tőle fejünkre szálljon áldás!

180. (65 Zsoltár dallamára.)

1. Örvendezzünk a nagy Istennek! Kies tavaszt értünk, Egy hatalmas szavára ennek Meglett a mit kértünk: Megújult az egész természet, Elmult komor tele, Mind napkelet, mind az enyészet Örömmel van tele.

2. A nap jóltevő melegével Olvasztja a jeget, A levegő déli szelével Hoz eső felleget; Mely a föld fagyárját felbontja, Azonnal készséggel: Ez a tárház nekünk kiontja Plántáit bőséggel.

3. A feltámadás és az élet Látszik minden részen, Óh Isten! szívünk benned éled, Elhiszszük egészen, Hogy az a jóltevő hatalom Porunkat felkölti: Majd ha a hosszas nyúgodalom Idejét kitölti.

4. Jó vagy, Uram! tégy jól népeddel, Szánd meg esetinket, Vétkeinket kegyesen vedd el, Szentelj is meg minket: Hogy az utólsó azámadásra Érvén, elkészüljünk, Így a trombita harsogásra Felkelvén örüljünk.

181. (66 Zsoltár dallamára.)

1. Emeljétek fel szíveteket Földön kik vagytok emberek! Dicsérjétek ti Istenteket, Melyre int menny, föld s tengerek; Mert dicsősege szent nevének Nyilván kitetszik ezekben, Kiküldé lelkét, és mindenek Megújulnak erejökben.

2. Uram! te tőled van az élet, Létel, mozgás mindenekben, Általad készül a kikelet, Földben, fáknban és fűvekben; A nap kelését, gyors futását Mintegy kezeden hordozod, Hogy jóltevő kedves sugárát Nyújtsa hozzánk, feljebb hozod.

3. A földnek megnyitod kebelét, Hogy a plánták gyökerekbe A tavasz édes lehelletét Átaladjad törzsökükbe; Menjen fel titkos csatornákon Élő nedvesség a fába, Új életet ekként bocsásson A legnagyobb csédruságba.

4. Ez az az eltitkolt nagy eszköz A mindenható kezében, A mely által a tavasz öltöz Sokféle ékességében, Kerti s mezei minden plánták Kérkednek szép köntösükkel, Es a szépen kinyílt termőfák Terhesednek gyümölcsökkel.

5. Isten! ki neveled ezeket Erdő titkos munkáival, Te hozzád emelünk kezeket Szívünk foháskodásával: Teremts mi bennünk is új szívet, Lelked munkás erejével, Gerjeszsz minden jóra jó kedvet Szerelmed égő tüzével.

182. (75 Dicséret dallamára.)

1. Im a bús telet a szép kikelet Már elűzte végre, Örömmel nézünk a kiderült égre.

2. Vidám életet, új tenyészetet Kelt a nap sugára, Leveti gyászt a földnek határa.

3. Öröm hang zendül, vig ének csendül Erdőn, mezőn, halmon, Az élő lények kiáltását hallom:

4. Hozsánna, áldás! Üdv, hálaadás Kegyes teremtneknek! A szép tavaszban újra éltetőknek!

5. Fölszáll repesve, Istent keresve Lelkünk is az égre, Hogy megújuljon rajtunk dicsősége.

6. Istennek lelke, új éltet keltve Jövel, áldj meg minket, Fény-nyel meleggel tápláld lelkeinket!

7. Megújulásunk, feltámadásunk Boldog reménysége Függessze szivünk örökké az égre!

183. (179 Dicséret dallamára.)

1. Az Úrnak szavára a hidegek már eltűnnek, Egy fuvallására téli jegek lenni szűnnek: Több hófellegek nem fedeznek, Szellős melegek lengedeznek, Szárnyas seregek gyülekeznek.

2. Bezárolt kebelét a fagyos föld már kinyitja, A fáknek levelét tavaszi zöld szín borítja, A dél újító szellőt lehell, A víg természet zűl és nevel, Szép a tavasz szüleményivel.

3. Óh Isten! földednek ha itt ilyen a szépsége, Hát ott fenn egednek milyen lehet fényessége? Hol a békesség virágozik, Örök kedvesség illatozik, Óh az idvesség ott lakozik!

4. Uram! kérünk téged esedezvén, hogy helyünket, Adja ott Felséged, hogy végezvén életünket, Mi is színedet megláthassuk, Bölcségedet csodálhassuk, Örökségedet ott bírassuk.

5. E végre lelkednek irgalmával éleszsz minket, Újítsd kegyelmednek tavaszával szíveinket: Hogy míg véget érne futásunk, Csak te benned éljünk Jézusunk! Ki által lesz örök tavaszunk.

NYÁRI ÉS ARATÁSKORI ÉNEKEK.

184. (66 Zsoltár dallamára.)

1. Óh világosságoknak Atyja! Áldásokkal gazdag Isten! A kinek kezed osztogatja, Mind azt, a mivel bír minden; Óh mely nagy gondod van mi reánk, Méltatlan teremtésidre! Óh nincsen érdemünk, szent Atyánk! Ily sok jótéteményidre.

2. Te mindennap a mi számunkra Étetl és italt készítesz, Gondot tartasz ruházatunkra, Takargatsz és ékesítesz. Rakott mindenfelé a mező Sokféle hasznú plántákkal; Betölté határink kedvező Kezed sok barom csordákkal.

3. A szép zöld virágos réteken Szénát teremtesz barmunknak. Síkon, halmokon és völgyeken Búzát, gabonát magunknak; Jó reménnyel biztat határunk, És ha megtartod jó Átyánk! Bő aratást, szüretet várunk: Óh ne is hozz csapást reánk.

4. A mi bűneinknek sokságát Ne nézd, ne tekintsd mi bennünk, Szívünknek háládatlanságát Ne büntesd meg, Jó Istenünk! Mert ha gonosz voltunkra nézesz, És mi velünk a szerint bánsz: Egy kint majd a mással tetézesz, Mind elveszünk, ha meg nem szánsz.

5. Óh ne szakaszsza tehát félben Jóságodnak folyamatát Sok vétünk, sem nyárban, sem télben, Kérünk mint kegyelmes Atyát: Táplálj sorsunkhoz illőképen, Ne törd el a kenyér botját, Ruházz kitkit közöttünk szépen, Nézvén sorsát s állapotját.

185. (105 Zsoltár dallamára.)

1. Mindenható mennyei felség! Tied legyen minden dicsőség.
Te hoztad el a várva-várt Nyári időt s az aratást; Jóvoltodból
örvendenek Teljes szívből az emberek.

2. Ki védte az őszi magvakat A hosszú tél fagy-zára alatt? Ki
parancsolt hogy a telet Szüntesse meg a kikelet? Te tetted azt mind
jó Atyánk, Te derítél nyarat reánk!

3. Ember, ne félj, lesz új kenyered, De a kitől azt ingyen nyered,
Borúlj le az Isten előtt Imádva és tisztelve őt; Maradj hálás Is-
tenedhez, Így állandó örömöd lesz.

4. Óh Isten, ki a föld termését Gyermekeid közt úgy osztod szét,
Hogy Atyai szeretettel, Te senkit sem felejtess el: Add, hogy köz-
tünk egy se legyen Áldásodra érdemtelen!

186. (66 Zsoltár dallamára.)

1. Adjunk hálákat az Istennek, Ki osztogatja az áldást, Ő tartja
meg rendét mindennek, Enged vetést és aratást. Ő igazgatja az
időket Az embereknek javára, Ad jókor és későn esőket A szántó
elszórt magvára.

2. Megigérte, hogy meg nem szűnnek A vetés és az aratás; Most
sem nézvén számát a bűnnek, Véghez ment ezen állítás; Elhozta a
bő nyárnak fényét, Melyet sok éhezők vártak; Bétölté a szántók
reményét, A melyért munkára jártak.

3. Áldott légy Uram! ez esztendődt Hogy ekkép megkoronáztad,
Szolgáltatván kedvező időt, Bő természettel felruháztad; Földünket
minden ártalmaktól Megmentvén könnyörgésünkre, Jég, sáska, cse-
rebogaraktól, Elkészítéd élelmünkre.

4. Óh bölcs Ura az aratásnak, Jó Isten! kérünk tégedet: Be-
gyűjtésére ez áldásnak Mutasd atyai kedvedet. Szolgáltass alkalmas
időket, Őrizzed a szélvészektől, Távolítsd el a jégesőket, Hogy
menttek legyünk ezektől.

5. Adj erőt a munkálkodóknak, Vidámságot, egészséget A szű-
kölködő aratóknak, Hogy gyűjtsenek eleséget, Uram! ekképen
add kezünkbe Áldásodat, hogy élhessünk, S midőn eszünk, új
kenyerünkbe Másokat is részeltessünk.

6. Taníts, hogy elménkben forgassuk Ezt Uram, mind most, mind máskor: Hogy életünket úgy folytassuk, Hogy ama nagy aratáskor, Találtatván tiszta búzának, A te csűrődbe vitessünk, S eked, mint mennyei gazdának Szent tetszésedre lehessünk.

187. (35 Zsoltár dallamára.)

1. Jertek áldjuk az Ur Istent, Ő kormányoz, intéz mindent Kimondhatlan nagy dicsőséggel, Kegyelemmel és bölcseséggel. Magasztaljuk jó voltáért, Adjunk hálát a bő nyárért, Mert ez csoda dolgot mivel Az éhezők seregivel.

2. De miképen fizessünk meg Jóságáért Istenünknek? Kövessük őt a szeretetben, Így adhatunk hálát legszebben. Hogy ha áldást bőven veszünk, Abból mást is részeltetünk, Mert nem méltó az áldásra, Ki sohasem gondol másra.

3. Értsétek meg hát gazdagok, Mire valók az asztagok? Azokon is a kik nem vetnek, Segélni kell a szeretetnek. Ó! de ti is dologtevők, Járjatok az Isten előtt, Mert áldott úgy lesz munkátok, Hogy ha igaz úton jártok.

4. Ó! mft ér a világ nekünk, Ha lelkünkben kárt szenvedünk? Mit ér a nyárnak bő áldása, Ha lelkünknek nincs aratása? Szeressük hát Istenünket, Büntől óvjad sziveinket, Hogyha majd a mennybe térünk, Vig aratást ottan érzünk!

SZÚK TERMÉS IDEJÉN.

188. (50 Zsoltár dallamára.)

1. Uram! hatalmatat mutogatja A természet komor ábrázata. Óh Isten! mely különb-különbféle Megtérítő fegyverednek éle; Néha gyengén kedves szóval hívogatsz Magadhoz, áldást is bőven osztogatsz.

2. Majd ha ezek semmit sem használnak: Akkor itéletid előállnak, A természeti rendes mozgások Lesznek egy szavadra kész csapások; Megvonod jóltévő kezedet tőlünk, A föld termését elveszed előlünk.

3. Bocsátasz népedre oly szükséget, Melyben minden érzi az inséget; Így ismerteted, óh Mindenható! Hogyhatalmad mindenre kiható. Isten! a te neved a mint felséges: Ugy végezésed ebben is szentséges.

4. Mindenható Atya! bár rettentsen Haragod, csak kegyelmed megmentsen. Légyen is óh Atyánk! a kegyelem Mértéke szerint az engedelem Tiéid vagyunk, viseljed gondunkat, Erős hittel reád bizzuk magunkat.

ŐSZI ÉS SZÜRETI ÉNEKEK.

189. (102 Zsoltár dallamára.)

1. Ó! Isten, a nagy természet Szépsége mint elenyészett! Lomb, virág lehervadt, Pusztá a föld, elhagyott: Így jön el majd halálunk is, Ha virágzunk, hervadunk is, Örömei életünknek Lassan-lassan mind eltűnnek!

2. Őszi szélnek bús fuvalma, Mint a fájó szív siralma, Sírhalomról mond panaszt, A temető hallja azt; Örömünk egy-egy virága Gyakran hull a sír porába, Megsiratjuk fájó szívvel, Míg minket is oda hívsz el.

3. Ó! életünk fejedelme, Hova térjünk vigasztelve? Ha mint a fa lombjait, Szárnyát veszti majd a hit? Ó! csak te vagy örök Isten, Változatlan, rendíthetlen, Csak szent igéd vigasztalhat: Ki benned él, meg nem halhat!

4. Te vagy a mi bizodalmunk, Halál ellen is oltalmunk, Örök Isten, jó atyánk, Nézz azért most is reánk! Lelked örök fénysugára Ragyogjon a hervadt tájra, Azzal éleszd szent hitünket, Hogy új létre keltesz minket!

190. (134 Zsoltár dallamára.)

1. Bölcs az Úr, egyszersmind kegyes, Gondja jóságával teljes: Mert a kit hívott munkára, Gondot tart újulására.

2. Ő gondoskodott iránta, Hogy ne csak kenyér táplálja, De a szőlőtő gyümölcse Az embernek kedvét töltse.

3. Most is fentartá jókedvét, Mert a szőlőtőkék nedvét Veszőkbe szivárogtatta, S édes musttá változtatta.

4. Légyenek a gerézd-szedők Jóvoltával dicsekedők, És kik a mustot sajtólják, Az ő dicséretit szólják.

5. Mert lám nem mindig csak magok Vigadoznak a gazdagok, A szegény sincs elfelejtve Az Úr gondjából kiejtve.

6. Őrizz meg Uram! bennünket, Meg ne terheljük szívünket, És ne éljen senki vissza, Ha az öröm borát iszsza.

7. Ne legyen ez dobzódásnak Kútfeje, s vizzátkodásnak; Sőt breszsze az életet, S az ártatlan szeretetet.

8. Adjad, hogy mértéklesek, Ígédre figyelmetesek Legyünk, Alvén józanságban E jelenvaló világban.

191. (30 Zsoltár dallamára.)

1. Óh isteni nagy bölcsesség! Igen szoros az egyesség, Melyet natalmad kötözött A tél, tavasz, nyár, Ősz között; Megölelik egymást szívesen, Futásukat végzik rendesen.

2. Ősszel a természet háza Mely minden élők tárháza, Megérett gyümölcseivel Kínál rakott kebelivel; Édes must csorog a hegyeken, Áldás folydogál a völgyeken.

3. Részt vettünk mi is e jóban, Sok ízben most is valóban, A természet nagy bőséggel, Tetéz sok gyönyörűséggel, Ezeket javunkra intézi Az Úr, vétkeinket nem nézi.

4. Adjad Uram! hogy mind ezek, Mint megannyi erős kezek, Minket te hozzád vonjanak, Háládásra indítsanak. Te jó kedvedből ne essék ki Ezután is közülünk senki.

192. (102 Zsoltár dallamára.)

1. Embereknek teremője, Hűséges gondviselője, Bölcs és hatalmas Felség! Imádandó Istenség! Te teremtetél bennünket, Te táplárod életünket Gazdag étellel s itallal Hozzánk illő ruházattal.

2. Azt érdemli bölcseséged, Uram! Hogy tiszteljünk téged, Magasztaljuk nevedet, Áldjuk Istenségedet; Mert bár sok bűnökbe estünk, Még is úgy táplárod testünk, Hogy kenyérrel megújítod, Szívünk borral vídámítod.

3. Ha tekintünk a völgyekre, A szőlőtermő helyekre, Ottan terem gabonánk, Innen must csepeg reánk, Még pedig sokszor bőséggel; De ezt, Atyánk! olyan véggel Adod, hogy éljünk rendesen Azokkal s mértéklelesen.

4. Atyai szíved jósága Most a bornak sokasága, Hogy munkánk után sokat Termett hegyünk (*kertünk*) mustokat; Mely szívünket vídámítja, Imádásodra indítja. Ez áldásodért óh Atyánk! Téged dicsér szívünk és szánk.

5. Méltatlanságunk ismerjük! De szent Felségedet kérjük: Bírjad arra szívünket S úgy igazgass bennünket, Hogy a bőven nyert áldással Élhessünk háláadással, S a míg jóvóltodból élünk, Szent Atyánk! légy mindig velünk.

193. (105 Zsoltár dallamára.)

1. Dicséret, dicsőség Istennek, Menny, föld adj tiszteletet ennek, A ki szeretett bennünket, Nem nézte számos vétkünket; Midőn csapást érdemlettünk, Tőle áldást bőven vettünk.

2. Im a szőlőhegy (*kert*) bizonyosága, Hogy nagy hozzánk az Úr jósága; Mert édes mustot bőséggel Adott számunkra oly véggel, Hogy erősítse testünket, Ha munkánk fáraszt bennünket.

3. Jó ő, ki, ha bú szomorítja Szívünket, borral vídámítja, Erőt ad terhünk emelni Ez élet gondját viselni; Hogy munkánkat gyámolítsa, És kívánt végre fordítsa.

4. Uram! áldd meg e must bőségét, Hegyeinknek (*kerteinknek*) termékenységét Fordítsd mi nekünk hasznunkra, Rendes tápláltatásunkra; Hogy az nekünk kárt ne tegyen, A bűn eszköze ne legyen.

5. Őrizd részegségtől testünket, Hogy józanon tartsuk lelkünket, Munkánkat híven tehessük, Dicsőséged terjeszthessük; Vigyázzunk éltünk végére, Urunk eljövételére.

6. Így ha téged félünk egészen, Bő áldásod hasznunkra leszen, Melyért, óh hatalmas felség! Áldás néked és dicsőség! Hogy, völgy, mező ezt zengjétek, Velünk nevét dicsérjétek.

TÉLI IDŐRE VALÓ ÉNEKEK.

194. (77 Zsoltár dallamára.)

1. Az Úr kebeléből jönnek, Mint jóval teljes kütfőnek: Jég, fagy, hó, kemény szelek, Mint akar, úgy bán' velek; Megszűnnek mihelyt szólítja, Majd viszont előállítja, Hogy velünk ismertesse, Hatalmát hirdettesse.

2. Ruhát ad öltözetünkre, Tüzet melegítésünkre, Szélvészek zúgásiban Béfedez hajlékinkban; Hóval fedi vetésinket, Hogy megtartsa kenyerünket, A földet megnyugtatta Ez a bölcs gondos atya.

3. Uram! a te hatalmadnak, Gondviselő jóságodnak Tégy minket tanúivá, Szentül imádóivá. Taníts e rövid napokat Bölcsen számolni, azokat Ne töltsük bujaságban, Hiábavalóságban.

4. Ez idő téli évszaka Halandó voltunk mutatja; Fák, fűvek mint nem élők, Csak mintegy halva lévőek: Nekünk is lesz ilyen telünk, Így bán, a teremtető velünk; De várunk olyan tavaszt, Mely új életre víraszt.

195. (38 Zsoltár dallamára.)

1. Óh szent Isten! ki az időt És esztendőt Hatalmasan hordozod; Te tőled jó a kikelet, Majd a telet Reánk ismét te hozod.

2. Óh mely bölcs ez az állandó S maradandó Rendelése kezednek; Ez véghetetlen jóságát, Gondosságát Hirdeti szerelmednek.

3. Te a telet úgy rendelted, Bölcsen tetted, Hogy jól megpihenhessen, A termésben elfáradott S megbágyadott Föld ismét teremhessen.

4. Bőven szór rá havat karod, S bétakarod, Mintegy gyenge pehelylyel: Hogy ekképen a vetemény, Még a kemény Fagy között se vesszen el.

5. Imé! a mit sok oktalan, Haszontalan És káros dolognak vél: Te általad legjobb végből Van az égből A komor és hideg tél.

6. Ez mi nekünk arra mutat Módot s utat, Hogy midőn nyomorúság, Jön szent kezeidből reánk, Hallgasson szánk; Mert az nekünk orvosság.

7. Óh mi kegyelmes Teremtőnk! Gondviselőnk! Mennyei édes Atyánk! Mind kedves állapotunkban, Mind bajunkban, Vigyázz kegyesen reánk.

196. (137 Zsoltár dallamára.)

1. Úgy tetszik halva fekszik a természet, Mivel tündöklő fénye elenyészett A jég és hó mindent eltemetett, Halál váltotta fel az életet; Dühösködik a szélvész kiméletlen, A téli hideg mindenhez kegyetlen.

2. Jól van! mivel ez is annak tetszése, Kinek javunkra czéloz végezése: Az a jó atya mindent úgy rendel, Hogy folyjanak tökéletes renddel: Nyugodalmat engedvén mindeneknek, Így a plánták is tölben megpihennek.

3. Tekintvén az idő mostohaságát, Hirdessük a Teremtő méltóságát; A hideggel összelánczott jegek, A fergeteggel teljes fellegek, Ezt kiáltják nekünk: az Úr hatalma Nagy, mindenre kiterjed birodalma.

4. Óh Isten! ha mi is szállunk a porba, A téli plántákkal leszünk egy sorba; De az élet, melyet mi reménylünk, Olyan, a melyben örökké élünk. Ha eljő amaz egy és új kikelet: Felkelő testünk többé nem ér telet.

197. (77 Zsoltár dallamára.)

1. Elmúlt az ősz, nyár, kikelet, Az Úr elhozta a telet, Melyben vannak hidegek, Havaznak a fellegek. Tűz mellé házba szorúlunk Uram! csak hozzád járulunk, Kérvén, hogy házainkban, Te segíts munkáinkban.

2. Adjad, hogy a mit kerestünk Nyáron, most táplálja testünk, Mértéktelen bőségben És házi csendességben; A tél hosszas éjszakáit S a nap unalmas óráit, Ne töltsük aluvással, Hiábavalósággal.

3. Inkább dicső munkáidról Elmélkedjünk dolgaiddról, Szent házad gyakoroljuk, És ezzel azt pótoljuk, A mit mulasztottunk nyárba; Hogyha estünk lelki kárba. Uram! add, hogy szeressünk, Kétszeresen keressünk.

4. A tél földünket készítse És hóval megkövérítse A jövőendő termésre, És bő gyümölcsözésre. Majd úgy nyíljék ki kebele, Hogy mindennek eledele Abból bőven adassék, Neved magasztaltassék.

5. Uram! ki a mi testünkre Ruhát adsz melegségünkre, Lelkünet is melegítsd Lelkoddal, s jóra segítsd; Szent Fiad igazságával Fedezd ártatlanságával; Hogyha eljő véletlen, Ne találja fedetlen.

6. Ezt is tegyed Uram! velünk, Hogy ha ez élet oly telünk Lé-szen, mely bánatot oszt, S a földi jóktól megfoszt: Azt is tűrjük el békével, Lelkünnnek oly reményével, Hogy örök tavaszt érünk, Melyben bút nem ismérünk.

SZÁRAZSÁGKOR MONDANDÓ ÉNEKEK.

198. (102 Zsoltár dallamára.)

1. Hatalmas Felség! rettegünk, Reménységünkben csüggedünk; Ez időnek forgása A nagy Isten csapása. A következő mit szűl, Ha e nagy csapás nem enyhül: Nem tudjuk, mert el van rejtve, Előttünk az nincs megfejtve.

2. Sárgúl a földi vetemény, Égeti a forró napfény; Ha az Úr nem könyörül, E nagy szárazság jajt szűl. Az Úr kezében fegy-ver ez, Érti minden, hogy ront, s ver ez; Tedd le Isten! fegy-teredet, Mutasd hozzánk jókedvedet.

3. Nyisd meg az ég csatornáit, Nedvesítsd a föld plántáit; Így a mi most halovány, Fonnyadt és igen sovány, Majd megzöldül, kövéredik, Szemlátomást növekedik, Ha nyílnak az Úr kútjai, Csepegnek bő harmatjai.

4. Ne késsék kegyes válaszd, Bár ellenünk van panaszod, Ked-vezz nekünk gyarlóknak, Nyomorúlt halandóknak. Szomjú földünk nedvesedjék, Csatornádból öntöztessék; Szántóvető, szőlőmunkás Lesz dicséretedben munkás.

199. (63 Zsoltár dallamára.)

1. Mindennemű szükségünkben, Úr Isten! te hozzád kiáltunk: Hallgass meg azért kérésünkben, Mert csak te nálád találtunk Eddig is minden segedelmet, Lelki és testi védelmet; Még akkor is tápláltattunk, Tőled, mikor szükséget láttunk.

2. Ebbeli bizodalommal Könyörgünk Uram! Felségednek, Segélj isteni hatalmaddal; Tárházát teljességednek, Nyisd meg, hogy tőled tápláltassunk, Éhségre ne szoríttassunk. A föld terméketlenségét, Pótold ki mindnyájunk szükségét.

3. Mi a te sok áldásodat Soha elő nem számlálhatjuk; Mert bár egyik ajándékokat Megvonod, megkóstolhatjuk Más nemeit szerettednek, Sok rendbeli kegyelmednek. A mit egyrésről megtagadsz, Másrésről bőséggel visszaadsz.

4. Adjad, hogy el ne csüggedjünk, Benned vígasztalást találjunk, Bölcs intéseidnek engedjünk, Mindeneket megpróbáljunk: Így kezed gondviselése, S annak okos szemlélése Indít szent dicséretedre, Szívbéli hív tiszteletedre.

200. (162 Dicséret dallamára.)

1. Tekints reánk Úr Isten! Nagy kegyelmességedből, És könyörülj rajtunk atyai voltodból, A magas mennyországból.

2. Sok szükségink Úr Isten! Jóllehet vannak nekünk, Melyeket elménkkal el nem gondolhatunk, Elő sem számlálhatunk.

3. De ezek közt Úr Isten! Mostani kérésünkben, Hallgasd meg kegyesen mi kívánságunkat; Mert kérünk mint atyánkat.

4. Adj mi nekünk Úr Isten! Kellemetes esőket, Földet megújító égi harmatokat, Hasznos nedvességeket.

5. Nyisd meg nekünk Úr Isten! A te kincses házatad, A honnan szállítod jó adományidat, És minden áldásidat.

6. Neveld inkább Úr Isten! Te szent ajándékidat, Melyekről Felséged reménységet nyújtott Nekünk és megmutatott.

7. Megígérted Úr Isten! Hogy meghallgatsz kértünkben, És adsz nekünk esőt alkalmas időben, Csak kérjünk szükségünkben.

8. Áldj meg minket Úr Isten! Lelki és testi jókkal, Hogy élhesünk szépen és nagy józansággal, Drága ajándékiddal.

9. Könyörülj Úr Isten! Mostani szükségünkben, Hallgass meg kegyesen buzgó kérésünkben, Adj örömet szívünkbe.

ESŐÉRT VALÓ HÁLAADÁS.

201. (65 Zsoltár dallamára.)

1. Uram! ki vagy az eső atyja, Szűlöd a harmatot, Szívünknek buzgó indulatja Lelki áldozatot Visz te hozzád hálaadással, Hogy könyörgésünket Meghallván, bő eső hullással, Áztattad földünket.

2. A mi elalélt határinkon Újult az ábrázat, Sárga mezeinken, fáinkon, Zöld lett a ruházat, Mihelyt jóltevő intésedre Kívánt eső érte, Térjen áldás Uram! nevedre És dicséret érte.

3. Vidd előbb, Uram! ez áldásod, Adj másszor is esőt, Bátorítsa ily biztatásod A kenyér-keresőt. Földünket itasd a mint elég, Az ég harmatával, Ne bántsa azt a levegőég Semmi ártalmával.

4. Uram! midőn külső vizeddel Áztatod földünket, Belől is lelki kegyelmeddel Újítsd meg szívünket: Hogy a hit s hűség, szeretetnek Óhajtott gyümölcse Nőjjön benne, s a szent életnek Mértékét betöltse.

202. (77 Zsoltár dallamára.)

1. Egek dicső teremője! Földön lakók ítélője, Hatalmas Úr, nagy Felség! Szavadra hallgat föld s ég! A mit akarsz, azt megteszed, A mi nincs, azt előveszed: Parancsolatodra lett Menny, föld lételet tőled vett.

2. A fellegek, ha akarod, Véghezviszi erős karod, Hogy gyorsan tornyozzanak, Összecsoportozzanak; Azután esőt szüljenek, Mindent megnedvesítsenek, Hogy a földnek kebele Áldással legyen tele.

3. Édes jele hatalmadnak, Ha a felhők esőt adnak, A földet nedvesítik, Bő zárral kövérítik; Újúl, éled a sík mező, Hegy, völgy és minden éhező; Az ég harmatozása Az Úrnak nagy áldása.

4. Fohászkodtunk ez áldásért, Az Úr jó kedve hozzánk tért, Megázott a száraz föld, A halavány fű már zöld. Az Úrnak dicsőség legyen! Velünk másszor is jól tegyen, Adja meg a mit kérünk, Mig országába érünk,

HOSSZAS VAGY KÁROS ESŐZÉSEKBEN MONDANDÓ ÉNEKEK.

203. (8 Zsoltár dallamára.)

1. Erős Isten! dicsőségnek királya, A menny és föld kezed remek munkája. Minden csudálja nagy hatalmadat, Melylyel megdicsőítéd magadat.

2. A midőn te bezárod az eget, Vagy ha elküldöd a vízfellegeket, Nincsen oly kéz, a mely felnyíthassa, Vagy ezeket akadályoztassa.

3. Ha csatornái megnyílnak az égnek, Dicső szavára az égi Felségnek, Özönnel borítnak mindeneket, Rontnak, ölnek, barmot s embereket.

4. Az eső áldása a Jehovának, De mihelyt tetszik az eső Urának, Károkat szülhet lerohanása, A folyóvizek kiáradása.

5. Elpusztítja a mezők ékességét, És a szántóvető reménységét; A szőlőművest megrongyosítja, A bánat borával keseríti.

6. Felséges Isten! eléged meg immár, Mert az esős idő ha sokáig jár, Hegyen, völgyön, síkon sok kárt teszen, Kenyér, bor, széna, gyümölcs nem leszen.

7. Adj tűrő lelket ha versz is bennünket, Zúgolódástól őrizd meg nyelvünket; Jó várni és csendességben lenni, Jó a mit az Úrnak tetszik tenni.

204. (137 Zsoltár dallamára.)

1. Rettenetes az Úrnak búsulása, Jaj szót ad szánkba reánk jött csapása. Oda van a mező ékessége, A szántóvetőknek reménysége. Eltűnt, érkezvén nagy égi háború, Mely miatt minden szívf méltán szomorú.

2. Szélvész, villámlás, lett rettentő dörgés, El nem fordítja sok buzgó könyörgés; A jegek mindent összetörének, Ki állhat ellent az Úr kezének? Szent igazságának felvont fegyvere Bűneinkért keservesen megvere.

3. Így mutogatja az Isten hatalmát, Nem mindig látjuk munkáinknak jutalmát. Az is a mi már vagyon kezünkben, Nem a miénk rövid életünkben; Ki vagyunk téve sok változásoknak: Ura a nagy Isten itt minden sorsnak.

4. Jobban érezzük, ha az Úr keze ver, Mint ha áld, lám ilyen gyarló az ember; Holott egyformán kellene venni, Mit az Úrnak tetszik velünk tenni. De igen érzékeny a test és a vér, Ha sújt az Isten, a fájó részhez ér.

5. Taníts sujtoló kezedet imádni Isten! bölcs útaidat megvizsgálni, Hogy soha vétkes zúgolódásra, Vagy helytelen panaszkodásra Ne fakadjunk, sőt szenvedjük békével; Szabad az Úr minden teremtetésével.

ÉGI HÁBORÚ UTÁN.

205. (30 Zsoltár dallamára.)

1. Óh hatalmas egy Istenség! Megfoghatatlan nagy Felség! Te csak egy lehelletteddel, Legkisebb tekintetteddel: Elveheted mi életünket, Ha tetszik megtarthatsz bennünket.

2. Hátha a levegőgeget, Megindítod fellegeted, Köztök olyan mozgást rendelsz, Hogy dörgő tüzeket lövelsz: Jeges esőket, záporokat Ontanak ránk irtóztatókat.

3. Hogy maradna meg élelünk, Lakó házunk, s épületünk, Kerti, mezei vetésink, Gyümölcsfáink, más termésink? Magunkkal elmulnánk mindegyünk, Ha te Uram! volnál ellenünk.

4. Láttuk erős hatalmadat, Hallottuk dörgő szavadat, Megreszkettette földünket, Elrettentette szívünket Nyilaidnak nagy sebessége, Villámlásidnak sűrűsége.

5. Vártuk a hirtelen halált, A mely mégis hogy ránk nem szállt: A te nagy kegyelmességed, Velünk kötött békességed; És hogy érdemlett kárt nem vallánk, Oka, mert óltalmadban valánk.

6. Ezután is mi magunkat Rád bízzuk, viseld gondunkat, Kinek tűz, zápor szolgálnak, Csak egy szódra előállnak; Hogy átalok veszély ne érjen, Melyért a dicsőség rád térjen!

KERESZTELESKOR HASZNÁLANDÓ ÉNEKEK

206. (35 Zsoltár dallamára.)

1. Jézus! mig földi életed Tartott, hozzád eresztetted Te örömet
a csecsemőket Sőt öledbe fel vetted őket; Szenteld meg kérünk eztet
is Ez ártatlan kisededet is; Mint a víz ömlött fejére Ugy töltsd szent
lelked éltere.

207. (63 Dicséret dallamára.)

1. Ó! örök Isten, ki Atyánk vagy néküink, Im, leborulva, ese-
dezve kérünk: Ez uj születtnnek földi egész éltét Karjaid védjék.

2. Te is, ó! Jézus, Istennek születttje, Nézz le a mennyből e
földi születltre, Légy te ő neki út, igazság, élet, Őt hiveddé tedd!

3. Isteni lélek, te örök fényesség, Általad teljes az igaz kereszt-
ség, Bűnt, halált a te kicsinyedtől űzz el, Mennyei tűzzel.

4. Az atya fiú és szentlélek Isten, Téged te kised mindég ugy
segítsen, Hogy hited által lelked üdvöt nyerjen, Földön és menny-
ben!

208. (Dallama: Uram a töredelmes.)

1. Idvezitő Jézusunk, E kisededet vedd be, Anyaszentegyházadnak
Virágzó kertébe. Mig e földi hazába A pályát futja, Vezesd atyai
módon Kezeinél fogva.

HITERŐSÍTÉS ÉS KÖZVIZSGA ALKALMÁVAL

209. (84 Zsoltár dallamára.)

1. Édes Atyánk! a mennyekből Tekints reánk kegyelmedből, S
szent lelkeddel ihless meg minket; Lelkeinkben gyújts szent lángot,
Sziveinkben buzgóságot S erősítsd meg gyenge hitünket, Hogy
ajkaink hittvallása Legyen neved imádása.

210. (66 Zsoltár dallamára.)

1. Szent Isten elődbe borulunk Megtelvén szent félelemmel; Kegyelmed székéhez borulunk Alázatos tisztelettel; Kérünk szent fiad érdeméért, Gyenge hitünket neveljed, Kegyelmednek szent voltáért, Fogadásunkat kedveljed.

2. Kedveljed,—mi szívünk oltára Örömkönyekkel diszesül, Remélvén, hogy lelkünk czéljára Találván veled egyesül. Egyesítsd, hát fogadásunkat Édes atyánk kegyelmeddel, Mélységes hálaadásunkat, Mostan is tőlünk fogadd el.

211. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Világok nagy alkotója, Isten édes jó atyánk! Sötétségnek oszlatója Mennyei fényt hints reánk! Te mondad még kezdetben Világosság hogy legyen Hatalmadnak egy szavára, A mindenség elő álla.

2. Legnemesebb termetményed, Bölcseséged titkait, Hogy fűrészsze megengedted Fejtvén lelki szárnyait! Az értelem világa Akaratod szavára, Terjed, alkot, tetre hevit, S boldogítja gyermekeid.

3. Ily boldogság birására, Törekszünk mi jó atyánk, Lelkünk üdve és javára, Ápolva a tudományt! Hogy a letűnt időben Mit gyűjténk s az erényben, Mily haladást tőn iskolánk, Bemutatjuk hallgass reánk!

4. S ha csüggedünk tán hitünkben, S megre megve kebelünk, Légy te folyvást közelünkben Lelki erőt adj nekünk! A szorgalom munkásság, Nyerje méltó jutalmát, Lelkünk üdvét kik munkálják, Velünk együtt neved áldják.

212. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Szent hitünkről vallást tettünk, Te hallotad jó Atyánk! Engedd mindég azt követnünk, Amit most itt fogadánk; Jézus a mi vezérünk, Utjáról le nem térünk, Így élünk, így jutunk végre Örök élet-idvességre.

2. Bárhogy fordul éltünk napja, Ez a szent hit lesz velünk; Teljesítjük elfogadva, A mit tanít mesterünk; Mit Jézussal ma vallunk Abban élünk és halunk, Rád tekintünk, máshová nem, Istenünk úgy áldjon! Ámen!

213. (148 Zsoltár dallamára.)

1. Jó Istenünk, szállíts áldást E növendék seregre A mostan tett szent fogadást Kösöd erősen szívökre; Ezt ők el ne felejtsek S lelkök bünbe ne essék.

2. Legyenek ők egyházadnak Igaz, buzgó tagjai; Seregei szent fiadnak, Ha harczot kell állani; Hivek rendületlenül A Krisztushoz egyedül!

214. (64 Dicséret dallamára.)

1. Szent háromság egy Istenünk, Hozzád buzgón esedezünk, Nezz alá e kis seregre, Fogadd őket kegyelmedbe!

2. Jövel, jövel áldott Isten, Áldd meg őket igaz hittel Hogy legyenek tiszták szentek, Midőn rólad vallást tesznek.

3. Legyen hitők rendületlen Reménységök csüggedetlen, Jézus őket büntől óvjad És segítse minden jóra.

4. Uram, a Jézus egyházát, Idvességünk sziklavárát, Mint mennyei seregekkel, Növeld mindég új hivekkel.

ESKETÉSKOR.**215.** (173 Dicséret dallamára.)

1. Im nagy Isten, ez uj házaspárnak, Hő fohászi hozzád égbe szállnak, Rád, atyjukra néznek bizalommal, Ó! tekints le rájuk irgalommal!

2. Most esküsznek szentséges nevedre, Szentháromság egy örök Istenre, Hogy a szívök hűtlenné nem váfík, Egymáséi lesznek mind halálig.

3. Ó! szíveknek tiszta átlátója, Hű lelkeknek egybe kapcsolója, Szent pecsétté tedd az esküt náluk, Viselj gondot a mennyből rájuk!

4. Tekints, uram, ez uj házaspárra, Vezesd őket igaz boldogságra, Teljesítsd be szívök reménységét, És szenteld meg lelkük egyességét!

216. (89 Zsoltár dallamára.)

1. Isten, égi atyánk, im előtted állva, Áldást kérünk tőled ez uj házaspárra; Hallgasd meg imánkat, vedd őket kegyelmedbe, Igaz szeretettel sziveiket füzd egybe; A kik téged áldva, áldást csak tőled várnak, Áldást, boldogságot, adj uram, ez uj párnak!

2. Szenteld meg ó! Isten, azt a fogadalmat, A mely a mennyből vár, kegyelmet, oltalmat; Tiszta szeretetnek te maradj éltetője, Benned bizó szívnek légy hű és kegyes űre, Hűség és bizalom lel-küket összekössék, Legyen áldott, Uram, nevedben e szövetség!

TEMPLOMSZENTELÉSKOR.**217.** (33 Zsoltár dallamára.)

1. Nagy az Ur szavára világok, Kelnek létre a semmiből. Int, és lesz nap, ezer csillagok, A hold fényt lövel az éjből Áldásban él a nép, Imádva Istenét, Teremt és alkot; Pompás várost készít Magas tornyot épít, S fényes templomot.

2. Isten e ház is hatalmat Hirdeti, hogy kegyelmednek Malasz-tit reánk árasztottad S e falak felemelkedtek; Magasan áll tornyuk, Örvendezve halljuk A harang szavát; Buzgó hivek jönnek Templo-modban zengnek Hál adó imát.

3. Uram hajlékodon felgyültünk, Hogy felséges nagy nevednek Hálaadó éneket zengjünk, S könyörögjünk felségednek. Védjed e hajlékot, Mit gyarló kéz rakott Dicsőségedre. Nyerjen itt eny-hülést Leljen könnyebbülést Kit bánat ére.

218. (66 Zsoltár dallamára.)

1. Szent, szent az Ur! fénylő világok Roppant házában oda fenn; Szent, szent az Ur! e kis világot Rejtő porfészken, ide lenn! Oltárt emeljen itt nevére Ormos felhő, bérczes berek; Szent házakat dicsőségére Emeljete ti emberek!

2. Örökké él az Ur kegyelme, Jóban, rosszban velünk viraszt; Övéire, áldó szerelme Áraszt erőt, reményt, vigaszt. Im, itt a jel, fenn áll a hajlék, Ölen hívő sereg pihen És hitben felzeng a hála még: Erős várunk az Ur Isten.

ORGONASZENTELÉSKOR.

219. (23 Zsoltár dallamára.)

1. Kegyelmes Atyánk édes Istenünk! Feléd zeng hálánk, feléd tiszteletünk, Hogy kegyelmesen minket megsegítél, Jó szándékunkban elő segítettél; Gondviselésed magasztalására, Orgonánk áll neved imádására.

2. Zengjen hát méltó hálaadó ének A menny és föld hatalmas Istenének. Dicsőítsük fenn zengő énekekkel, Ha bánat ér avagy öröm érdekel. Ne feledjük, hogy ő el nem hagy soha, Benne bizunk, soha nem lesz mostoha.

TISZTVISELŐVÁLASZTÁSKOR.

220. (74 Dicséret dallamára.)

1. Küldj áldást az őrállókra, Felséges Isten! Szolgáidat ne hagyd köztünk magukra, Siess oltalmukra, Felséges Atya Isten!

2. Szent egyházad kormányzóit Áldd meg, Ur Isten! Vezesse néped bölcs tanácsadóit Az igaz, buzgó hit, Felséges Atya Isten!

3. A választott nemzetséget Áldd meg Ur Isten! Lássék meg rajtuk a te fényességed És a te szentséged, Felséges Atya Isten!

4. Áldd meg a te szent népedet, Felséges Isten! Bocsásd ki mennyből a te szent lelkedet, Add ránk kegyelmedet, Felséges Atya Isten!

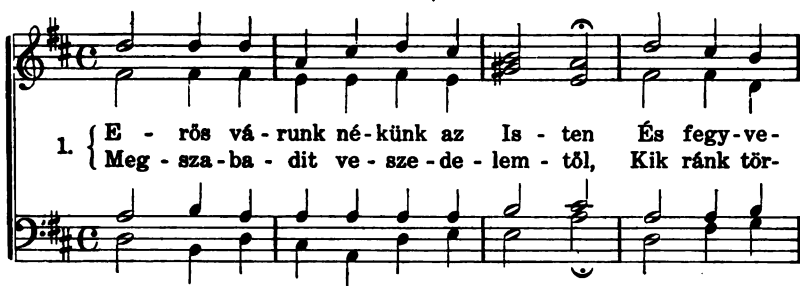
REFORMÁCIÓ ÜNNEPÉRE.

221. (37 Dicséret dallamára.)

1. Jövel, Krisztus hívő népe, Borúljunk az Ur elébe, Ima szálljon, ének zengjen, Őt dicsérve földön, mennyben; Győzelmi nap, örömnép! Hiveid ma egybegyűlnek És imádnak, Uram, téged, Igaz hitből áldozunk néked: Alleluja, alleluja!

2. Szent ígédttől elszakadva, Epedt a nép szomjú ajka; Elvakítva, lánczra verve, Sirt, nyögött a szív és elme; De hatalmad egy szavára, Krisztus Urunk szent egyháza Szabaddá lett, újra éledt, Hála legyen Uram te néked: Alleluja, alleluja!

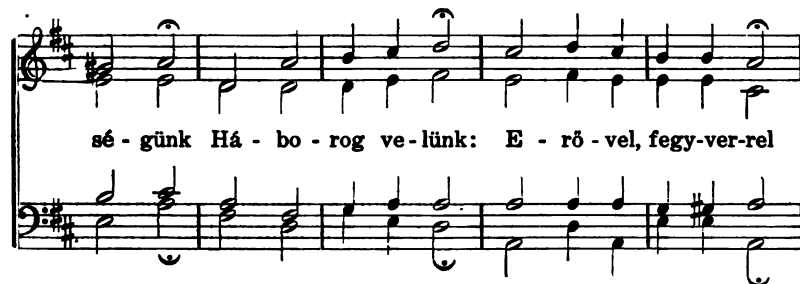
222. DICSÉRET.

1. { E - rős vá - runk né - künk az Is - ten És fegy - ve -
Meg - sza - ba - dit ve - sze - de - lem - től, Kik ránk tör -

rünk el - len - ség el - len; }
nek most min - den fe - lől; } A mi ré - gi el - len -

sé - günk Há - bo - rog ve - lünk: E - rő - vel, fegy - ver - rel

És sok csa - lárd - ság - gal, És min - den nagy ha - tal - mas - ság - gal.

2. Nincsen nekünk semmi hatalmunk, Mivel neki ellene álljunk; Viaskodik az Ur érettünk, Kit az Isten küldött le nekünk; Ha kérded, hogy ki legyen az? Krisztus az igaz! Seregeknek Ura, Kinél nincs több Isten; Nála vagyón a győzedelem!

3. Ha a világ mind gonosz volna És elnyomni minket akarna: Minket semmi meg nem rendíthet, Mig Krisztusba vetjük hitünket; Dühös tüzét bármint hányja A föld bálványa, Vége lesz és elvesz, Ledől megalázva, Az ítélő Isten szavára.

4. Isten szava megáll mindenha, Nem dönti meg senki hatalma Az ige és Szentlélek bennünk, Nekünk mindig erős védelmünk; Gyermeket, nőt, testi életet, Hirt és jólétet Elvihet, elnyelhet A föld gonoszsága: De megmarad Isten országa!

223. (37 Dicsőret dallamára.)

1. Atyánk a mennyben, im Neked Buzgón szentelünk ünnepet. Hálától dobog mi szivünk, Hogy felfogád igaz ügyünk: S a szent Forrás megnyílt vala, Melyben a lélek itala, Szomjuhozót hogy enyhítsen—Erős várunk nekünk az Isten! Dicsőség legyen Istennek.

2. A világ Világossága Fényt szórt szép célunk útjára,—És az emberek elrejték E fényt, hogy ne fényeskedjék; De Te bölcs s hatalmas Jóság Szóltál: legyen világosság! És fénylettlél ezer szivben—Erős várunk nekünk az Isten! Dicsőség legyen Istennek!

3. Pásztoraid hogy alvának, S tévelygése lőn a nyájnak: Szentlelked tűzben leszálla, S lőn a hajdannak csodája: Választottid fölkelének Fegyverével az Igének, Szikla-erős élő hitben—Erős várunk nekünk az Isten! Dicsőség legyen Istennek!

4. Ti szent idők, ti nagy napok, Emléketek ma felragyog. És mfg itt ég az szivünkben, Öröm-köny csillog szemünkben. Él az Igazság, élnek ők, A hitszabadságért küzdők Annyi fenyben, annyi szivben—Erős várunk nekünk az Isten! Dicsőség legyen Istennek!

5. Óh terjedjen az igazság Közöttünk s a világosság; Ama mennyei bölcsesség, A tiszta hit s erkölcsösség; A béke és a szeretet, S mely tanítja mindezeket: A Biblia, hogy végigien Erős várunk legyen az Isten, S vegyen tőlünk dicsőséget!

224. DICSÉRET.

m

1. Térj ma-gad-hoz, drá-ga Si - on, Van még né - ked

Is - te - ned, Ki a - tyád-ként fel - ka - rol - jön

mp

Sszí - vét osz - sza meg ve - led! Azt bün - te - ti, kit sze-

ret, Más-kép ő nem is - te - het! Si - on, ezt hát

2. Hullámok ha rémitenek Mérhetetlen víz felett S a habok közt szíved remeg, Hogy sírod is ott leled: Ha aludni látod őt, Ki reményed és erőd, Sion! soha se feledd el, Ő megvívhat tengerekkel.

3. Bár hegy, halmok rengenének, Miket égi kéz emelt, S indulása a nagy égnek Végromlásra adna jelt: Azt ne gondold—látván ezt—Hogy téged e percz elveszt: Sion! tudd, te meg nem dőlhetsz, Míg oltalmad Istentől leszl

4. Bár könnyűid omlanának Gyöngyöskül a tengerbe, És elhalván hangja szádnak, Csak pihegnél, mint gerle, Bár vér volna bűborod S kő megszánná nyomorod: Sion! te ne félj gonosztól, Baj nem ér, míg benne bízol!

5. Bár hordozván zsarnok lánczát, Érne kínos rabhalál, Ha hitedet el nem játszád, Útad égbe nyitva áll! Örvendj mindég és vigadj! Emlékezz, ki népe vagy?! Sion! nincs több Isten egynél, Benne hát ne kételkedjél!

6. Óh ne csüggedj! Ím az estnek Már leszálltak árnyai! Kihez ajkid oly hűn esznek Halld, Atyádnak hangja hí! Ő gyalázat, kín helyett, Neked jobbján ad helyet; Sion a menny lesz te részed, Föld gyötrelmét hát ne nézzed!

7. Végző áldást mondj hazádra, Mely távolról int feléd; Égi honnak a határa Van már hozzád közelébb, Édes érzés mért fog el, Melytől olvad szív, kebel? Sion! nemde minden más ott, Mond: hova tünt nagy sűrűsöd?

8. Angyalok, ti fényes lelkek, Zengjetek víg éneket! Mert már biztos partot lelt meg, Kit bús szélvész hányt vetett; Már meggyőzte a halált, Istenéhez égbe szállt. Sion! onnan számkivetni Nem fog téged soha senki!

HADA KOZÁS IDEJÉN MONDANDÓ ÉNEKEK.

225. (84 Zsoltár dallamára.)

1. Isten! mi erős oltalmunk! Egyetlen egy bizodalunk! Miként kezdjük el panaszkodni? Mert szorongat a félelem, Fenyget a veszedelem, Jól látod félelmes sorsunkat; Rémt pusztító háború, Mely miatt lelkünk szomorú.

2. Szegény nemzetünk megszorult, Szép napja homályba borult, Tört hány az ellenség útunkra. A vérmező kijegyzetett, A fegyver elkészítetett, Pusztulást kell várunk magunkra. Kedvezz, Uram! és könnyörülj, Veszedelmünkön ne örülj.

3. A te szent ígéd tanítja, Szívünk pedig bizonyítja, Hogy a fegyver a te csapásod, Melylyel a bűnt fenyegeti, Üldözi és megbünteti, A te fellobbant búsulásod; Hogy így a bűnös tanuljon Maga kárán, s megjobbúljon.

4. Uram! a fegyver zörgése S a romboló tűz dörgése, Adjad, hogy minket is tanítson Utaink vizsgálására, Szívünk megjobbítására, És szent félelmedre buzdítson; Hogy te veled igazságban Járván, éljünk bátorságban.

5. Óh békességnek Istene! Lelkünknek atyja s mindene! Tekints reánk, adj békességet, Oszlasd el félelmeinket, Küldd haza ellenséginket; Így megnyervén a csendességet, Majd dicsérettel áldozunk, Elődbe háládást hozunk.

226. (66 Zsoltár dallamára.)

1. Erős várunk Istenünk Te vagy, Ki voltál örök időn át, Erő, hatalmad ma is oly nagy, Oltalomért hozzád kiált Nemzetünk, mert vész fenyegeti, Óh, védjen meg erős karod, Minden honfi szív azért dobog, Legyen meg szent akaratod.

2. Óh, békességnek szent Istene, Add a népeknek szívébe, A Krisztusi szent szeretetet, Az óhajtott békességet, Hozd el a béke és nyugalom, Napját, mely által boldogok Lehetünk, csak azt kérjük tőled Legyen meg szent akaratod.

3. Tekintsd meg Óh, nagy Isten kérünk, Népednek siralmas voltát, Add vissza régi dicsőségünk, Eltűnt boldog aranykorát. Neveld a honszerelem fáját, Nagygyá a szent szabadságot, Hozd el a béke olajágát! Jöjjön el a Te országod.

ELLENSÉGEN VETT GYŐZEDELEMKOR.

227. (138 Zsoltár dallamára.)

1. Zengjen győzedelmi ének, Hogy neve magasztalására, A menny és föld Istenének, A ki népünkkel tábort jára. A győzedelmi kapura Irja ezt a vitéz kezével: Nagy a seregeknek Ura! Teljes menny, föld dicsőségével.

2. Ha nagy hatalmának nyomát Az Úr szemléltetni akarja, E földnek fundamentomát Megreszketteti erős karja. A régi hegyek helyükből Nagy csikorgással kimozdúlnak; A mély tengerek fészkeükből Szörnyű zúgással kirohannak.

3. Egymás ellen a nemzetek Nagy dühösséggel felzúdúlnak; De az Úr szól, s a fegyverek A viadalban megtompúlnak. Kőfalhoz hasonló sora A vitézeknek megbontatik; És mint szélről a pozdorja Tömött rendjük szélylyel szóratik.

4. Igaz az Úr, és ez okon Megszégyeníti a vakmerőt, És a ropant táborokon Egy maroknyi nép veszen erőt. Az álnoknak eszt veszti, És kik titkon vermetek ásnak, Azon verembe sülyeszti, Melyet ők készíttettek másnak.

5. De a ki az Istent féli, Magát védi, de nem tör másra, Nem árt annak a kard éli, Midőn mások hullnak rakásra; És bár süvöltve repkednek Körülte a halál postái: Nem vész el a kit elfednek Az Úr óltalmának bástyái.

6. Uram! ha háborúinkban Minket te tartasz és vezérlesz, Mindennemű szándékinkban Szerencsés előmenetel lesz. Dícséret légyen tenéked! Ki tábort jártál seregünkkel, Megalázád ellenséged, Mi, benned bízván, nem veszünk el.

228. (150 Zsoltár dallamára.)

1. Az Úr Isten áldassék, És felmagasztaltassék! Ki küldött segedelmet, És adott győzedelmet Rémitő ellenségünkön; Szent neve dicsértessék, És tőlünk tiszteltessék, Hogy segített fegyverünkön.

2. Uram! neved dicséri Királyunk, s megisméri, Hogy e jót tőled vette, Jobb kezed segített. Mi is érte, s értünk kérünk, Hogy másszor is meggyőzzed, Ellenségink elűzzed; Te magad légy fővezérünk.

3. Adj erőt, bátorságot, És álhatatosságot: Tovább is seregünknek, Minden mi fegyverünknek; Hogy így az ellenség féljen. A hadakozást végre Változtasd békességre, Melyben hazánk népe éljen.

4. Óh Uram! örömről És víg dicséretünket Vedd ím tőlünk kedvesen, Fogadd el kegyelmesen A mi hálaadásunkat. Tartsd meg fejedelmünket, Hazánkat, mindenünket, Erősítsd bátorságunkat.

229. DICSÉRET.

m

1. Is - ten áldd meg a ma - gyart! Es - dünk bi - za - lom - mal.

mp

Vét - ke - zett bár, óh ne hagyd, nézz rá ir - ga - lom - mal!

mp

Oly so - kat szen - vedt e nép, kö - nyö - rülj Te már raj - ta!

Oh gyó - gyítad meg sok se - bét s légy sze - re - tő Aty - ja!

2. Ki lesz velünk, ha Te nem, irgalmas jó Isten! Rajtad kívül védelem sehol, sehol nincsen. Bús lelkünk csak Te benned találhat vigaszt, békét: Áldd meg hát hű népedet s minden nemzedékét!

BÉKESSÉG KÖTÉSKOR.

230. (66 Zsoltár dallamára.)

1. Úram! ki a szomorúságot Örökre fordítod végre, Az ártalmas háborúságot Változtatod békességre: Áldott legyen a te irgalmad, Hogy a fegyvert és inséget Megszüntetvén erős hatalmad, Parancsoltál békességet.

2. Ez a te karodnak ereje, Hogy midőn hallánk sok halált, Rettegtete a harcz fegyvere: Akkor lelked útát talált, Melyen éltünk megszabadúla Az ellenség fegyverétől, Vészes fellegünk elvonúla Szádnak egy lehelletétől.

3. Óh Isten! ezen békességgel Kössed össze kegyelmedet, Hogy magunkat illendőséggel Viselvén, féljünk tégedet; Méltán reánk ne haragítsuk Lelked vétkes életünkkel, Es ismét fel ne háborítsuk békességet bűnünkkel.

4. Uram! vigasztald meg azokat, A kik mostan kárt vallottak.
Állítsad helyre romlásukat, A melyre sokan jutottak; A pusztúláso-
kat építsed, Köttözz be minden sebeket, Mint Atya, te magad
segítsed Az árvákat s özvegyeket.

5. Óh Isten! adj jó békességet Mind mi nekünk, mind másoknak;
Gyomlálj ki minden irigységet, Magvát a háborgásoknak; Hogy fő
Mesterünk példájára A békességet kövessük, És ő szent parancsolat-
jára Felebarátink szeressük.

231. DICSÉRET.

m

1. { A - lá - zat - tal om - lunk a por - ba, Ö -
Szí - vün - ket hoz - zád há - la von - ja, Ki

rök Is - ten szí - ned e - lött }
a küz - dés - re adsz e - rőt! } Ki - nek ha - tal - mas

kar - ja véd, Ál - do - za - tot ho - zunk e - léd.

2. Te vezettél a bujdosásban, Kétségek és remény között, Fölnék hajoltál minden gyászban, Ha vész haragja üldözött, Téged hívtunk, s az éjszakát Tekinteted ragyogta át!

3. Dicsőséggel körülöveztél, Mint a földet a napsugár; Szerelmed karjára emeltél, A harcban fegyverünk valál, Tűzoszlopként lángolt neved, Örök Felség, útunk felett.

4. Zivatartól megvédeztél szárnyad, Atyaikép bántál velünk; Szívünk mégis ellened lázadt, Örök irgalmú Istenünk. Elhagytuk szent oltárod, Kihamvadt rajt az áldozat.

5. Midőn kereszttel látogattál S reánk bocsátád ostorod, Megdorgálván magadhoz vontál, S kegyelmed új napfényt adott; Megszántad esdő népedet, Dicsőség, jó Atyánk, neked!

6. Örökkévaló szent Úr Isten, Ki a népeknek atyja vagy, Fohászkél hozzád minden szívben, Tovább is oltalmunk maradj! Jóvoltod szárnyával fedezz, Ha lelkünk bűtől csüggedez!

7. Ragyogtasd ránk orozád világát, Ösvényünk fénylő napja légy! Ne lássuk kedved borulását, Bízva tekinthessünk feled! Ha múltó hívság csábja von, Kisérj lelkeddel úton!

232. DICSÉRET.

mf

1. Fel - sé - ges Is - ten! Nem - ze - tünk hű aty - ja! Jó - sa - god

mf

lel - künk min - den - kor át - hat - ja! Ím ma is jó - sa -

2. Ünnepet ülünk, hála illatával, Feléd száll imánk szent áhítatával, Fogadd el tőlünk, mit áldoz tenéked A hívő lélek!

3. Dicsőségednek áldott fénylakából, Gondot viseltél népünk hazájáról, Vészben, viharban erőnk voltál nekünk És segedelmünk!

4. Jóságos Atyánk! ezért ünnepelünk, Lelkünket kitárva, hőn esedezünk: Vezérelj, védjed tovább is népünket, Nemzetségünket!

TEMPLOM SZENTELÉSKOR.

233. (33 Zsoltár dallamára.)

1. Nagy Isten! téged az egeknek Egei be nem foghatnak, Bár a legélesebb szemeknek Látási addig nem hatnak; Nem hogy befoghatna, Vagy szállást adhatna Ily szűk palota, Melyet a halandó, Összeroskadandó Sárból alkota.

2. De noha messzünnen is érted, A mit gondolnak a szívek, Mégis jelenléted ígérted, Hol egybegyűlnek a hívek. Hogy a kik imádnak, Színét szent orozádnak Mintegy szemlélvén: Gerjedjenek jobban, Mert a szív fellobban, A szem segélvén.

3. Építettünk mi is hajlékot, Mert szerelmed ösztönözött, Hogy dicsőséged lakozzék ott, A megszentelt falak között. Óh mennyeknek Ura! E por és hamura Nézz kegyelmesen; Fogadd el háznak, Szenteld meg magadnak, Hogy szent lehessen.

4. Világi foglalatosságok E helyhez ne férkezzenek, Hol a mennyei igazságok Szent szövétneki fénylenek: Ne lakják e helyben Oly tudomány, melyben Van földi salak; Csak a megfeszített Jézustól vett hitet Hallják e falak.

5. Atyánk! ha innen az egekre Könyörgésink emelkednek: Nyisd meg az oly zörgetésekre Ajtajait kegyelmednek. Ha jó oly fájdalom, Ki bánat siralmas Poharát iszszá: Kevés idő múlva Térjen megvívulva E házból vissza.

6. Te adj szólni a hírdetőknek, Hadd szóljanak hatalmasan, Hogy szent beszéded a velőknek Megoszlasáig behasson; Melyre felszerkenjen, És más útra menjen A bűnben élő; Éledjen lelkében, Jó reménységében Az istenfélő.

7. Midőn idegyűjti vendégit Ama juhok nagy pásztora: Töltse be lelőknek éhségit Az itt adandó vacsora. Midőn csecsemőket Megfürösztvén őket, Hozunk elődbe: Szent Isten! azokat Az ártatlanokat Vedd fel öledbe.

8. Vigyázzanak a te szemeid Ez imádságnak házára: Ne jöjjenek ftéleteid Eunek elpusztítására. Kedvezz e templomnak, Hogy sok embernemnek Még unokája, Lelke szükségéhez Képest a mit éhez, Itt megtalálja.

234. (36 Zsoltár dallamára.)

1. Uram! áldjuk szent nevedet, Hogy atyai jó kedvedet Reánk kiterjesztetted; Midőn házat építettünk Tiszteletedre, mellettünk Voltál s megsegítetted Erőtlen kezeinket, Kipótoltad szükséginket Atyai jóvoltodból. Ímé, a mit szívünk kére, Eljutánk munkánk végére Szent irgalmasságodból.

2. Légyen e templom nevednek Szentelve, és szent Lelkednek Töltse bé teljességre! Amaz íge, mely testté lett, Bűneinkért eleget tett, Legyen fődicsősége. Óh pásztorok fejedelme! Jobb kezéd legyen védelme Véren váltott nyájadnak, Isteni erőd hatalma Légyen oszlopa s óltalma Anyaszentegyházadnak.

3. Tudományod tiszta teje, Az élő víznek kútfeje, Táplálja lelkeinket. A sákramentomi jelek, Midőn élni fogunk velek, Győzzék meg szívfeinket! Hogy szent tested kifolyt vére, Lett a mi váltságunk bére, S halálod lett életünk. Lelkünket ez vígasztalja, Jóvoltodat magasztalja Minden cselekedetünk.

4. Tartsd meg e gyülekezetnek, Melyet törvényid vezetnek, Nagyjait s kicsinyeit! Igazgassad tanítóit, Hűséges előljáróit, Felsőbb s alsóbb rendeit! Adjad, hogy szívvel, lélekkel Dícsérhessünk a szentekkel S csak téged tisztelhessünk. És ha eljő amaz óra, Melyben szállunk koporsóba, Mennybe hozzád mehessünk.

PRÉDIKÁTOR BEÁLLÍTÁSAKOR.

235. (65 Zsoltár dallamára.)

1. Óh Isten! a ki pásztorokat Híveid nyájába, Magad rendeltél tanítókat A te egyházadba: Áldattassék Uram! Felséged, Hogy idvességünkről Így gondoskodott bölcseséged Örök életünkről.

2. Im e mi gyülekezetünk is Áld és dícsér téged, Mert lelkipásztort minékünk is Parancsolt Felséged; Ki szent ígéd tiszta tejével Táplálná lelkünket, Az igazságnak beszédével Tanítván bennünket.

3. Szenteld meg hát, óh szentek szente! Ez egyházi szolgát, Hogy áldott legyen ki- s bémente, Úgy igazgasd dolgát, Szenteld meg szívét, nyelvét, száját Tanításában, Hogy jól vezérelhesse nyáját Az Úr útában.

4. A tudatlanokat tanítsa, Az erőtlenekeket Erősítse, intse, buzdítsa A lágyemeleget; Kötözgesse bé a sérelmes Szíveknek sebeit; Oszlassa s űzzé a félelmes Lelkek kétségeit.

5. Áldj meg, Uram! minket is egész Figyelmetességgel, Hogy bévehessük az ígét kész Engedelmességgel. Ne hagyj, hogy tőlünk visszatérjen Beszéded üresen, Sőt inkább szívfeinkbe mélyen Meggyökerezhessen.

AZ ESZTENDŐ UTÓLSÓ NAPJÁN.

236. (84 Zsoltár dallamára.)

1. Ismét egyik esztendeje, Istentől kimért ideje Telék el a múlandóságnak; Az égi testek órája Lefolyván, lett új példája A közös változandóságnak. Elmúlt vége, mint kezdete, Már van csak emlékezete.

2. Boldog, ki csendes lélekkel, És nem könnyező szemekkel Tekinthez vissza folyására! Ki ha magát megkérdezi, Belső örömmel érezi, Hogy szolgált ez jobbülésára; Hogy ment mind az ismeretben Előbb, mind a szeretetben.

3. Boldog, kinek nem kell szánni Elvesztett idejét, s bánni Megbecsülhetetlen óráit! Kinek hív emlékezeti Elébe nem helyezetteti Helyrehozhatatlan hibáit! Ki az időt megbecsülte, A hfvalkodást kerülte.

4. Tökéletességnek atyja! Az öröm szívemet hatja, Valahányszor azt elgondolom: Mely sok jókat vettem tőled; De elrejtőzném előled, Ha meg más részről megfontolom: Azokkal mely rosszul éltem, Elvesztegetni nem féltem.

5. Minthogy azért te teheted, Véghez egyedül viheted, Hogy a jót akarjam és tegyem: Engedd, hogy a múlt esztendő, Mint már vissza nem jövendő, Magamnak túlkörül felvegyem; A jót benne követhessem, A rosszat elkerülhessem.

237. (102 Zsoltár dallamára.)

1. Örökkön örökké élő, A változástól nem félő Jehova! mi Istenünk, Kitől vagyon mindenünk; Nincsenek neked napjaid, Esztendeid, hónapjaid; Azért azok nem avulnak, Reád nézve nem újulnak.

2. De a mi földi létünknek, Testi gyarló életünknek, Valamint volt kezdete, Úgy leszen végezete; Olyan vagyunk, mint a pára, Mely eltűnik nem sokára; Megemésztjük esztendőnket, Hamar eltöltjük időnket.

3. Ezt mutatja ez esztendő, Nem különben a jövendő, Hogy nincsen állandóság, Hanem változandóság. Ez esztendő is elfuta, És végső napjára juta; Vajha úgy töltöttük volna, Hogy a lelkünk ne vádolna.

4. Jaj! de ha jól elgondoljuk, És valóban megfontoljuk Eltöltött életünket, És cselekedetünket: Bizony méltó szomorkodnunk, És szívünk szerint bánkódunk, Mert visszaéltünk időnkkel, Közelebb ez esztendőnkkel.

5. Isten! a Jézus véréért, Becses elégtételéért Bocsásd meg bűneinket, És minden esetinket: Cselekedd, hogy úgy élhessünk, A bűnöknek véget vessünk. Mult esztendei hibánkat Engedd el, kérünk atyánkat.

238. (102 Zsoltár dallamára.)

1. Lelkünk, testünk teremője! És kegyes gondviselője! Imádjuk jószágodat, És irgalmasságodat; Hogy minden elfolyt időnkben, Közelebb ez esztendőnkben, A te kezed bēfedezett, Gonoszoktól védelmezett.

2. Szent ígēdet hírdettetted, Mi lelkünket legeltetted; Adtál jó bēkessēget, a jōra tehetsēget; Ételt, italt, ruhát adtál, Egēszsēget szolgáltattál, És ez esztendő végére, Juttattál vārt estvőjére.

3. Uram! a te kegyelmednek, És hīv gondviselésednek, Íly sok ajándékiért, Drága adományiért: Teljes szívünköl, lelkünköl, És minden tehetségünköl, Áldjuk te Istensēgedet, Nyújtsd erre kegyelmedet.

4. A Jézus áldozatáért, És érdemes haláláért Töröld el bűneinket, És minden vétkeinket; Melyeket eltölt időnkben, Közelebb ez esztendőnkben Cselekedtünk és gondoltunk, Vétkes nyelvünkkel szólottunk.

5. Óh Isten! újítsd szívünket, Világosítsd értelmünket, Adj a jōra kegyelmet, Vezérő segedelmet; Hogy új életet élhessünk, Végre te hozzád mehessünk, Szent Felsēgednek egēbe, A boldogok seregēbe.

TEMETÉSI ÉNEKEK.

KEZDŐ ÉNEK.

239. (Dallam: Uram a töredelmes.)

Im, járulunk Te hozzád Élet, halál ura! Kezdünk siró zsolozsmát, Halotti nagy búra. Óh, halld szívünk keservét, Fülánkjait szedd el; A koporsók félelmét Fiad által vedd el.

240. (43 Zsoltár dallamára.)

Isten oltárához bejöttem, Az én Uram eleibe, A ki öröme én szívemnek, Buzgó szívvel néked éneklek, És hálát adok szüntelen, Te néked Ur Isten!

241. (28 Zsoltár dallamára.)

1. Életem fejlőd virágának Reménységi sirba hullának, Kora halálomnak zordon tele, Tavaszi rózsáim tépte le. Menni kell gyenge időmbe, Néma fagyos temetőbe.

2. Jaj, talán koporsóm éjjele, Engemet örökre elnyele, Talán örök halált hoz rám a Hamar ért révpárt vég hulláma, Jaj! talán örökre fed el Homályával a szemfedel.

3. Nem, mert szabad lelkem számára Megnyílt az ég az Ur szavára. Ott készen van örök édenem; Színről-szinre látom Istenem. Óh! ne hullasatok értem Könnyet,—biztos partot értem.

242. Az élet csak füst és pára.

1. Az é - let csak füst és pá - ra; El - e -

nyé - szik nem so - ká - ra; Bár reg - ge - le
 szé - pen de - rül, Csak - ha - mar ho - mály - ba me - rül.

2. Az élet csak szép rózsaszál, Tavasz fényén nyílóra vál; De ráfú a hervasztó szél, Lefonnyad és tovább nem él.

3. Jaj, mint oszló füst és pára, Mint a tavasz szép rózsája, E kised is eltűnt, lehűlt, Halál éje reá borúlt.

4. Csendesedj sziv, nyugtot keress, Isten örök végzése ez! Mi is megyünk nem sokára, Az élet csak füst és pára.

243. (102 Zsoltár dallamára.)

1. Portestünk virág-szépsége Elhull, kezdődik s már vége.—Mint gyors folyók habjai, Tűnnek éltünk napjai. Sirodig ifju! bár ép és Erős vagy, csak egy lépés. Mikor nem vélnéd haláloed, Koporsód készen találod.

2. Óh! hányan éltek előttünk, S mi kik ő utánuk jöttünk, Járunk most hamvaikon, Állunk sirdombjaikon. Ott hol ők mélyen szunyadnak Virágok nőnek s hervadnak, S általuk arra intetünk: Születünk s meghal életünk.

3. Éld ifju, örök idődet, De ne felejtöd Teremtődöt, Nem tudod szent szózatja, Lelked mikor hivatja. A halál bűnünk közdiya, Reánk fel levén vonva ija, Téged is mint az öreget, Minden lépésen fenyeget.

4. Óh idvesség fejedelme, Megváltottid hiedelme, Jézus! te légy vezérünk, Mig itt bujdosunk, s kérünk, Hogyha a siron inneni Lakásunkból ki kell menni, S bevégezzük az életet, Mondhassuk: "elvégeztetett!"

244. (65 Zsoltár dallamára.)

1. Kevés napjaink véghatára, Eljő nagy hirtelen, Ember! hiv az Ur nemsokára, Légy készen szüntelen; Mint kies tavasz ékessége, Hervadunk ehullunk, Enyész e világ dicsősége, Születünk s meghalunk.

2. Mindenütt nyílt koporsót látunk, A melybe tétetünk; Megfagy szivünk s itt mind elhagyjuk, A kiket szeretünk, Éltünk estélyén és hajnalán Dúl a halál nálunk; Földünk egy nagy sir s holtak porán járunk.

3. Miért hát földiekkal tele Szived óh! halandó, Tudd meg, hogy életed és vele Minden változandó; Rövid az élet, int e példa, Ne tarts számot mára Légy bölcs, kevés napjaid éld a Mennysorság számára.

4. Óh szent Isten! mig itt bujdosunk, Mig haza nem érünk, Légy mindenünk, fő jónk, orvosunk, Gyámolunk vezérünk; Ha végharczunkkal szembeszállunk, Segélj kegyelmeddel Koporsónknál jelenj meg nálunk, Idvezítéssel.

245. Csak egy perc földi létünk.

1. { Csak egy perc föl - di lé - tünk Ha - mar el - e - nyé - szünk }
 { Mint vi - rág, mit a zord szél Le - tép töb - bé nem él. }

De a sir é - je - lén túl, Hol di - csöbb

haj - nal pi - rúl Ránk is szebb lét vi - rúl.

2. Ha elkong a végóra, Elhiv nyugovóra; Éj száll ránk és a reggel Uj napra nem kelt fel. Hiába könny, esengés, Nincs, nincs akkor ébredés, Oly mély a szendergés.

3. Mint a füst, mint a pára Szél fúvallatára: Elmúlik rövid éltünk, A sirba kell térnünk. De a Jézus szavára Megnyilik a sir zára S eltűn a homálya!

246. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Gyarló testünk porrá leszén, Mivel porból vétetett: Kitkit vár a halál készen, Mert halálra született, Óh! de egy jobb életért, Fizetjük mi ezt a bért. Drága bér, de dús váltsága: Lelkünk örök boldogsága.

2. Hadd menjen hát kiköltözött Lelkünk jobb hazájába; Testünk a megholtak között, Hadd porladjon sirjába! Ott is az Ur védi azt, Óh, mi édes e vigasz!—S ha éveit kitöltötte, Uj élet támad fölötte.

247. (102 Zsoltár dallamára.)

1. Halld meg Uram, kérésünket, Esedező beszédünket! Siral-
munk jusson hozzád, Ne rejtse el tőlünk orcád! Hajólj hozzánk
irgalommal, Mig küzdünk a siralommal; S ha kiáltjuk nagy
nevedet: Közöld velünk kegyelmedet!

2. Jaj, napjai életünknek Oly hirtelen elrepülnek, Mint a füst és
a pára A szélvész fuvására! Erejétől egy szavadnak, Tetemeink
elhervadnak, Mint a mezők ékessége S ránk borúl a halál éje.

3. Óh, nézz le ránk az egekből, Dicsőséges szent helyedből!
Hallgasd meg könyörgésünk, Forró esedezésünk! Óh, állj mellénk
erős Isten, Hogy a halál ne rémítsen, S minket, a sir bús rabjait,
Reménységre bírjon a hit!

248. Az élet elvirit.

1. Az é - let el - vi - rit, Mi - ként fű és vi - rág

De a si - ron túl fel - de - rül Re - ánk egy szebb vi - lág.

2. Hol kedvesünket is, Látandjuk boldogan. Ha bár rég nyug-
szik ott alatt, A sir mély álmiban.

3. Ott nincs bú, nincs panasz, Nincs árva nincs szegény, Isten
veled te földi lét, Boldog leendek én.

249. (42. Zsoltár dallamára.)

1. Végső óránk ha elértük, Koporsónkba beszállunk És nyugalomra térünk, Minden gondtól megvállunk. Elhagyjuk e világot S minden viszontagságot; Több változást nem ismerünk, Ha csendes révpartot érünk.

2. Boldogságunk abban leljük, Szent Isten, az életben; Neked hiven énekeljünk A szent gyülekezetben. Majd mennyei hazánkba Adj új éneket szánkba, Hogy a dicsőült sereggel Áldjunk téged dicsérettel.

3. Itt rebegő az énekünk S teljes fogyatkozással; De légy irgalmas mi nekünk S nézz ránk szánakozással: Ott a Krisztus nevében, Bizván ő érdemében, Dicsérünk szent buzgósággal, Erővel s hathatósággal.

4. Erre méltatsz minket, hisszük, Szent Fiad érdeméért! Énekünk elődbe visszük Jézusunknak kedvéért. Ha eddig szomorú volt, És nagy keservekről szólt: Változik örvendetesre, Vigna és dicsőségesre.

250. (28. Zsoltár dallamára.)

1. Csak mulandó földi életünk, Meghalunk mind, a kik születünk! Nem tudjuk, hol s mikor lesz végünk! Nincs a halállal szövetségünk. Még ma ragyog szép nappalunk, Holnap talán már meghalunk.

2. Végóránk csak maga tudhatja Isten, a ki sorsunk forgatja. Ő az ura létnek, időnek, A múltaknak és a jövőnek. Ő adta ezt az életet, Ő parancsol enyészetet.

3. Óh, tartsuk hát készen magunkat, Rendeljük el korán házunkat! Hogyigy, bármely percben találunk Nyilai a gyilkos halálnak: Mint hű sáfárt leljen készen Az Ur, a ki számot véssen.

251. (84. Zsoltár dallamára.)

1. Óh, örökké élő Isten, Kinek dicsőséged ott fenn Hirdetik az egek csudái! Mi, kik éltet tőled vettünk, Szent házádba, im, bejöttünk, Dicsérni téged és imádni; Téged, az örökkévalót, Mi elmúlók, mi elhalók.

2. Éltünk ura, örök való, Ajkunk imáját halld meg óh! És add meg azt, mit tőled esdünk: Ha földi sorsunk véget ér És a kihűlt sziv porba tér, Ne hagyj örök halálba esnünk! Óh, halld meg e búzgó imát S lelkünknek adj dicsőbb hazát!

252. (163 Dicséret dallamára.)

1. Drága élet, Semmivé lett! A mi napunk elfogyott. Hová leszünk, Hogy kedvesünk Minket immár elhagyott!

2. Gyász és bánat Éje támad, Mert szerelme nincs velünk; Világosság, Égi jószág, Most ne hagyj el, Istenünk!

3. Jer, tekintsd meg Könnyeinket, Mérd meg súlyos bánatunk; Szent kezeddel Te fedezd el, Kit epedve siratunk.

4. Égi Atyánk, Halld meg imánk, Fájdalmunkban adj erőt; S kit elvettél, Égbe vittél, Fent a mennyben áldd meg őt!

253. (35 Zsoltár dallamára.)

1. Óh, koporsó néma zára, Mely kedvesünket bezárja S mely boldogságunkat befödte, Zokogva itt állunk előtted. Arczunkon ül a fájdalom, Ajkunkon esd a siralom: Miért, miért rejtéd el őt, A vallásos s buzgó hívőt.

2. Mint éjszakán sötét van itt, Hol ő lehunyta szemeit; Vigság, öröm elszállta véle, Hogy életének immár vége. Óh, Isten, édes Istenünk! Te adj reményt, hitet nekünk; Mondd, hogy földről égbe vitted S fenn a mennyben idvezited.

3. Int az idő, int az óra, Szomorún int búcsúzóra; Hiába sirunk már fölötted, A gyász csak itt marad mögötted. Szemünk elől a sir bezár, Fenn örök élet fénye vár, Áldva légy a föld porában! Áldva légy a túlvilágban,

254. Elérkezett az óra.

1. El - ér - ke - zett az ó - ra, Vi - gyé - tek tes - te - met,

Hadd tér - jen nyu - go - vó - ra, A sir vár en - ge - met.

2. Boldog a kit oda alatt, Csendes nyugalom vár És a kitől a sirhant Bút s keservet elzár.

3. Sirodon béke lengjen S égi honban lelked Hála éneket zengjen, Hogy üdvöd föllelted.

255. (37 Dicséret dallamára.)

Eltávozó kedves halott Vár rád a sir, megnyugszol ott; Lelked pedig az égbe száll, Istennél ott üdvöt talál. Oda néznek már szemeink S míg hullnak érted könnyeink, Im, megálldunk mi is téged: Maradjon itt drága emléked! Isten veled! Isten veled!

256. (Dallama: Uram a töredelmes.)

Csendes legyen nyugalmad A sirnak enyh-helyén; Áldás legyen jutalmad Álmod nagy éjjelén! S a míg porod lezárja A csendes sirhalom: Lelked boldog hazája Legyen az égi hon!

257. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Térj pihenni fáradt vándor, A sir keble vár reád; Hílt porodnak a rokon por, Csendes, békés nyutot ád; Utad immár véget ért, Lelked messze, égbe tért S ott a fényes mennyországban, Él örökös boldogságban.

2. Jó Istenünk! Légy mi velünk Mennyei kegyelmeddel! Mig itt élünk, légy vezérünk A te áldott lelkeddel! Jézus! édes Mesterünk! Add, oly kincset szerezzünk, Mely megmarad akkor nálunk, Ha a sötét sirba szállunk.

258. Az álm édes karjain.

1. Az á - lom é - des kar - ja - in, Hol sem-mi bú és sem-mi kin,

Hol nem há - bor - gat sem-mi sem, Mily jó pi - hen - ni én - ne - kem.

2. Nyugalmam mély zavartalan, Körültem minden szóttalan, Nincs szenvedésem, bánatom, Mindent elvőn a sirhalom.

3. Porrá leszek, elhamvadok, Tudom, de lelkem élni fog, Elhagyva földi lakhelyét, A menny dicső honába lép.

*Énekelhető a 64 Dicséret dallamára.

VASÁRNAP ISKOLAI ÉNEKEK.

259. Istenem Te hozzád.

1. Is - te - nem Te hoz - zád, Mind kö - ze - lebb, Ha - bár su-

lyos ke - reszt, Nyom en - ge - met; Lel - kem e dal - ban van,

Csak Te hoz - zád U - ram, Csak Te hoz - zád U - ram Mind kö - ze - lebb.

2. Mint vándor, úgy a nap Nyugtára tér, Alattam durva kő,
Körültem éj. De vágyom nyugtalan Csak Te hozzád Uram, Csak
Te hozzád Uram Mind közelebb.

3. Mutasd, az égbe fel Mely út vezet! Ha bármit küldsz, tudom,
S áldom kegyed. Angyalt küldsz titkosan S hozzád, óh jó Uram,
Hozzád óh jó Uram, Hivj közelebb.

4. Ha lelkem bús, sötét Veled betel; Búmból majd támadand
Egy uj Bethel. Nem lankaszt gyöttelelem, Hozzád jó Istenem,
Hozzád jó Istenem, Visz közelebb.

5. Ha szárnyad csattogón Égbe ragad, Nap, hold, csillagsereg
Mind elmarad, Ezt zengem untalan: Csak Te hozzád Uram, Csak
Te hozzád Uram, Mind közelebb.

260. Hozzád száll hő imánk.

1. Hoz-zád száll hő i-mánk, Is - te-nünk jó A - tyánk,

Halld meg ké - rünk, Add szent ke - gyel - me - det, Kik fé - lik

ne - ve - det, Áldd meg Te né - pe - det, Mi Is - te - nünk.

2. Szent lelked vezessen Tovább is kegyesen Jó Istenünk! Buzdul-
jon hálára Te imádásodra, Mert Te vagy mi nekünk, Jó Istenünk!

261. Uram vezess engemet.

1. U - ram ve - zess en - ge - met, Ha a vi - har fe - nye - get,

Hab - ja - i a bösz ár - nak, Ma - gá - val el - ra - gad - nak.

Csak Te ma - gad légy ve - lem Biz - tos lesz úgy é - le - tem.

2. Mint az anya gyermeke, Nyugszik éltünk tengere, Ha szódat felemeled, Háborgó tenger felett. Csak Te magad légy velem, Nyugton lesz úgy életem.

3. Ha a hajóm parot ér, Vész hullám még mindig ér, Kezeddel vonj magadhoz, Békét, nyugtot csak Te adsz, Hallasd velem szózatod, Ne félj! én veled vagyok,

262. (26.) A ki értem megnyílál.

Dr. HASTINGS T.

m

1. A ki ér - tem meg-nyi - lál, Rejts el, óh ö - rök kő - szál!

m

Az a víz s a drá - ga vér, Me - lyet on - tál a bű - nér,

m

Gyógy - ír le - gyen lel - kem - nek, Bűn - től s vád - tól ment - sen meg!

m

2. Törvényednek eleget Kezem óh nem, nem tehet; Buzgóságom égne bár S folya könnyem, mint az ár, Elégtételt az nem ad Csak Te válthatsz meg magad.

3. Jövök, semmit nem hozva Keresztedbe fogózva, Meztelen, hogy felruházz, Árván, bízva hogy megszánsz. Nem hagy a bűn pihenést, Mosd le, óh, mert megemészt.

263. (16.) Csendes éj.

Mérsékeltten.

Dallama: GRUBER FERENCZ.

p

1. Csen-des éj, szent-sé-ges éj! Min-de-nek nyug-ta mély, Nincs fenn

más csak a szent szü-le-pár Drá-ga kis-de-dök ál-ma-i-nál.

pp

Szent fi-ú a-lud-jál, Szent fi-ú a-lud-jál!

pp

2. Csendes éj, Szentséges éj! Angyalok hangja kél; Halld a mennyei halleluját, Szerde zengi e drága szavát: Krisztus megszabadít! Krisztus megszabadít!

3. Csendes éj, Szentséges éj! Szív örülj, higgy, remélj! Isten szent fia hinti reád Ajka vigaszadó mosolyát! Krisztus megszületett! Krisztus megszületett!

264. (17.) Halld mint zeng az egész ég.

Mérsékelt.

MENDELSSOHN—CUMMINGS W. H.

mp *mf*

1. Halld mint zeng az e-gész ég: „A ki-rály-nak di-cső-ség!

mp *mf*

Bé-ke-ség e föl-dön lenn, Is-ten-től jó ke-gye-lem.“

mp *mf*

f

Né-pek, ör-ven-dez-ze-tek! Vissz-han-goz-zák a meny-nyek!

f

Hir-des-se a ter-mé-szet: Krisz-tu-sunk meg szü-le-tett!

f

f

Halld mint zeng az e - gész ég: „A ki - rály - nak di - cső - ség!”

f

2. Krisztus, kit az ég imád, Kié az egész világ, Mikor az idő eljött, Szűztől ő megszületett; Istent szemünk testben lát, Dicsérjük e nagy csodát! Mennyből földünkre jő el Jézusunk, Immanuel! Halld mint zeng az egész ég: „A királynak dicsőség!”

3. Dicsőség, ő a király, Békeség és igazság, Éltető világos nap, Bajainkra gyógyírt ad. Kis gyermek lett; mi értünk Született, hogy élhessünk, Porból hogy feltámaszson S ujjászületést adjon. Halld mint zeng az egész ég: „A királynak dicsőség!”

265. (59.) Nem hagyjuk el a bibliát.

Kissé élénken.

HAYDN.

mf

1. Nem hagy-juk el a bib - li - át, Is - ten szent i - gé - jét;

mf

Ez tá - ma - sza az ag - gok - nak És if - jú - nak ve - zér;

Ez nap, mely fé-nyes su - ga-rát U - tunk-ra hin - ti el,

Eb - ből hall-juk Jé - zus sza-vát, Ez Is - ten-hez e - mel.

2. Nem hagyjuk el a bibliát Sem baj-sem örömré? E kincset nem veszi tőlünk Senki, bármit ígér. Akármit tesz is a világ, Ha üldöz, ha csábít, Eltűnünk minden szenvedést, Isten megszabadít.

3. Nem hagyjuk el a bibliát, Terjeszszük mindenhol; Mig Jézus éltető szavát Hallják közel s távol, Mig kegyelmének hatalmát Érti a nagy világ. Megfogadjuk, el nem hagyjuk Soha a bibliát.

266. (60.) Örömhír! Te vagy az.

Mérsékelt.

VICTOR JÁNOS.

1. Ö - röm-hír! Te vagy az, E - van-gyé - li - om!

m

Ste Krisz-tus: tö - vis közt Fe - hér li - li - om!

m

Ste Krisz-tus: tö - vis közt Fe - hér li - li - om!

m

2. Óh fehér liliom Pirosló vére, Hogy hulltál a világ Üdvös-ségére!

3. Hasson el a szózat Lelkem mélyébe: Bűnöd megbocsátva, Tied a béke!

4. Ez lesz az örömhír Az én szívemnek; Így adok örömmel Hálát Istennek!

267. (90.) Sionban sok kis gyermek.

Élénken.

Angol dallam.

m

1. Si - on - ban sok kis gyer-mek é - ne - kelt di - csé - re - tet;

m

Ma - gasz - tal - juk da - lunk - kal . Mi is jó Meg - vál - tón - kat!

p Hall - gasd csak a gyer - mek - han - go - kat, Hall - gasd

csak a gyer - mek - han - go - kat: Óh, ho - zsán - na,

óh, ho - zsán - na, óh, ho - zsán - na JÉ - zus - nak!

2. Megtanultuk igéjét, Ismerjük szeretetét, Égbe vezető útját, Szívünk ezért hálát ad. Hallgasd csak, stb.

3. Gyermekek, tanítók, szülők, Mindnyájan dicsérjük őt, Áldjuk nagy kegyelmeért Mig hosszánánk mennybe ért! Hallgasd csak, stb.

268. (91.) Szent érzelem tölti keblem.

Lassan.

Dallama: MOZART.

mp

1. Szent ér - ze - lem töl - ti keb - lem; Hoz -

mp

zád vá - gyom Is - te - nem; Ol - tal - mad - ban nyug -

mp

m

szik lel - kem, Te vagy ne - kem min - de - nem.

m

2. Sújtson bár a vész a porba Nem rendíti meg szívem; Elveszthetek mindent sorba; Ha Te megmaradsz nékem.

3. Ha házádban imádkozom: Lelkem békén megpihen; Kegyes szemed rám néz—tudom, Nyugszom azért csöndesen.

4. Boldogságom Te nálad van: Vezesd hát úgy lábamat, Hogy egykor szent országodban Színről-színre lássalak!

269. (98.) A szent igazság mellett.

Élénken.

Dallama: BLISS P. P.

EGYESEK.

m

1. A szent i - gaz - ság mel - lett Meg - áll - ja he - lyét,

m

A - ma bá - tor kis se - reg, Hűn Vall - ja Is - te - nét.

KAR.

mf

Bá - tor légy, mint Dá - ni - el, Bá - tor, vi - téz légy,

mf

vi - téz légy,

Is - ten - ről és hi - ted - ről Ta - nu - sá - got tégy!

2. Hány hatalmas elveszett Bátorság hiján, Holott hős is lehetett
A Dániel pártján. Bátor légy, stb.

3. Hány veszélyes óriás Gőgjét ejté meg Dániel és a csodás
Kicsiny, bátor sereg! Bátor légy, stb.

4. Magasra emeljük fel Jézus zászlaját, Győzzük le, mint Dániel,
Bősz ellenünk hadát! Bátor légy, stb.

270. (99.) A szeretet hatalmát áldom.

Kissé lassan.

Dallama: BORTNIANSKY D.

m

1. A sze - re - tet ha - tal - mát ál-dom, Mely Jé-zus-ban fe-

m

lém ha - jol; A nagy Is - ten Fi - a, Meg-vál-tóm, Ma-gá-hoz

mf

vonz bűn po - rá - ból! Nem gon - do - lok töb - bé ma-

mf

gam - ra Csak rád óh sze - re - tet s ha - tal - mad - ra.

2. Óh mennyire szeretted engem! Szíved engem bírni kíván; Te hozzád hajlik minden bennem S Téged keres későn korán. Óh szeretet, te égi lényem, Te bírsz engem és Te vagy reményem.

3. Neked adom át szívem', éltém', Mert tőled lelkem üdvöt vőn; Feláldoztad magad én értem És üdvöm ára véred lőn; Ki engem ujra teremtettél, Csak tied éltém, Te megmentettél.

4. Óh Jézus, nagy neved maradjon Bevésve mélyen lelkünkbe És szereteted általhasson Szívünkbe és érzelmünkbe. Óh drága Jézus, áldott neved' Hirdesse minden szó és minden tett.

5. Óh Jézus, drága szent nevedben Atyám hű szívét láthatom; Minden imánkra szól: Úgy legyen, Ez üdvösségem, vigaszom. Ha bűnös látja e kegyelmet, Szívében is fellángol szerelmed.

271. (100.) Az áldott orvos közeleg.

Élénken.

Dallama: STOCKTON J. H.

mf

1. { Az ál-dott or-vos kö-ze-leg, A drá-ga fő-pap Jé-zus; }
 { Sza-va szí-vünk eny-hí - timeg, E-gyet-len üd-vünk Jé-zus. }

mf

Halld, mint zeng az é - gi kar É - des vissz hang - ja - i - val!

Szi - vem - ben is zeng e dal: Jé - zus, Jé - zus, Jé - zus!

2. Ki minden vétket megbocsát S bűnünk eltörli: Jézus. Megnyitja a menny kapuját S vezérel minket Jézus. Halld, mint, stb.

3. Kiszenvedt bárány, tisztelet, S dicséret néked, Jézus! Te vagy a legfőbb szeretet, Csak érted égek, Jézus. Halld, mint, stb.

4. Elmúlik minden fájdalom E drága névtől: Jézus! Édes örömmel hallgatom A Te nevedet, Jézus! Halld, mint, stb.

5. Testvéreim óh jőjjetek, Áldjuk e nevet: Jézus! Dicsérve énekeljete: Megváltó, drága Jézus! Halld, mint, stb.

6. Ti gyermekek, kicsik, nagyok, A tietek is Jézus. Csak az ő útján járjatok És veletek lesz Jézus. Halld, mint, stb.

7. S ha egykor égbe térhetünk, Előttünk lesz majd Jézus; Trónjánál zendül énekünk E drága névről: Jézus. Halld, mint, stb

272. (107.) Elfáradva, megterhelve.*

Mérsékelt.

BAKER H. W.

MONK W. H. letevése.

1. El - fá - rad - va, meg - ter - hel - ve, Fáj na-gyon szí - vem!

Jé - zus hív: „Jö - vel én hoz - zám, Itt pi - henj!”

2. Láthatok-e jelt, mely bizton Ő hozzá vezet? Kezén, lábán, oldalán látsz Sebeket.

3. Homlokát vajjon díszíti Korona dicsőn? Bizonyynal van koronája Tővisből.

4. Ha követve megtalálom Itt mi jutalmam? Sok könnyű, sok fáradság és Bántalom.

5. És ha hozzá hű maradtam, Végre vajj' mit ad? Bűnt, halált legyőzve vezet Síron át.

6. És ha kérem, hogy fogadjon, Megtagad engem? Nem, ha ég s föld el is múlnak, Sohasem!

*A „Proprietors of Hymns Ancient and Modern” (London) szíves engedelmével.

273. (109.) Elöttem tárva egy kapú.

Élénken.

VAIL S. J.

mf

1. E - löt - tem tár - va egy ka - pú, Mi fény tör ál - tal raj - ta!

Az Úr sze - rel - me lán - gol ott s szent se - be - i - nek aj - ka.

mp

Ir - gal - ma - dat hogy nyer - he - tem? Meg - nyi - lik e ka - pú ne - kem?

mp

Ne - kem, . . . ne - kem, . . . Meg nyi - lik - e ne - kem?

Ne - kem, ne - kem,

mf

2. E tárt kapún által mehet A földnek minden népe Gazdag,
szegény, nagy vagy kicsiny, Ki vágyik üdvösségre. Irgalmadat, stb.

3. E tárt kapún óh, lépj be hát, Mert rád bűsz ellened les. A
kereszt lészen koronád, Ha hí leszesz hitedhez. Irgalmadat, stb.

4. Ott Jézus lábához teszed Pályád nehéz emlékit; A ki ke-
resztet' rád vete, Az koronával ékit. Irgalmadat, stb.

274. (110.) Engem szeret Jézusom.

Élénken.

BRADBURY W. B.

m

1. En-gem sze-ret Jé-zu-som, Bib-li-ám-ból jól tu-dom.

m

Mind ö-vé a kis gyer-mek, E-rőt ad a gyön-gék-nek!

mf

Úgy van ő sze-ret, Ő sze-ret na-gyon;

mf

Úgy van ő sze - ret, í - gé - jé - ből tu - dom.

2. Jézus értem szenvedett, Megnyitotta az eget, Bűnömtől megtisztított, Mennyszágba fogadott: Úgy van, stb.

3. Jézus szeret, velem van, Őriz minden útamban, Mennybe viszi gyermekét, Ott dicsérem szent nevét. Úgy van, stb.

275. (113. Fel, barátim!

Élénken.

BLISS P. P.

1. Fel, ba - rá - tim, drá - ga Jé - zus Zász - la - ja a - latt!

Bát-ran, bát-ran! Se - ge - del - me Di - a - dal - mat ad!

f

Bíz - za - tok, mert Jé - zus el - jön, Ő a fő - ve - zér!

Zeng - je aj - kunk: hoz - zád es - dünk Győ - ze - de - lem ér!

2. Lám, a Sátán serge talpon, Szembe tűrni kész; A legbátrabb harcosoknak Bátorsága vész. Bízbatok, stb.

3. Szóljon a kürt, fenn lobogjon A győzelmi jel, Diadalra, Jézusunkkal, Neki győzni kell! Bízbatok, stb.

4. Harci zajnak közepette Mentőnk résen áll. Bátorság! Ő áll segédül Szívünk harczinál! Bízbatok, stb.

276. (116.) Hadd jöjjön hozzám minden kis gyermek!

Mérsékeltén.

Dallama: BRADBURY W. B.

m

1. Hadd jöj-jön hozzám minden kis gyermek! Szól a jó gyermek, barát;

m

Óh ne o-kozz bá-na-tot szí-vé-nek, Hallgasd meg hí-vó sza-vát!

mf „Kis gyer-me-kek, si-es-se-tek, Si-es-se-tek én hoz-zám,
mf

Kis gyer-me-kek, si-es-se-tek, Si-es-se-tek, én hoz-zám!“

2. Halld, téged hív az örök szeretet, Siess, borulj keblére! Fájd szívén, ha csak egy elveszett S nem vágy szeretetére. Kis gyermekek, stb.

3. Jézusomhoz örömmel sietek, Gyermekebarát, itt vagyok! Oly édes, ha űlén pihenhetek, Érte mindent elhagyok. Kis gyermekek, stb.

4. Óh, mily édes az élet Te veled! Nyájasan néz rám szemed, Mintha szólna szelid tekintet: „Bizzad reám, éltedet!“ Kis gyermekek, stb.

5. Néked adom, Megváltóm, szívemet, Óh, fogadd el kegyesen! Néked felajánlom életemet, Örökké tied legyen! Kis gyermekek, stb.

277. (118.) Harang szól a mennyben.

Élénken.

ROOT G. F.

mf

1. { Ha-rang szól a menny-ben, ott ör-öm van ma, Mert egy té-vedt
 Oh nézd, é - gi A - tyánk hogy jó e - lé ki, Meg-tért gyer-me-

mf

lé - lek tért ha - za! } Is - tent di - csé-rik az an - gya - lok,
 két-hogy ö - le - li! }

f

Di - csé - rik a meny-nye-i ka - rok; A meg-vál-tott se - reg

szív-vel, lé - lek-vel Az Úr - nak ör-öm-dalt é - ne - kel.

2. Harang szól a mennyben, ott öröm van ma, Békét lelt e föld egy vándora. Egy elfáradt lélek büntől mentté lett S megváltott gyermekké született. Istent dicsérik, stb.

3. Harang szól a mennyben, ott öröm van ma, S angyaloknak győzelmi dala. Hirdetik vígadva e nagy örömet, Hogy egy lélek újjá született. Istent dicsérik, stb.

278. (120.) Hittel rád tekintek.

Kissé lassan.

DR. MASON L.

mf

1. Hit - tel rád te - kin - tek, Bá - rá - nya Is - ten - nek,

mf *p*

Szent Jé - zu - som! Ké - ré - sem' hall - gasd meg, Oh vedd el

p

bű - nő - met, Má - tól hadd le - hes - sek Ti ed U - ram!

2. Töltse be kegyelmed Erővel szívemet S buzgósággal! Meghaltál érettem, Add, hogy szeretetem Híven, forrón égjen Tisztább lánggal!

3. Ha sötét völgyekben Járok és fáj szívem, Légy vezetőm! Éjjelem' világítsd Könyűim Te szárítsd, Jó pásztor, gyámolítsd A tévelygőt!

4. Ha tűnik ez álom S már érzem halálom Hideg árját, Drága Üdvözítőm Ments meg félelmemtől, Hadd lássam fönn dicsőn A szép hazát!

279. (125.) Jelszavunk: Előre!

Élénken.
mf

REICHARDT L.—GROSS J.

1. Jel - sza - vunk: E - lö - re! E - gye - sül - jünk mind!

The first system of the hymn features a treble and bass staff in C major, 4/4 time. The melody is in the treble staff, and the bass staff provides a simple harmonic accompaniment. The lyrics are written below the notes.

Jé - zus - ra néz sze - münk, Hát - ra nem te - kint.

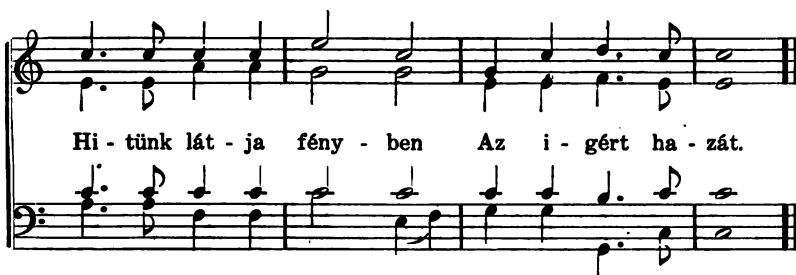
The second system continues the melody and accompaniment. The lyrics are written below the notes.

Ott a tű - zes osz - lop Ha - dunk e - le - jén,

The third system continues the melody and accompaniment. The lyrics are written below the notes.

Nem hát - rá - lunk so - ha Míg ve - zet e fény.

The fourth system concludes the hymn. The lyrics are written below the notes.

2. Viruló erőben, Előre ifjan! Úgy tarthatunk lépést Férfikörünkben. Fel a kegyelemnek Áldott lépcsőjén, Míg Isten trónjánál Felragyog a fény! Előre míg élünk, Hegyen, völgyön át, Napnyugtakor leszen Nagy világosság.

3. Csak előre bátran, Nyája Jézusnak, Míg minden reményünk Életre fakadt. Vak világosságot, Beteg gyógyírt kap, Minden népre Isten Hájnala hasadt. Előre, a sötét Ejjelet hagyjuk el! Előre, míg Isten Napja ránk felkel!

4. Óh mily dicsőséget Készített Isten A boldognak, ki itt Szereti híven! Szem soha nem látott. Fül még nem hallott, Ajak ki nem mondott Ily boldogságot. Mindig csak előre Fényes fegyverben, Míg lehull a fátyol És már lát a szem.

5. Távol láthatáron Tornyosul a vár, Hol az Isten trónol, Hazánk ott ránk vár. Gyöngyből rakott falak, Szín-arany kapuk, Éltető víz árja, Drágaköves út. Oda a Szent Lélek Segedelmével, Vándortársak, oda Törekedjünk fel!

280. (127.) Jézus fényes napom.

Mérsékeltén.

Dallama: GROSS.

1. { Jé - zus fé - nyes na - pom Ső - tét éj - sza - kán,
Jé - zus bol - dog - sá - gom, Ő röm ha vár rám;

Jé - zus sze - re - te - tem, E - gye - dü - li kincs!

Csak Te re - ád né - zek, Más ó - ha - jom nincs.

2. Neved felüdíti Bágyadt lelkemet; Lelked bélyegét is Szívembe vésted. Édes békeséget Mindig élvezek, Szerelmedben minden Perczben pihenek.

3. Zajában e földnek, A bűn harciban Győzelmed én értem Mindig készen van; Számomra Te harczolsz, Várva megállok, Nagy kegyelmed pajzsom, Győztes maradok.

4. Milyen boldog élet! Itt a sötétben Örömtől ujjongok, Jézus tart engem! Semmi el nem ragad Erős kezedből, Végre haza viszesz Szegény földünkről.

281. (128.) Jézus ölébe bizton.

Kissé élénken.

DOANE W. H.

mf

1. Jé - zus ö - lé - be biz - ton haj - tom fe - jem le én;

mf

Fine.

Ab - ban ta - lá - lom üd - vöm, Ha nyug - szom ke - be - lén.

mp

Ál - dó sze - lid sza - vá - val Meg - vál - tóm hir - de - ti:

mp

p

Jer hajtsd fe - jed szí - vem - re Har - czod' pi - hen - ve ki. . . .

p

D. C. al Fine.

2. Bizton a Jézus keblén Elszáll a bú, a baj, Bizton a Sátán ellen,
Sebe véd, betakar. Enyhül a bánat terhe, A kétely megszűnik,
Szívedbe száll enyhület S apadnak könnyűid. Jézus ölébe bizton, stb.

3. Jézus, óh szívem vára, Te értem vérezél, Bizton vagyok e
sziklán, Te égi jó vezér! Itt csöndesen bevárom, Az éj míg elhalad,
Míg túl az arany partnál Fénylőn felkél a nap. Jézus ölébe bizton,
stb.

282. (136.) Kövesd a Jézust!

Kissé élénken.

Root G. F.

m

1. Kö-ved a Jé-zust, kö-ved még ma, Halld mi-ként hang-zik

m

hí - vó sza - va! Kö - zel van Ő, hogy meg - ál - da - na;

mf

É - de - sen mond - ja: „Jőjj!” Óh mi szép s di -

mf

cső lesz egy-ko - ron, Ha majd bűn - től tisz-tán, sza - ba - don,

fo - gad ő - lé - be az é - gi hon Jé - zus sza - vá - ra: „Jőjj!”

2. Gyermelem, kövesd szelíd szavát, Szívednek nyujtván áldo-
zatát, Gyógyítja sebé, minden baját: Azért hát siess, jőjj! Óh mi
szép s dicső lesz egykoron, stb.

3. „Ne félj, csak higgy!” Az Úr elfogad, Keblére zárva nyu-
galmat ad; Irgalma végig veled marad, Jőjj csak, óh bűnös, jőjj!
Óh mi szép s dicső lesz egykoron, stb.

283. (138) Lelkem kíván Téged.

Mérsékeltén.

LOWRY R.

1. Lel - kem ki - ván Té - ged, Óh ke - gyel - mes U - ram!

mf

Paj - zsom a Te ne - ved, Vé - red bol - dog - sá - gom.

mf

mf

Csak Té - ged csak-is Té - ged, U - ram csak-is Té - ged,

mf

Csak Té - ged ki - ván lel - kem, U - ram Té - ged!

2. Lelkem kíván Téged, Óh Jézus segíts meg, Hogy mind halálomig Híven kövesselek! Csak Téged, stb.

3. Lelkem kíván Téged, Örömben bánatban, Uram mindörökké Te vagy boldogságom. Csak Téged, stb.

4. Lelkem kíván Téged, Légy Te én vezérem! Várom ígéreted, Óh töltsd be egészen! Csak Téged, stb.

5. Lelkem kíván Téged, Jézus Isten fia, Veled osztályrészem Élet koronája. Csak Téged, stb.

284. (142.) Mester, a bős vihar dühöng.

Élénken.

Angol karének: GYERMEKLANT.

mf

1. Mes-ter, a bős vi-har dű-höng, Hul-lám fö-lé hul-lám kél,

mf

Sű-rű a fel-hő, ső-tét az ég, Nincs ol-ta-lom, nincs se-gély!

p

Nem bá-nod, ha el-ve-szünk is, Hogy al-ha-tol mé-lyen?

p

mf

Min-den perczben rettegtet a ha-lál a há-bor-gó ör-vé-nyen.

mf

mp *p*

„A szél és ha-bok en-ged-nek ne-kem, Csend . . le - gyen!”

mp *p*

Csend le-gyen, csend le-gyen!

mp

S a ten-ger dü - he kárt nem te - szen, Sem dé mon, em-

mp

m

ber, vagy a - kár - mi - le-gyen, Nem me - rül - het el a ha -

m

mf

jó, ha benn, Az ég föld s ten-ger mes - te - re pi - hen;

mf

Sze - li - den en - ged - nek mind ne - kem, Csend le - gyen, csend le - gyen!

Sze - li - den en - ged - nek mind ne - kem, Csend, csend le - gyen!

2. Mester, a bú és a bánat Gyötrelmével földre hajt, Zajgó szívem kínjai mélyek Óh ébredj s szüntesd a bajt! A bűn és aggály mint zápor Zuhog lelkem felett És én elveszek, elveszek Mester! Siess és védj engemet! „A szél és habok,” stb.

3. Mester, a rémület elmúlt, Az elemek pihennek, Napfény ragyog csendes tó tükrén, Békéje van keblemnék. Várlak, óh áldott Megváltó, Ne hagyj el egyedül! S vígan érek így a kívánt révbe, Hol az üdv rám földerül. „A szél és habok,” stb.

285. (147.) Mondd, fáradt vándor, hol jársz, kelsz?

Kissé lassan.

Dallama: HASTINGS T.

1. Mondd, fá - radt ván - dor, hol jársz kelsz? Jer ha - za

gyer - me - kem, Mert bé - két má - sutt soh' sem lelsz,

A vi - lág vé - gén sem. Óh jer, óh jer!

2. Jer haza beteg lelkeddel, Az orvoshoz siess, És gyógyírt. óh ne vesztegelj! Csak vérében keress! Óh jer, óh jer!

3. Jőjj haza Jézushoz, hozd el Sajgó honvágyadat! Ki Jézus szívéen hont nem lel, Az hontalan marad. Óh jer, óh jer!

286. (152.) Ő vezet! Ha elgondolom.

Kissé élénken.

BRADBURY W. B.

1. Ő ve - zet! óh mily gon - do - lat! Mily meny - nye - i nyu-

gal - mat ad! Bár - mit te - gyek, bár - hol le - gyek, Ke - zé - vel

Ő ma - ga ve - zet. Is - ten ve - zet! Is - ten ve - zet!

Ő ve - zé - rel hűn en - ge - met; Kö - vet - lek, óh én

Is - te - nem! Csak ke - ze - met fogd szűn - te - len!

2. Olykor sötét, bús éjszakán, Olykor Éden virulatán, Habzó vizen, bűsz ár felett, Kezével Ő maga vezet. Isten vezet, stb.

3. Óh, fogd azért, Uram, kezem, S én soha nem tévedezem; Bármilyen sorsban nyugodt leszek, Ha szent kezed folyton vezet. Isten vezet, stb.

4. S ha végezve itt tisztemet Majd győzelmet ad kegyelmed, Halál vizén sem, rettegek, Jordánon át az Úr vezet. Isten vezet, stb.

287. (160.) Van üres hely.

Mérsékeltén.

SANKEY J. D.

1. Van ü - res hely, óh lé - lek, még ott fenn a Jé - zus me - nyeg -

zö - i ter - mé - ben. Még van ott hely, Óh jöjj s ne - vesz - te - gelj!

2. Lemegy a nap s késő, ha estve lőn, Ím hívogat az Úr oly sürgetőn: Még van, stb.

3. A sereg nagy, mely őtet dicséri, Isten barányát híven követi. Még van, stb.

4. Jöjj te is, jöjj a vőlegényhez még, Szerető karja érted tárva rég. Még van, stb.

5. Telik a ház, az Úrnak háza már, Óh siess, siess, te reád is vár! Még van, stb.

6. A kegyelem ajtaja kitarul, Jöjj sietve, különben bezárul. Még van, stb.

7. Jöjj csak, óh jöjj, már minden készen áll, Az üdvösség ingyen asztalánál. Még van, stb.

8. A boldogság s örömmek egéből Angyalok intnek Jézus kebléről. Még van, stb.

9. A szeretet hőn ezt kiáltozza: Ne tétovázz, siess nyugalmadra! Még van, stb.

10. Nem álom ez, óh lélek, hidjed el! Ha késlekedsz, úgy nincs számodra hely, Nincs hely, nincs hely—Óh borzalom, nincs hely!

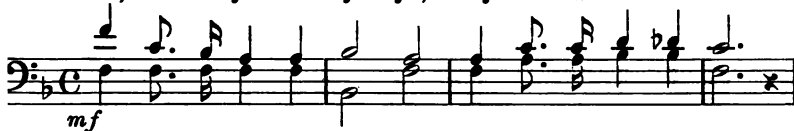
288. (185.) Fel, mert eljő az éjjel.

Kissé élénken.

Dallama: MASON L.

1. Fel, mert el-jő az éj-jel, Haj-nal-ban ko-rán fel!

Míg har-mat gyöngy-től csil-log A vi-rág-ke-hely.

Mun-ká-ra ve-rő-fény-ben, Fel, int a nap-su-gár.

Mun-ká-ra, jön az éj-jel S nem mun-kál-hatsz már!

2. Fel, mert eljő az éjjel, Jézusodért légy kész! Töltsd a delet munkával, Majd lesz pihenés! Minden elmúló perczben Sok tenni való vár; Fel, mert eljő az éjjel S nem munkálhatsz már!

3. Fel, mert eljő az éjjel, Fel alkony idején, Míg tűzes felhős égen Eltűnik a fény. Utolsó napsugárban Fel, mert időd eljár! Fel, mert sötét az éjjel S nem munkálhatsz már!

289. (190.) Feljebb, emeljetek, feljebb!

Mérsékeltten.

Angol dallam.

m

1. Fel-jebb e - mel - je - tek, fel - jebb A bűn gyá - szos é - ji - ből!

Ott a he - lyem Jé - zus mel - lett, Él - tét ér - tem ad - ta föl.

Száll-jon, száll-jon an - gyal szár-nya, El - ra - gad - va vi - gyen el,

mp

Vi-gyen fel a Gol-go-thá-ra, Hol meg-vál-tott vé-ré-vel!

mp

2. Feljebb emeljete, feljebb Fájdalmaim árából! Egyre éget, sajog a seb Szenvedésem lángjától. Szálljon, szálljon angyszárnnya! Fönn, a Thábor ormain, Hol fénylett áldott orczája, Könnyen gyógyul ott a kín.

3. Feljebb emeljete, feljebb, Ez csak gyöttelemon hona, Mind közelebb és közelebb, Hol a mennynek sátora! Szálljon, szálljon angyszárnnya, Lássam már az ég urát! Föl Sionnak szent halmára, Nyissátok szent kapuját!

290. (193.) Ha Megváltónk eljön.

Kissé élénken.

Root G. F.

mf

1. { Ha Meg-vál-tónk, ha Meg-vál-tónk El-jön mint ki-rály, }
 { Ott a menny-ben, kit meg-vál-tott, Mind e-lőt-te áll, }

mf

f

Mint sok ra-gyo-gó csil-lag, Mind úgy fény-le-nek,

f

Jé - zus ko - ro - ná - já - ban, Mint drá - ga - kö - vek.

2. Összegyűjti, összegyűjti Egy szent csapatba Minden lelket, a kit vére Tisztára mosá. Mint sok ragyogó csillag, stb.

3. Kebelére vonja majd a Kis gyermekeket, Kik örömmel a Jezusnak Adták szívöket. Mint sok ragyogó csillag, stb.

4. Óh hát adjad, nagy és kicsiny, Jézusnak szíved! Boldoggá tesz, dicsővé tesz S a mennybe vezet. Mint sok ragyogó csillag, stb.

291. (196.) Szép honom, otthonom!

Mérsékeltén.

Angol dallam.

1. Szép ho - nom, ott - ho - nom, Drá - ga vagy ne - kem, szí -

vem so - várg, oly vágy - va vágy Pi - hen - ni keb - le - den.

Fine.

p

E nagy vi-lág-ban i - de-gen, Itt nin - csen ott - ho - nom;

mf *D. C. al Fine.*

Az én ha-zám túl kék e - gen, Szí - vem csak o - da von.

mf

2. Föl felé, ég felé Nézek szüntelen; Sok kedvesem már oda fölön S ah, én még ide lenn! Nehéz a harc, forró a nap E rossz világban itt, Küzdelmem egyre súlyosabb, Porsátram úgy szorít! Föl felé, ég felé, stb.

3. Ámde már nem soká Tart a próba már, S atyám házában örök üdv Nagy boldogsága vár. Mit emberfűl nem halla még, A mit nem látta szem, Mit ember nem, nem álmodék, Ott sorsom az lészen. Ámde már. stb.

292. (215.) Dicséret zeng neked.

Kissé élénken.

Dallama: FRITSCH A.
énekeskönyve 1675.

mf

1. Di - csé - ret zeng ne - ked, Vi - lág-nak ál - dott aty - ja!

mf

Csu - da sze - rel - me - det A menny re - ánk ra - gyog - ja;

Az é - lét ős - vé - nyén Te vagy szö - vét - ne - künk,

Üd - vünk fe - lé ve - zetsz, Mi é - des Is - te - nünk.

2. Plántáld, Mindenható, Szívünkbe szent igédet, S teremjen életünk Gazdag gyümölcsöt néked! A föld határáig Terjeszd országodat S ha hívsz, az égbe föl Vezessen Szent Fiad!

293. (221.) Kegyes őrző pásztorom.

Mérsékeltén.

Dallama: xv. SZÁZAD.

VENI R. G.

1. Ke - gyés őr - ző pász - to - rom, Légy ve - zé - rem ú - ta - mon!

Bi - zo - dal-mam csak te vagy; Kér - lek en - gem el ne hagyj!

2. Nappal légy az én napom, A sötétben csillagom, Állj a vészben pajzsomúl, S lábam meg nem tántorúl.

3. Óh légy nekem mindenem Utaimban, Istenem! Úgy vezérelj engemet, Hogy áldhassam szent neved!

294. (222.) Kezeinket összetéve imádkozzunk!

Mérsékelt.

VICTOR JÁNOS.

1. Ke - ze - in - ket ösz - sze - té - ve I - mád - koz - zunk szé - pen:

hisz van, a ki meg - hall - gat - ja, Van Is - ten az ég - ben!

2. A mi csak fáj, a mi búsít, Mondjuk azt el néki; Keservünket, bánatunkat Jó Atyánk megérti!

3. Megvígaszta az imádság, Megtisztul a lelkünk, A jó Isten közelében Szent gyönyörre lertünk!

4. Kezeinket összetéve Imádkozzunk szépen; Hisz van a ki meg - hallgatja, Van Isten az égben!

295. (234.) Bár veszély jó rád.*

Mérsékeltten.

CROFT W.

1. Bár ve - szé - ly jó rád és Sok kín gyö - tör,
 Nin - csen jó ba - rát, Bősz el - le - ned tör:
 Van egy vi - gasz - ta - lás, Bár - mi fe - nye - get,
 Így bíz - tat az í - rás: „Az Úr lesz ve - led!”

*Énekelhető a 217 ének dallamára is.

2. Nincs bennünk erő S jószág nincs bennünk, Az Üdvöztető Lett erő nekünk; Ő vele nincs veszély, Ő ad menhelyet, Ő biztat így. ne félj: „Az Úr lesz veled!”

296. (236.) Drága Jézus, kik itt együtt vagyunk.

Dallama: Morva testvérek énekeskönyve.

NÜRNBERG.

Mérsékeltén.

m

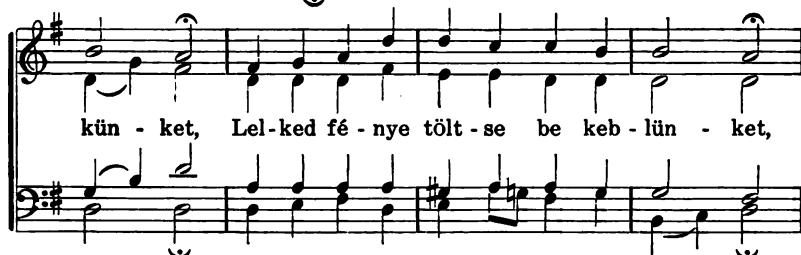

{ Drá - ga Jé - zus, kik itt e - gyütt va - gyunk, Ösz - sze -
 { Szen - ve - dé - sed - re hű - sé - get val - lunk, U - ram

m

fog - va mind ke - zünk, }
 ti - e - id le - szünk! } Óh fo - gadd ke - gye - sen é - ne -

kün - ket, Lel - ked fé - nye tölt - se be keb - lün - ket,

m

Mondd: Ál - dot - tak le - gye - tek! Bé - ke, bé - ke ve - le - tek!

m

297. (250.) Óh áldott érzület.

Mérsékeltten.

Dallama: NÄGELI H. G.

1. Óh ál - dott ér - zü - let Ke - resz - tyén sze - re - tet, Te

egy - be kö - töd szí - vün - ket Sadsz é - gi ö - rö - met.

2. Atyánk trónja előtt Együtt imádkozunk; Egy a remény, egy gond, egy cseél, Egy a mi vigaszunk.

3. Bajunkat megosztjuk, Együtt viszsziuk terhünk', Egymás bújában résztvéve, Könnyűt hullat szemünk.

4. Fájdó sebet okoz Szívünknek a válás, De lélekben együtt vagyunk S még lesz viszontlátás!

5. E dicső reménység Új bátorságot ád, Haladva vándorutunkon Várjuk az Úr napját.

6. Akkor bú, fájdalom, S bűn nem gyötör többé, Dicső barátság, szeretet, Megmarad örökké.

298. (251.) Óh dicső Jézus.

Mérsékeltten.

Dallama: SZILÉZIAI ÉNEK.

1. Óh di - cső Jé - zus, Menny és föld ki - rá - nya,

mf *mp*

Szent Fi - a Is - ten - nek s em - ber - nek! Té - ged sze - ret - lek,

mf *mp*

mf

Té - ged i - mád - lak, Te ko - ro - ná - ja él - tem - nek!

mf

2. Minden dicsőség, Melylyel bír a föld s ég, Dicső szép Jézusomban ragyog; E földön nincsen Nékem más kincsem, Veled, Jézus, boldog vagyok.

3. Teljes szívemből, És minden erőmből, Dicső szép Jézusom szeretem; Óh töltsd ki, Uram, Kegyelmed rajtam, Holtomban, úgy mint éltemben?

299. (267.) Mentsd meg a tévelygőt!

Élénken.
m

DOANE W. H.

m

1. Mentsd meg a té - vely - gőt! Óvd a ve - szen - dőt!

m

mp

Intsd, hogy a bűn csáb-ja tör - be ke - rít. Sírj a si-

mp

rók-kal s keltsd Az el - e - set - tet, a kit a bűn ter - he

mp

mf

nyom, ke - se - rít. Mentse meg a té - vely-gőt! Óvd a ve-

mf

mp

szen - dőt! Jé - zu-sunk ir - gal-mas, Jé - zus meg-vált!

mp

mf

2. Hányan felejtik el, Hányan vetik meg Jézust és ő mégis irgalmat ad! Hívd őket s mondd nekik: Ne hozzanak mást, Csak hitet és szívök bűnbánatát. Mentsd meg a tévelygőt, stb.

3. A szívnek mélyében, Bűntől elnyomva, Vágy s érzés szunnyad, mely vár ébredést. Szeretet szózata, Megszánó jóság, Elszakadt húrnak is ad új rezgést. Mentsd meg a tévelygőt, stb.

4. Mentsd meg a tévelygőt, Jézus kívánja, Munkádhöz megadja ő az erőt. A keskeny útra vidd, Nyájasan biztasd: Jézus meghalt érte s megtartja őt. Mentsd meg a tévelygőt, stb.

300. (197.) Az Úr Jézus Krisztus kegyelme.

Mérsékeltén.

Dallama: HILMER G.
vagy GREGOR K.

1. Az Úr Jé - zus Krisz - tus - nak ke - gyel - me, Az Is -

ten sze - rel - me És a Szent Lé - lek - nek kö - zös - sé -

ge le - gyen mi ve - lünk, le - gyen ve - lünk! A - men!

301. (4.) Szent vagy, szent vagy, szent vagy.*Mérsékeltten.*

DYKES J. B.

p

1. Szent vagy, szent vagy, szent vagy! Min-den-ha - tó Is - ten!

p

É - ne - künk jó reg - gel száll hoz - zád szi - ve - sen.

p

Szent vagy, szent vagy, szent vagy, vé - get - len ke - gye - lem!

p

mf

Há - rom sze - mély - ben egy ál - dott Is - ten!

mf

2. Szent vagy, szent vagy, szent vagy, Kit a szentek áldnak,
Koronáikat letészik Te előtted; Kerubim, szeráfim térdelve imád-
nak, Ki voltál, vagy s nem érsz soha véget!

3. Szent vagy, szent vagy, szent vagy! Bár homály leple fed
Bár bűnös szem nem látja dicsőségedet. Csak Te vagy szent,
Isten, és senki kivűled, Teljes hatalmu, szentség, szeretet.

4. Szent vagy, szent vagy, szent vagy! Nagy és erős Isten!
Minden műved dicsér ég, föld és tengeren. Szent vagy, szent
vagy, szent vagy, kegyelmed végetlen! Három személyben egy
áldott Isten!

302. (3.) Isten Atyánk, hálát adunk.

Mérsékeltén.

BERRIDGE ARTHUR.

mf

1. Is - ten, A - tyánk, há - lát a - dunk, hogy meg - ál - dot - tál is - mét.

mf

m

Á - raszd ránk nagy kegyel - me - det, mi - dőn tá - va - zunk in - nét!

m

mf

Szen - tel - tes - sék meg nagy ne - ved, jő - jön el már or - szá - god!

mf

f

Mint a mennyben, úgy e föl-dön le-gyen meg a - ka - ra - tod!

2. Isten, jó Megváltónk, kérünk, Vezess gondos kezeddel! Imánk helyét ha elhagyjuk, Áldásod kísérjen el! Szenteltessék, stb.

3. Isten, Szent Lélek, vigasztalj, Tölts be égi békével, Jöjj és lakozzál szívéünkben, Erős hittel övezz fel. Szenteltessék, stb.

4. Atya, Fiú és Szent Lélek, Mennyei Szentháromság, Magasztalunk, örök Isten, Mint Alphát és Omegát! Szenteltessék, stb.

303. (44.) Oh örök Isten.

1. Oh ö - rök Is - ten! nagy ha - tal - mú Fel - ség, Kit be nem

fog - hat a rop-pant min-den - ség, Ki - csiny szí - vünk - ben

le - het - e lak - he - lyed? Oh le - het, le - het.

2. Im leborulva esdünk azért hozzád: Nagy irgalmaddal fordítsd hozzánk orczád. Jézus vérével tisztítsd meg lelkünket S áldj meg bennünket.

3. Most, mikor szívből vallást teszünk néked: Gyenge hitünket te magad neveljed. Fogadj minket a hívek seregébe S végy kegyelmedbe.

4. Oh édes Jézus! ki szenvedtél értünk, Fogd meg kezünket 's légy vezérünk nekünk. S résztess minket drága jutalmadban, Boldogságodban.

304. (129.) Jőjj Jézushoz, gyermekem!

Kissé élénken.

Dallama: GEBHARDT JUGENDPSALTER.

1. Jőjj Jé - zus - hoz, gyer - me - kem, Oh si - ess hoz - zá!

Ná - la van a ke - gye - lem, Ő tesz gaz - dag - gá.

mp *c*

Új szí - vet ad Ő ne - ked, Mert té - ged na - gyon sze - ret,

mp *c*

m

Így ki - ált ké - sőn, ko - rán: Jőj - je - tek hoz - zám!

m

2. Keresd Jézust szüntelen Hittel, reménnyel; Szíved bízzék
s ne féljen, Ő soh'se hagy el. Keresd minden perczedben, Kérd,
hogy szívedbe térjen! Jézus vére megtisztít, Örökre vidít.

305. (158.) Törvény alól menten.

Élénken.

BLISS. P. P.

mf

1. Tör - vény a - lól men - ten, mi - nő ér - zet! Jé - zus vér -

mf

zett s bo - csá - na - tot szer - zett. Ha - rag a - latt, kik bűn - ben é - lénk,

Ö - rök ke-gye - lem int fe - lénk. Ö - rök-re! Bű - nös, oh fo-

gadd el, Ö - rök-re, oh test - vér ezt hidd el! Ke-reszt a-

. latt a te - her le - hull, Bol-dog a szív mond-hat - la - nul!

2. Szabadokká most igazán lettünk, Teljes váltságot ad Jézus nekünk. „Jertek hozzám!“ halljátok szavát Jertek, nekünk ő üdvöt ad! Üdvöt ad! Bűnös, oh fogadd el, Üdvöt ad! Oh testvér, ezt hidd el! Kereszt alatt, stb.

3. Mily dicső, Isten gyermeke lenni, Kegyelme fog eséstől védeni. Életre átmenni halálból: Áldott váltság, örökre szól! Örökre! Bűnös, oh fogadd el, Örökre! Oh testvér, ezt hidd el! Kereszt alatt, stb.

306. Krisztus hű vitézi.

H. S.

SULLIVAN A. S.

1. Krisz-tus hű vi - té - zi Har-cunk i - me vár, Az ő ke-reszt-

jé - vel bát-ran, raj-ta már! Jé-zus a ki - rá - lyunk,

har-cra ő ve-zet, Fel hát a csa-tá - ra! Zász-la-ját kö-vesd.

Krisz-tus hű vi - té - zi, har-cunk i - me vár,

2. Mint egy győztes sereg halad egyházunk, Vértanuinknak mi nyomukba hágunk. Földi érdekünk bár sokfelé vezet, Egyesít a remény, hit és szeretet. Krisztus hű vitézi, harcunk ime vár, Az ő keresztjével bátran, rajta már.

3. Isten hívő népe, hadakozó fél; Fegyvere az Ige mellyel harczra kél. Hadunk meg nem retten, egybeforrva szent! Szeretetben, hitben, zászlót emel fent. Krisztussal előre, szent hadára fel! Jelünk a keresztje, vele győznünk kell!

4. Kriáltságok mulnak, Krisztus élve, hat; Koronák ha hullnak, trónja megmarad! Ellenség rettentne, zugna pokol bár: Urunk ígérete nekünk erős vár. Krisztus hű vitézi, harcunk ime vár, Az ő keresztjével bátran rajta már!

5. Rajta hát te hívő és boldog sereg! Zengjen ajkainkon győzelmi ének. Dicséret dicsőség, tisztesség s hála Jézusnak, aki lett ég s föld királya. Krisztussal előre, szent hadára fel! Jelünk a keresztje, vele győznünk kell.

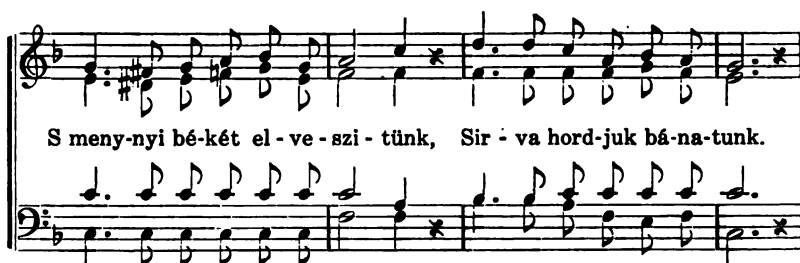
6. Előre óh hivek, sorakozzunk hát, Zengje hálaének Urunk jóságát. Népe áldást vigyen, zsámolya elé, Magasztalás legyen, neki örökké! Krisztus hű vitézi, harcunk ime vár, Az ő keresztjével bátran, rajta már!

307. Óh mi hű barát a Jézus.

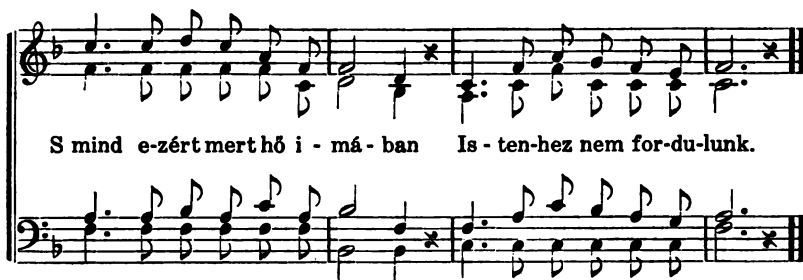

Mily di-cső-ség hogy ne-vé - ben, Is - ten-hez for-dúl-ha-tunk.

S meny-nyi bé-két el - ve - szí - tünk, Sir - va hord-juk bá-na-tunk.

S mind e-zért merthő i - má - ban Is - ten-hez nem for-du-lunk.

2. Jön a bú és kísértések, Nincsen öröm csillagod. Ne csüggedj el földi vándor Megtart a te Jézusod. Ha legnagyobb a szükséged Közelben van a segély, Hozd az Ur elé imában Bizzál benne, higgy, remélj.

3. Fáradt vagy és megterhelve, Jól esnék az enyhülés? Fáradtak ereje Jézus, Hozzá jönni óh ne késs! S egyedül állsz elhagyatva? Tanulj benne bizni csak, És hozd mindenkor vidáman; Az Ur elé imádat.

308. Hallám Jézus vigasztazavad.

SPOHR L.

1. Hal-lám Jé - zus vi - gasz-sza - vad Jöjj hoz-zám és pi - henj.

Pi-hend ki fá - ra - dal - mi - dat, Pi-hend ki keb - le - men!

Si - et - tem és hoz - zá - me - nék A - gyon ki - noz - va én,

S vi - gaszt és men - he - lyet le - lék A Jé - zus ke - be - lén.

2. Hallám Jézus vigaszszavad; „Jövel ingyen adok Élet vizéből;” szomjadat, Itt csillapithatod. Hozzád jöttem, Uram s adtál Forrásodból vizet Megszűnt a szomj, nálad talál Lelkem új életet.

3. Az Ur szava hangzott felém: Kinek kell napsugár? Tekints reám és égi fény Ragyog az éj után! S én meghallám, Jézus szavad, Te lettél a napom Ki éjjel is világot ad S fényt áraszt utamon.

309. Jézus néked élek.

H. S.

WOODBURY I. B.

1. Jé - zus né - ked é - lek, Ná - lad vi - gaszt le - lek.

Nem bánt - hat gond és fé - le - lem Ha te vagy én ve - lem.

2. Az ég oly messze van, Még messzebb Tőled én De szent igédben írva van, Hogy irgalmad enyém.

3. Nem félek senkitől, Hisz te vigyázz reám. Bú és a gond mind nem gyötör, Meghallgatod imám.

4. Jézusban bizom én, Magam neki adom. És így tudom, akármilyen Atyám szeret nagyon.

310. A mint vagyok.

BRADBURY W. B.

1. A-mint va-gyok sok bűn a-latt, De mert hal-lom hi-vó sza-vad

S mert ér-tem ál-do-zád ma-gad, Hoz-zád Jé-zus! jö-vők, jö-vők.

2. Amint vagyok, te befogadsz, Üdvöt, reményt is osztogatsz.
Hozzád ki meg is válthatod Uram Jézus, jövők, jövők.

3. Amint vagyok, vándor, szegény Hogy kincset leljek benned
én S derüljön életemre fény Hozzád Jézus, jövők, jövők!

311. Óh égi fény.

V. Ö.

DYKES J. B.

1. Óh é-gi fény, ho-má-lyos u-ta-mon Ve-zess to-vább

1. Ső-tét az éj, a bűn-nek ter-he nyom Ve-zess to - vább!

Vi-gyázz re - ám, nem vá-gyom lát - ni még

A vég - ső célt; egy lé - pés is e - lég.

2. Tudom, szivem nem mindég kérte, hogy Te járj velem:
Magam kerestem utamat, de most Te járj velem! Gondatlanul
töltöttem életem, Óh égi fény! bocsáss meg énnekem.

3. Erőd segít elérni ezt a célt S tovább vezet. S dicső reggelre
váltja majd az éjt Áldó kezéd: Hol megtisztulva, üdvözölve már
Szeretteim mosolygó arca vár,

312. (146.) Mindig velem Uram.*Mérsékeltten.*

Dallama: GEBHARDT „FROHE BOTSCHAFT.“

1. { Min-dig ve-lem U-ram, Min-dig ve-lem! } A mi-kor nem lát is Gyar-ló sze-nem. } A-zért ez é - ne-kem:

Ve-lem van Is - te-nem, Ve-lem van Is-te-nem, Min-dig ve-lem!

2. Nem mondtad-e, Uram, Híveidnek, Hogy a Szent Lélek fog Lakni bennük? Templomoddá engem Tégy hát és légy velem, Mindig velem!

3. Nem szent ígéreted Jezusom, ez, Hogy világ végéig Velünk leszesz? Én benned, Te bennem, Velem vagy Istenem, Mindig velem!

4. Mit nekem ígértél, Meg nem szeged, Hogy soha nem hagysz el, Nem engemet. Így Uram, Istenem, Velem léssz szüntelen, Mindig velem!

5. Járjak bár a halál Sötét völgyén, Te ott is velem vagy, Mit féljek én? Vessződ megvéd engem, Velem vagy Istenem, Mindig velem!

6. S ha végre majd otthon Megláthatlak, A hol bűn és halál Nem árthatnak, Ezt zengem szüntelen: Jelen az Úr velem, Mindig velem!

313. (155.) Téged csak, oh drága Jézus.

Mérsékeltén.

Angol dallam.

1. Té-ged csak, oh drá-ga Jé-zus, Vá-laszt szí-ve-m u - rá-nak;

hí-ven ve-zé-relsz e föl-dön bíz-va me-gyek u - tá-nad.

Té-ged csak Vá-laszt-lak, Drá-ga Jé-zus, Té-ged csak!

2. Uram, Te az egyedüli Igaz örömforrás vagy; Te benned a békeségem, Mint a folyam árja, nagy. Téged csak, stb.

3. Csak utánad, más után nem, Drága Jézus, sovárgok; Érted mindent kárnak tartok, Benned mindent tatálok. Téged csak, stb.

4. Téged csak, oh színről színre, Jézusom, hadd lássalak! Hitben hozzád emelkedem, Fényedben hogy állhassak. Téged csak, stb.

314. (217.) Imádd az Istent!

Mérsékeltén

Dr. GAUNTLETT H. J.

f

1. I - mádd az Is - tent, a di - cső ki - rályt, Há - lá - val di -

csérd, ki sze - ret s meg - áld! Mi ol - tal - munk s paj - zsunk a

nagy Je - ho - va, Ö - rök di - cső - ség U - ra! Hal - le - lu - ja!

ff

2. Dicsérd hatalmát, hirdesd kegyelmét, Kit fény vesz körül és végtelenség! Haragjának szekere zúgó vihar És szárnya sötét, mennydörgős zivatar.

3. A föld tárházát és sok csudáját Óh Mindenható, dicsőn alkotád. Te megvetéd változhatlan alapját S teremted a mérhetlen vizek habját.

4. Te gondviselésed kimondhatlan, Ott van a szellőben s fénysugarban, A hegyekről ömlik a rónákra le, Majd harmatba öltözik s esővízbe.

5. Mi gyarlók vagyunk, csak hamu és por, De te benned bízhatunk mindenkor; Örökké megtartod irgalmad szavát, Teremtőnk vagy, Megváltónk s legjobb barát.

6. Óh te végtelen erő s szeretet, Ha mennyben az angyalok dicsérnek, Óh tölünk is fogadd, teremtséidtől, Ha felszáll imádás a hálás szívből!

315. (216.) Fogjad kezem.

Kissé lassan.

MAIN P. HUBERT.

1. Fog - jad ke - zem, oly gyen - ge va - gyok, ér - zem, Hogy nél - kü -

led én jár - ni nem tu - dok. Fog - jad ke - zem és

ak - kor, jó Meg - vál - tóm, A fé - le - lem - re töb - bé nin - csen ok.

2. Fogjad kezem és vonj közelbb magadhoz, Hogy szíveden én megpihenhessek! Fogjad kezem, különben tévedezem, Az igaz útról is letérhetek.

3. Fogjad kezem! Az út sötét előtttem, Ha fényeddel azt nem világítod; De így Uram, e mennyből jövő félynél Reád tekintve, bizton indulok.

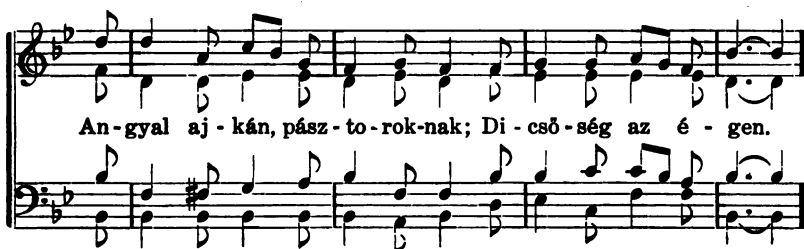
316. Zeng égi karnak éneke.

H. S.

WILLIS R. S.

1. Zeng é - gi kar-nak é - ne - ke, Szent ka - rá-csony é - jen.

An-gyal aj - kán, pász-to-rok-nak; Di - cső-ség az é - gen.

I - ma száll-jon fel az ég-re Lenn a föl-dön bé-ke

Em-be-rek-hez jó a - ka-rat S sze-re-tet a szív-be.

2. Égi dicső fényességnek, Édes örömében: Született az Idve-
zítő Kicsi Bethlehemben. Gyűlj ki újra te szent csillag, Hitünk
ékessége; Karácsonyi csendes béke Szállj be a szívekbe.

317. Óh áldott város, Bethlehem.

V. Ö.

REDNER LEWIS H.

1. Óh ál - dott vá - ros Beth-le-hem, Mély csend bo - rult re - ád.

Mi - kor a menny-ből Is - te-nünk Le - küld - te szent fi - át.

De a ső - tét - ben fény lett, Az ö - rök é - gi fény;

Fő - löt - ted ál - dott Beth-le-hem Ka rá - csony éj - je - lén.

2. Az angyal ének szózatát, Mi is meghalljuk itt Lelkünk feléd száll Jézusunk S elhagyja bűneit. Oh szent karácsony este Maradj mindig velünk Megváltó Jézus, várj reánk Mi is hozzád megyünk!

318. (22.) Oh jöjjetek hívők.

Indulószerűen.

Dallama: PORTUGALIAI ÉNEK.

m

1. Oh jőj - je - tek hí - vők, vi - gad - ja - tok ö - röm - mel, A

já - szol - hoz Beth - le - hem - be jőj - je - tek! Űd - vünk - re ot - tan

pc *mc*

szü - le - tett egy gyer - mek. Oh jőj - je - tek, i - mád - juk, Oh

pc *mc*

mf

jőj - je - tek, i - mád - juk, Oh jőj - je - tek i - mád - juk ki - rá - lyun - kat!

mf

2. Oh seregek ura! oh dicsőség királya! Kicsiny jászolban fekszel szegényesen, Hatalmas, örökkévaló nagy Isten! Oh jőjjetek, stb.

3. Ti angyali seregek zengjetek az Úrnak! Vigadva örüljetek, boldog lelkek! A magas égben dicsőség Istennek! Oh jőjjetek, stb.

4. Urunk Jézus, a ki ma érettünk születél, Tied minden tisztelet és imádat, Megtestesült igéje szent Atyádnak. Oh jőjjetek, stb.

319. (23.) Oh jőjjetek mind ide, kis gyermekek.

Kissé élénken.

Dallama: SCHULZ J. A. P.

1. { Oh jőj-je-tek mind i - de, kis gyer-me-kek, }
 A já-szol-hoz Beth-le-hem-be jőj-je-tek } S lás-sá-tok mi
 tör-tént e szent éj-je-len, Mily nagy ö-rö-met szer-zett a jó Is-ten.

2. A jászolban nézzétek a gyermeket, Szegény istállóban talált nyughelyet; Megláthatjátok a mécs világánál, Hogy szebb és dicsőbb ő minden angyalnál.

3. A pásztorok példáját kövessétek, A világ Megváltóját dicsérjétek! Oh áldjátok őt buzgó énekléssel, Mint ott fent az angyalok nagy örömmel!

4. Oh fogadd el szívünket áldozatúl, Örömmel neked adjuk viszonzásúl. Oh szenteld meg hát, kérlek és üdvözítsd, Örökre a mennyben veled egyesítsd!

320. Atyánk áldunk Tégedet.

H. S.

MASON LOWELL.

1. A - tyánk ál - dunk té - ge - det, Buz - gó i - mánk száll fe - léd;

Zen - günk há - la é - ne - ket Kér - jük jó - sá - god! ke - gyét

A - tyánk a te ir - gal - mad Mind ö - rök - ké meg - ma - rad

Jó - sá - god - dal légy ve - lünk Gond - vi - se - lő Is - te - nünk.

2. Óh napja szent örömek, Hints szívünkbe égi fényt. Légy napjává hitünknek, Töltsd ki ránk az Ur kegyét; Atyánk a Te irgalmad, Mindörökké megmarad; Jóságoddal légy velünk, Gondviselő Istenünk!

321. Dicsérje Jézust.

H. S.

HOLDEN O.

1. Di - csér - je Jé - zust e vi - lág! An - gyal se - reg e - lö.

Hozd, hozd e - lö a ko - ro - nát, Le - gyen ki - rá - lyunk Ő!

Hozd, hozd e - lö a ko - ro - nát, Vi - lág ki - rá - lya Ő!

2. Föld minden népe, nemzeti Kihez kiálta Ő! Minden hatalmat adj neki, Legyen királyunk Ő! Minden hatalmat adj neki, Világ királya Ő!

3. Hogy ott a szent táborba majd, Mely hozzá vágyva jő, Mi is zenghessük ezt a dalt: Legyen királyunk Ő! Mi is zenghessük ezt a dalt: Világ királya Ő!

322. (135.) Kis gyenge gyermek vagyok még.*Kissé élénken.*

Dallama: VALLÁSOS NÉPDAL.

1. Kis gyen - ge gyer - mek va - gyok még, E-
rőm ha - mar el - fogy; De bol - dog len - ni
sze - ret - nék, Csak azt nem tu - dom, hogy?

2. Én értem jó Üdvözítőm Kis gyenge gyermek lett; Szent vére eltörli bűnöm', Elmossa vétkeket.

3. Oh drága Jézus, mondd meg hát, Hálából mit tegyek? Hogy magadat feláldozád, Hogyan köszönjem meg?

4. Oly gyenge és kicsiny gyermek Magától mit tehet? Azért, oh Jézusom, kérlek, Segítsen szent kezed.

5. Fogadd el egész szívemet, Fogadd el, Jézusom! Oh hogy csak tied legyek S Te enyém, Megváltóm!

323. (25.) „Hozsanna, oh hozsanna!”

Mérsékellen.

KOCHER, Zionsharfe.

mf

1. „Ho - zsan - na, oh ho - zsan - na!” Zen - gi sok gyer - mek - hang

mf

A temp - lom ud - va - rá - ban, Mint meg - any - nyi ha - rang.

Mind azt di - csé - rik szé - pen, Azt ma - gasz - tal - ják ott,

Ki szí - vé - hez ö - lel - ve Sok gyer - me - ket ál - dott.

2. Dicsérő sokasággal Az olajfák hegyén Követik, pálmaággal
 Feléje lengetvén. És fűnt a fényes égben Szól az angyalsereg:
 Eljött az Úr nevében, Dicsőség Istennek!”

3. És körben Sion ormán A visszhang rá felel. Olajfák ezüst lombját Utjára hintik el. A mindenség nagy Ura Eljő szegényesen S a kis gyermekek dalát Fogadja kegyesen.

324. (44.) Megnyílt a sír.

Mérsékeltén.

BEETHOVEN.

1. „Meg - nyílt a sír,” szól az an - gyal. „Fel - tá - madt
az Úr bi - - zony - nyal.” Jé - zus, a Meg - fe -
szít - te - tett Meg - nyer - te már az é - le - tet.

2. Óh jőjjetek kicsik, nagyok, Hozzátok el a bánatot, A Krisztusra tekintsetek, Megkönnyebbül a szívetek.

3. Ő az élet Fejedelme Kit az Isten nekünk küld; Ő él és Ő uralkodik, Nem hagyhatja el népeit.

4. Keresztyének, előre hát, Emeljük az Úr zászlaját. S ki adsz ártat, szeretetet, Krisztus, tied a dicséret.

325. (212.) Szent Lélek Isten!

Élenkén.

Dallama: Freylinghausen énekeskönyve.

f

1. { Szent Lé - lek Is - ten, fény se - ró - nek Cso -
Ki - től az üdv ma - lasz - ti jó - nek, Ál -

f

dás ha - tal - mu, ő - rök kút - fe - je. }
dá - sa - id - dal, szállj a föld - re le! }

Mint haj - da - ná - ban, a nagy ün - ne - pen,

légy köz - tünk is láng - nyel - ved - del je - len.

2. Szent Lélek Isten, gyújts világot Lelkünkben, mely homályban tévelyeg, Hogy szomjazván az igazágot, Miért eped, benned találja meg! Kit nem vezérelsz lényed fényivel, Magától hozzád soha nem jut el.

3. Szent Lélek Isten, kelts szivünkben Erőt követni szent törvényidet, Ha bűnre kész a vér erünkben, Segíts győzniünk a kísértés felett! Kegyelmidben ha részesek leszünk, Egy pünkösddé lesz teljes életünk.

326. (213.) Uram, ím mindent hozok.

Mérészkellen.

GEBHARDT F.

m

1. U - ram, ím min - dent ho - zok, 'Tes - tem' és lel - ke - met;

m

Mint é - lö ál - do - za - tot fo - gadj el en - ge - met!

mf

Óh ih - less meg szent tűz - zel, Szent lán - god száll - jon rám!

mf

p *m*

Vá - rok, vá - rok, vá - rok, Szent lán - god száll - jon rám!

p *m*

2. Oh hatalmas megváltóm, Örök szent oltalmam, Csak te igódbé' vetem Hitem és bizalmam. Óh ihless meg, stb.

3. Szent Lelked erejével Töltsd be most szívemet; Adj üdvöt, szabadságot, Váltsd be ígéreted'! Óh ihless meg, stb.

4. Szent véreddel tisztítva, Uram, tied leszek; Szent Lelked erejében Örökké követlek. Óh ihless meg, stb.

327. (237.) Egyetlen forrása minden kegynek.

Kissé élénken.

CASE C. C.

m

1. E-gyet-len for-rá-sa min-den kegy-nek, E-gyet-len ments-vá-ra

m

a lel-kem-nek, Jé - zus Te Meg-val-tó s üd-vöt ho-zó,

Mos-sál meg s tégy fe-hér-ré, mint a hó! Tisz-ta fe-

hér..... Mi-ként a hó,..... Mos-sál meg
Tisz-ta fe-hér, mi-ként a hó,

mf
en - - gem Sle-szek fe-hér mi-ként a hó.....
Mo-sál meg en-gem mint a hó!
mf

2. Soká nem ismertem szereteted', Hogy Te a bűnöst tisztává teszed; Most látom: csak Te vagy az üdvadó, Óh Jézus tégy fehérré mint a hó! Tiszta fehér, stb.

3. Fehérré! Uram, a forrás Te vagy, Békét és nyugalamat lelkembe adj! Áldásod nem apad: gazdag folyó, Mossál meg s tégy fehérré mint a hó! Tiszta fehér, stb.

328. (246.) Jézus akarja, hogy napsugár legyek.*Élénken.*

Dallama: EXCELL E. O.

m

1. Jé - zus a - kar - ja, hogy fé - nyes Szép nap-su-gár le - gyek;

m

ér - te vi - lá - gít-sak s é - des Ő - rö - met ter - jesz - szek.

mf

Su - gá - ra a nap - nak, Jé - zus a - kar - ja hogy le - gyek,

mf

Su - gá - ra a nap - nak, Jé - zus su - gá - ra le - szek.

2. Jézusom hí, hogy szeressek Mindenkit egyformán; Láttassék
-ajtam, mily boldog Vagyok, ha Ő néz rám. Sugára, stb.

3. Jézusom, kérlek, tisztítsd meg És őrizd meg szívem, Vissza-
tükrözve jószágod, Ragyogjon fényedben! Sugára, stb.

4. Jézusom sugára leszek, Ő fényt ad és erőt; Itt néki szolgálók
s ott fent Örökké látom Őt! Sugára, stb.

329. Az egyháznak.

STONE S. J.

WESLEY S. S.

1. Az egy-ház-nak a Jé - zus A fun-da-men-to - ma,

Igy lett az a nagy Is - ten Meg-szen-telt temp-lo - ma.

A menny-ből jött ke - res - ni S vá-laszt - ni őt az Úr,

S vé ré - vel el - je - gyez - ni Ő - rök meny-asz-szo-nyúl.

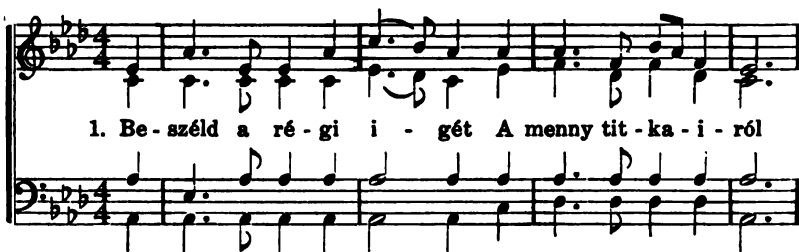
2. Kihíva minden népből, Egy nép ég s föld előtt, Egy úr, egy hit, egy lélek, Mi összetartja őt. Egy szent nevet imád csak Egy jelben egyesül, Egy a dicső remény is, Melyért küzd s lelkesül.

3. Harcát hideg közönnyel Szemléli a világ, Vagy szórja rá özönnel A gúny sebző nyilát. S a hű szívek kiáltnak: „Mért késel nagy Király? Óh jőjj fel hajnalcsillag, Hadd tűnjön a homály!”

4. Üldözve, meggyötörve, Nehéz, kemény tusán, Vágyón eped az ígért Megújulás után; Vár híven, míg reménye Dicsőn beteljesül: S miként a test a fővel, Urával egyesül.

330. Beszéld a régi ígét.

FISCHER W. G.

1. Be-széld a ré-gi i-gét A menny tit-ka-i-ról

Jé-zus sze-re-te-té-ről Az i-rás hogy s mit szól

Be-széld a szent i-gé-ret, Mily sze-li-den kér-lel:

Jöjj hoz-zám mint kis gyer-mek S lel-ked nyu-gal-mat lel.

REFRAIN.

Be-széld a ré-gi i-gét Jé-zus nagy di-cső-sé-gét!

Be-széld a ré-gi i-gét Jé-zus sze-re-te-tét.

2. Hogy van? Óh mondd csak halkán, Hogy jól megérthessem,
Sok bűnömre váltságul, Írul mit ad Isten. Hogy van? Oh
mondjad gyakran, Hamar felejt az ész, Mint harmat hull hajnal-
ban S már délre elenyész. Beszéld, stb.

3. Szóld nyájasan az igét S buzgón, oh ne feledd, Hogy én
vagyok a bűnös, Kiért Ő szenvedett. Oh ezt beszéld nekem csak,
Ha bármi bánt, aggaszt S akarsz szívemnek adni Valódi jó vi-
gaszt. Beszéld, stb.

4. Mondd ugyanezt as igét, Ha félni van okod, Hogy a hiú
fény nékem Sokba kerülni fog. S ha majd lelkemre fényt az Uj
lét hajnala vet, Mondjad: „Tökéletesse Krisztus tesz tégedet.”
Beszéld, stb.

331. (263.) Este van már.*Mérsékeltten*

VICTOR JÁNOS.

mp

1. Es - te van már, fá-radt va-gyok, Nyu-ga-lom-ra vá - gyom.

mp

c *d*

Szállj le, szállj le sze-me-im-re Eny-het-a-dó á-lom.

c *d*

2. Szállj te is le, drága Jézus Ifjú szívecskémbe! Akkor lesz ott nyugalom csak, Szeretet és béke!

332. (Esti ének. Dallama: 134 Zsoltár.)

1. Csendesül a föld határa, Ránk borul az éj homája; De mielőtt elpihenünk, Vedd hálánkat, jó Istenünk!

2. Vedd hálánkat védelmedért, Amely mellett kár s baj nem ért; Amely mint egy erős paizs, Oltalmazott minket ma is.

3. Gondviselő jó Istenünk! Ez éjen is Te légy velünk; Te takarj be szent keziddel, Gondod rólunk, óh, ne vedd el!

4. Add, hogy az éj csöndes álmát, Mely fölöttünk gyorsan száll át, Semmi veszély se zavarja: Virrassz fel majd új nappalra!

5. Új nappalra, új erővel, Jó Istenünk, minket költse fel! Hogyha ismét minden ébred: Zengjük mi is dicsőséged!

333. (Dallama: 153 Dicséret.)

1. Oh, én Uram! estve lesz már, Szép nappalod múlik mindjár';
A fáradtra nyugalom vár: Te virrassz majd álmainknál.

2. Ha az alkony száll homállyal; Csillag gyúl ki égi lánggal.
Óh, Uram! mit lelkünk fájlal: Enyhítsd az éj nyugalmával.

3. Mint, ki végperczéhez ér el, S beteritik szemfedéllel: Úgy
alszunk el minden éjjel, Költs fel, Uram, hajnal-fénnyel.

4. Felvirrasztál minket mára: Oh, ne hagyj el éjszakára. Nap-
pal ki jó uton jára: Oh, küldj békét nyugalmára.

5. Jó Atyánk! ha időnk telve Jutunk a végső éjjelre, Ágyunkat
a sirba vetve, Ébressz fel majd szebb életre!

334. Maradj velünk, mi Krisztusunk.

(Énekelhető a 134 Zsoltár dallamára.)

1. Ma - radj ve - lünk mi Krisz - tu - sunk Fel-

tá - ma - dott fé - nyes na - punk Mert már a nap

im al - ko nyul S az éj - sza - ka re -ánk bo - rul.

2. Méltatlanul ha szenvedünk, Ha siralom az életünk, Ha a halál hozzánk közel: Te légy velünk Jézus, jövel.

3. Nincs elhagyva ki búban él, Bár örömet már nem remél; Mert te veled vigaszt talál Ott, hol nincs éj és nincs halál.

4. Már a halál nem lesz örök, Diadalma már megtörött: A sirban is lesz virradat, Mert a Jézus velünk marad.

5. Óh, ha az éj reánk borul, Földi napuk, ha alkonyul: Maradj velünk mi Krisztusunk, Te légy mindég fényes napunk.

335. Örülj szívem!

1. Ör - ülj szi - vem Vi - gadj lel - kem,

.É - kes - sé - ged lett a hit; Va - cso - rá - hoz,

Mégy Jé - zus - hoz, Hi - va - ta - los vagy te itt.

2. Ha bűnödért, Halálos bért Érdemlettél lelkedre: E szent asztal Megvigasztal S válik idvességedre.

3. Csakhogy immár, Büntől elválj S légy hivséggel Jézushoz; Halálával, Váltásával Minden büntől feloldoz.

4. Hát jöjjetek, Bűnös lelkek, Orvosságot kik vártok. Jézus lelke, Szent kegyelme Kiárad ma reátok.

336. (Dallama: 42 Zooltár.)

1. Hogyha éltünk vándorútja, Néha sötét völgybe tér, Jézus ott se hagy magunkra, Szava biztat: jer, ne félj! Megterheltek jöjjetek, Újuljon meg lelketek, Jöjjetek ti megfáradtak, Találjatok nyugodalmat.

2. Ti, kiket az élet terhel, Aggasztanak a bajok, Kebletekből este, reggel Szállnak nehéz sóhajok. Sorsotok bár mostoha, Isten nem hagy el soha, Jöjjetek ti megfáradtak, Találjatok nyugodalmat.

3. Óh, ti, kiknek kezetekben Könnytől ázik a kenyér; Egyik felhő tovalebben, Már a másik visszatér; Csüggedt szívek higgyetek, Gondol Isten veletek, Jöjjetek ti megfáradtak, Találjatok nyugodalmat.

4. Megfáradtak, megterheltek, Csak én hozzám jöjjetek; Élő hittel bizva jertek És megújul lelketek! Kik as Istent szeretik, Javukra lesz az nekik, Jöjjetek ti megfáradtak Találjatok nyugodalmat!

337. (Dallama: 162 Dicséret.)

1. Óh, mélységes irgalom! Mondd, hogy miben bizhatom? Van-e még kegyelem, van-e még bocsánat, Én Istenem, te nálád.

2. Kegyelmedet megvetém, Bűnös ember lettem én; Hívó szavaidat gyakran által hágtam S bűnőmet meg nem bántam.

3. Indits most megbánásra, Bűneimért sirásra! Segits benned hinnem és hozzád megtérnem, O én édes reményem.

4. Jézus él, ő még szeret, Ő biztatja lelkemet; Uram! a Jézusban nekem is Atyám vagy, Kegyelmezz meg, el ne hagyl!

338. Szent hazám tenéked.

AMERICA.

CAREY H.

1. Szent ha - zám te - né - ked; Sza - bad - ság é - ne - ket,

Ró - lađ zen - gek: Föld, hő - sök ha - zá - ja, Za - rán - dok

ol - tá - ra, Bérc és völgy zeng - je hát: Szentsza - bad - ság!

2. Üdv, áldás lengje át, E szép, dicső hazát Mely szül s táplál.
Üdvöt kíván neked, Minden hű gyermeked, Mely érted sikra száll,
Óh szép hazám!

3. Egyetlen mindenünk, Érted ver szívünk, Érted hevül.
Szabadság szép hazánk; Tégedet hagyott ránk, Honszerző ős
atyánk, Szent s örökök!

4. Harc látott tériden, Hány hősi szív pihen, Mélyen—alant!
Itt minden talpnyi tér Arra int arra kér, Föld minden kincséért,
A hont ne hagyd.

339. Isten áldd meg a magyart!

1. Is - ten áldd meg a ma - gyart Jó kedv - vel, bő - ség - gel;

Nyujts fe - lé - je vé - dő kart, Ha küzd el - len - ség - gel.

Bal - sors a kit ré - gen tép, Hozz rá vig esz - ten - dőt!

Meg - bűn - hőd - te már e nép, A mul - tat jó - ven - dőt.

2. Szánd meg Isten a magyart, Kit vészek hányának, Nyujts feléje védő kart Tengerén kinjának. Balsors a kit régen tép, Hozz rá vig esztendőt! Megbűnhötte már e nép, A multat s jövőndőt.

340. Örök Isten! népeknek Atyja!

(Dallama: 66 Zsoltár.)

1. Örök Isten! népeknek Atyja! Ki őrkdél hazánk felett:
Nagy jószágod szívünk meghatja És leborul hű nemzeded. Hozzád
száll fel lelkünk imája Téged magasztal énekünk; Nagy a mi
szívünk boldogsága, Mert te vagy védő Istenünk!

2. Óh mennyiszer rontott mi reánk Bősz ellenség gonosz hada,
Hányszor mosta fehérre orcánk, Siró szemünk könnyharmata.
Hányszor tört fel szívünk sóhaja: Rád tekintve égi Atyánk, Ke-
servünkben is benned bizva; Oltalmazzuk édes hazánk.

3. De te Uram magyar népedet Nem azért hoztad ide le, Hogy
a hazát melyet úgy szeret Ellenség tőlünk elvegye; Adtál erőt
harcaink alatt, Adtál hitet ha csüggedénk: Megmutattad nagy
hatalmatod S kegyelmed ragyogott felénk.

4. Örök Isten! imádva kérünk: Maradj velünk továbbra is Jó-
balsorsban te légy vezérünk Atyánk! te légy a védpaizs, Hogy
boldog és szabad nép ajka Hirdesse itt addig neved, Mig szent
éged tündöklő napja Ragyog édes hazánk felett.

341. Fel, fel szárnyaljon az ének.

(Dallama: 37 Dicséret.)

1. Fel, fel szárnyaljon az ének! Kárpitjáig a nagy égnek.
Vegyüljön ima és hála, Az angyalok kardalába—Zengjen ének
dicsőítő, Istent, Atyánkat tisztelő; Hogy áldása reánk szálljon,
És oltalmába befogadjon Áldott legyen a nagy Isten.

2. Ez a nap mit az Ur szerzett, Imádkozz óh, dicső nemzet.
Millió szív mind egy hitben, Mondjon hálát néked Isten. Minden
szívből ima szálljon, Ének zengjen minden szájon; A ki e napot
meghozta, Szabadsággal megaranyozta, Áldott legyen a nagy
Isten.

342. Hazádnak rendületlenül.

Szózat.

EGRESSY B.

f *p*

1. Ha - zád - nak ren - dű - let - le - nűl Légy hi - ve

f *f*

oh ma - gyar! Böl - csőd ez, maj - dan si - rod is,

pp

Mely á - - pol s el - ta - kar. A nagy vi - lá -

gon e ki - vűl Nin - csen szá - mod - ra hely

cresc.

Áld-jon vagy ver-jen sors ke-ze, Itt él-ned, él-ned hal-nod kell!

343. Óh Vándor jöjj!

H. S.

HASTINGS T.

1. Ván-dor jöjj e ká-pol-ná - ba, Tu-dod Is - ten há - za ez

Itt buz-dul a sziv há - lá - ra, S lel-ked kö - zelg Is - ten-

hez. Óh ván-dor jöjj! Lel-ked bé - kén meg - pi - hen,

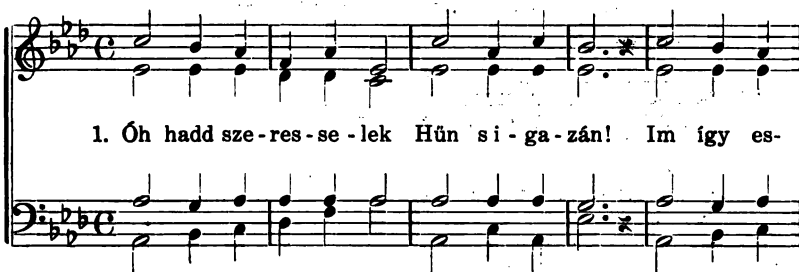
Óh vándor jöjj! Száll-jon i - mád Is - ten - hez. Á - men.

2. Vándor jöjj e kápolnába, Tudod béke háza ez: Itt hangzik Istennek szava Jöjj hallgasd s üdvödre lesz. Óh vándor jöjj, stb.

3. Szentegyház, menny ajándéka Isten háza itt szívem. Itten zengve testvérimmel Buzgó hálát istenem. Óh vándor jöjj, stb.

344. (301.) Óh hadd szeresselek.

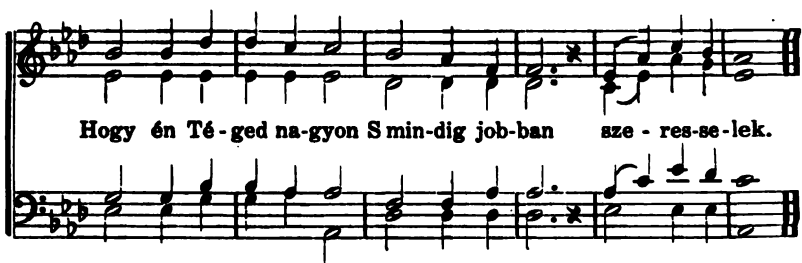
GEERDES O.

1. Óh hadd sze-res-se-lek Hűn si-ga-zán! Im így es-

de-ke-lek, Ké-sőn, ko-rán. Se-gits óh Jé-zu-som,

Hogy én Té-ged na-gyon S min-dig job-ban sze-res-se-lek.

2. Máshol kerestem én Boldogságom, S im te nyujtod felém Mennysorságom. Oh add, hogy Tégedet, Átadva szívemet, Min-dig jobban szeresselek!

3. És hogyha baj, nyomor Övez körül, A Sátán cselt vet rám S titkon örül; Te őrizz szívemet, Hogy én csak Tégedet, Csakis Téged szeresselek!

4. S ha egyszer pályámat, Bevégezém. A czélnál, mily öröm Te jössz elélem. S nem gátol semmi sem, Hogy Téged én hiven És örökké szeresselek!

345. (268.) Jézus Krisztus szeretet.

SMITH DENHAM J.

KNAPP J.

1. Jé-zus Krisz-tus sze-re-tet, Jőjj, Ő sza-bad-dá te-het,

Míg el nem ment szólj ne-ki: „Kö-nyö-rőlj!” S Ő meg-te-szi.

2. Nézd megáll, és szól neked: „Gyermek, mit tegyek veled?”
 Mondd el minden bajodat Szólj, a míg kegyelmet ad.

3. Im Uram, hozzád megyek, Mutasd meg szerelmedet! Büszke
 szívem átadom, Örök üdvöt adsz, tudom.

4. Oh mi boldog pillanat, Jézusom kegyelmet ad, Nyájasan
 reám tekint, Bűnöm eltörölve mind.

346. Dicsőség az Atyának.

Di - cső - ség az A - tyá - nak és Fi - u - nak és a szent

lé - lek - nek, A - mi - kép - pen volt kez - det - ben, Ma

is, és lesz vég - nél - kül mind ö - rök - ké. Á - men.

11/11/11

11/11/11

11/11/11

11/11/11

11/11/11

11/11/11

11/11/11

11/11/11

11/11/11

11/11/11

11/11/11

11/11/11

11/11/11

11/11/11

11/11/11

11/11/11

11/11/11

11/11/11

11/11/11

11/11/11

11/11/11

11/11/11

11/11/11

11/11/11

11/11/11

11/11/11

11/11/11

11/11/11

11/11/11

11/11/11

the fact that the *Journal of the American Medical Association* (JAMA) has been the most influential journal in the field of medicine for over a century. The JAMA is a peer-reviewed journal that publishes research, clinical practice, and medical education. It is the most widely read and cited journal in the field of medicine.

The JAMA is a peer-reviewed journal that publishes research, clinical practice, and medical education. It is the most widely read and cited journal in the field of medicine. The JAMA is a peer-reviewed journal that publishes research, clinical practice, and medical education. It is the most widely read and cited journal in the field of medicine.

The JAMA is a peer-reviewed journal that publishes research, clinical practice, and medical education. It is the most widely read and cited journal in the field of medicine.

The JAMA is a peer-reviewed journal that publishes research, clinical practice, and medical education. It is the most widely read and cited journal in the field of medicine.

The JAMA is a peer-reviewed journal that publishes research, clinical practice, and medical education. It is the most widely read and cited journal in the field of medicine.

The JAMA is a peer-reviewed journal that publishes research, clinical practice, and medical education. It is the most widely read and cited journal in the field of medicine.

The JAMA is a peer-reviewed journal that publishes research, clinical practice, and medical education. It is the most widely read and cited journal in the field of medicine.

The JAMA is a peer-reviewed journal that publishes research, clinical practice, and medical education. It is the most widely read and cited journal in the field of medicine.

The JAMA is a peer-reviewed journal that publishes research, clinical practice, and medical education. It is the most widely read and cited journal in the field of medicine.

The JAMA is a peer-reviewed journal that publishes research, clinical practice, and medical education. It is the most widely read and cited journal in the field of medicine.

The JAMA is a peer-reviewed journal that publishes research, clinical practice, and medical education. It is the most widely read and cited journal in the field of medicine.

The JAMA is a peer-reviewed journal that publishes research, clinical practice, and medical education. It is the most widely read and cited journal in the field of medicine.

The JAMA is a peer-reviewed journal that publishes research, clinical practice, and medical education. It is the most widely read and cited journal in the field of medicine.

BIBLIAI SZEMELVÉNYEK ÉS IMÁDSÁGOK.

1.

AZ UR JÉZUS IMÁDSÁGA.

Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben!

Szenteltessék meg a Te neved;

Jöjjön el a Te országod:

Legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy itt a földön is.

A mi mindennapi kenyerünket, add meg nekünk ma;

És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek;

És ne vigy minket kísértetbe, de szabadíts meg a gonosztól!

Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

2.

APOSTOLI HITFORMA.

Hiszek egy Istenben, Mindenható Atyában,*mennynek és földnek teremőjében, és a Jézus Krisztusban Ő egyszülött fiában, mi Urunkban; ki fogantaték szent lélektől, születék szüz Máriától: szenvede Poncius Pilátusnak alatta, megfeszítették, meghala és eltemették: szálla ála poklokra. Harmadnapon halottaiból feltámad, felméne a mennyekbe; ül a mindenható Atya Istennek jobbán; onnan lészen eljövendő ítélő eleveneket és holtakat.

Hiszek szentlélekben, hiszek egy közönséges keresztyén Anyaszentegyházat, szenteknek egyességét, bűneinknek bocsánatát, testünknek feltámadását és az örök életet. Ámen.

3.

A TIZ PARANCSOLAT.

1. Én vagyok az Ur, ne legyenek te néked idegen isteneid én előttem.

2. Ne csinálj te magadnak faragott képet és semmi hasonlatosságot azoknak formájokra, melyek az égben vagy földön vannak, ne imádd és ne tiszteljed azokat.

3. A te Uradnak Istenednek nevét hiába fel ne vedd; mert nem hagyja az Ur büntetés nélkül, valaki az ő nevét hiába felveszi.

4. Megemlékezzél az Urnak napjáról, hogy azt megszenteljed; ne tégy akkor semmi dolgot.

5. Tiszteljed atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj e földön, melyet a te Urad Istened ád tenéked.

6. Ne ölj.

7. Ne paráználkodjál.

8. Ne lopj.

9. Ne mondj a te felebarátod ellen hamis tanubizonyosságot.

10. Ne kívánd azt, a mi a te felebarátodé.

4.

Hegyi beszéd.

Boldogok a lelki szegények, mert ők a mennyeknek országa.

Boldogok a kik sirnak, mert ők megvigasztaltattnak.

Boldogok az alázatosak, mert ők örökség szerint bírják a földet.

Boldogok, a kik éheznek és szomjuhozzák az igazságot, mert ők megelégitettnak.

Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.

Boldogok, a kiknek szívök tiszta, mert ők az Istent meglátják.

Boldogok a békességre igyekezők, mert azok Isten fiainak mondatnak.

Boldogok, a kik háboruságot szenvednek az igazságért, mert azoké a mennyeknek országa.

Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem.

Örüljete és örvendezzete, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben: mert így háborgatták a prófétákat is, a kik előttetek voltak.

5.

Parancsolatok.

Szeressed a te Uradat Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonló ehhez: Szeressed felebarátodat, mint te magadat.

Uj parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek: a mint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről esmérík meg minde-

nek, hogy én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretitek.

Azért elmenvén, tanítsatok minden népeket, megkeresztelvén őket Atyának, Fiunak és Szentléleknek nevében. Tanítván őket, hogy megtartsák mindazokat, melyeket én parancsoltam néktek. És ime én ti veletek vagyok minden napon e világ végezetéig.

Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek: mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtelen.

Tudakozzátok az írásokat: mert néktek úgy tetszik, hogy azokban örök éltetek vagyon.

Keressétek először az Istennek országát és annak igazságát.

Ne ítéljete, hogy ti is ne ítéltessetek. Mert a minémű ítéllettel ítéltek, olyanal ítéltetek; és a minémű mértékkel, mérték, olyanal mérnek nektek.

Valamit akartok, hogy cselekedjenek az emberek ti véletek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal: mert ez a törvény és a próféták.

Vegyétek fel az én igámat reátok és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok, és találtok nyugodalmat a ti lelkeiteknek.

Ha valaki én utánnam akar jöni, tadjja meg magát és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engemet.

Munkálkodjatok nem az eledelért mely elvész, hanem az eledelért mely megmarad az örök életre, melyet az embernek Fia ad néktek.

Az Isten lélek; és a kik őtet imádják szükség hogy lélekben és igazságban imádják.

6.

Pál levele Korinthusbeliekhez.*1 lev. 3: 11–23.*

‘ Mert más fundamentomot senki nem vethet azon kívül, a mely egyszer vettetett, mely a Jézus Krisztus.

Hogyha valaki épít e fundamentomra aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozdorját.

Mindennek munkája nyilván lesz; mert a nap megmutatja, mert a tűz által megjelentetik; és mindennek munkája minémű légyen, a tűz megpróbálja.

Ha kinek munkája, a melyet épített megmarad, jutalmát veszi.

A kinek munkája megég, kárt vall: ő maga pedig megtartatik, de ugy mint tűz által.

Avagy nem tudjátok—é, hogy ti az Istennek temploma vagytok, és az Istennek lelke lakozik ti bennetek?

Ha valaki az Isten templomát megszeplősíti, elveszti azt az Isten; Mert az Istennek temploma szent, mely ti vagytok.

Senki magát meg ne csalja. Ha valaki láttatik magának bölcsnek lenni ti köztöttek azzal ne dicsekedjék.

Mert e világ bölcsesége Isten előtt bolondság; mert meg vagyon írva: Megfogja a bölcséket az ő bölcseségekben.

És ismét: Az Ur tudja hogy a bölcsnek gondolataik hiábavalók.

Azert senki ne dicsekedjék emberekben: mert minden tiétek.

Akár Pál, akár Apollós, akár Kéfás, akár e világ, akár az élet, akár a halál, akár a jelenvalók, akár a következők, mindenek tiétek.

Ti pedig Krisztuséi vagytok; a Krisztus pedig Istené.

7.

Pál levele az Efézusbeliekhez.*6: 10–18.*

Legyetek erősek az Urban és az ő hatalmas erejében.

Öltözzétek fel az Istennek minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögök álnokságai ellen.

Mert nincsen nekünk tusakodásunk a vér és a test ellen, hanem a birodalmak ellen, hatalmaságok ellen, e világnak urai ellen, ez élet sötéttségének vezérei ellen, a lelki gonoszságok ellen, melyek a magasságban vannak.

Annakokáért, vegyétek fel az Istennek minden fegyverét, hogy ellen állhassatok e veszedelmes időben, és mindeneket elvégezvén, megállhassatok.

Álljatok annakokáért, a ti derekatokat beövedzván igazmondással és felöltözvén igazságnak mellvasába.

És a ti lábaitokat a békesség Evangéliumának készületeivel megszurván.

Annakfelette a hitnek paizsát felvevén, hogy ama gonoszknak minden tüzes nyilait megolthassátok.

Az idvességnak sisakját is felvegyétek és a lelki fegyvert, mely az Istennek beszéde.

Minden kéréssel és könyörgéssel könyörögvén mindenkor a Szentlélek által és ugyanazon dologban vigyázván minden állhatatossággal.

Kegyelem legyen mind azokkal, kik szeretik a mi Urunk Jézus Krisztust az örökkévaló halhatatlanságra. Amen.

8.

Erkölcsei intelmek.*Rom. 12: 9–21.*

A szeretet képmutatás nélkül való legyen: Iszonyodjatok a gonosztól ragaszkodjatok a jóhoz.

Atyafiúi szeretettel egymás iránt gyöngédek, a tiszteletadásban megelőzők legyetek.

Az igyekeztben ne legyetek resztek; lélekben búzgók legyetek; Az Urnak szolgáljatok.

A reménységben örvendezők; a háborúságban tűrők, könyörgésben állhatatosak; a szentek szűkségeire adakozók legyetek; a vendégszeretetet gyakoroljátok.

Örüljete az örülőkkel és sirjatek a sírókkal.

Egymás iránt ugyanazon indullattal legyetek, ne kevélykedjete, hanem az alázatosakhoz szabjátok magatokat.

Ne legyetek bölcsek ti magatokban. Senkinek gonoszért gonosszal ne fizessetek. A tisztességre gondotok legyen minden ember előtt.

Minden emberrel békességesen éljete. Magatokért bosszút ne álljatek, hanem adjatek helyet ama hagnak; mert meg van írva: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Ur.

Azért, ha éhezik a te ellenséged, adj ennie; ha szomjazik, adj innia. Ne győzetessél meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg.

9.

Angyalok éneke.*Lukács 1: 8–18.*

Valának pedig pásztorok azon a vidéken, a kik künn a mezőn tanyáztak és vigyáztak éjszakán az ő nyájai mellett.

És imé az Urnak angyala hozzájuk jöve: s az Urnak dicsősége körülvevé őket. És nagy félelemmel megfélemlének.

És monda az angyal nékik: Ne féljete, mert ime hirdetek néktek nagy örömet mely az egész népnek öröme lesz: mert született néktek ma a Megtartó, ki az Ur Krisztus a Dávid városában.

Ez pedig néktek a jele: Találtok egy kis gyermeket bepólyálva fekvődni a jászolban.

És hirtelenséggel jelenék az Angyallal mennyei seregeknek sokaságok, kik az Istent dicsérik ezt mondván.

Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, e földön békesség, és az emberekhez jóakarát.

És lőn, hogy mikor elmentek az angyalok ő tőlük a mennybe, mondanak a pásztorok egymásnak: Menjünk el mind Bethlehémig és lássuk meg e dolgot, a melyet az Ur megjelentett nékünk.

Elmenének azért nagy sietséggel és megtalálák Máriát és Józsefet és a kis gyermeket, ki a jászolban fekszik vala.

És ezt látván, elhirdeték, ami nekik a gyermek felől mondatott vala. És mindenek a kik hallák, elcsodálkoznak azokon, a miket a pásztorok nekik mondtak.

10.

**Krisztus bevonulása
Jeruzsálembe.***Márk 11: 1-10.*

És mikor Jeruzsálemhez közeledének, Bethfagé és Bethánia felé, az oljafák hegyénél, elküldte kettőt tanítványai közül.

És monda nekik: Eredjetekek ebbe a faluba, a mely előttetek van; és mikor abba bejuttok, azonnal találtok egy megkötött vemhet, a melyen ember nem ült még soha; azt oldjátok el és hozzátok ide.

És ha valaki azt mondja néktek: miért teszitek ezt? mondjátok: Az Urnak van szüksége rá. És azonnal elbocsátja azt ide.

Elmenének azért és találának egy megkötött vemhet az ajtónál, kívül a kettős kútnál és eloldák azt.

És némely emberek, kik ott állanak vala, mondanak nekik: Mit miveltek, hogy eloldjátok a vemhet?

Azok pedig felelének azoknak, a mint Jézus megparancsolta; és elbocsáták őket.

Elhozák a vemhet Jézushoz és az ő felsőruháikat arra hányják és reá üle.

Sokan pedig felsőruháikat az utra teríték, némelyek ágakat szeddelnek vala a fákról és az utra hányják vala.

És a kik elől mennek vala, és hátul követik vala, kiáltanak, mondván: Hosánna! Áldott a ki jött az Urnak nevében!

Áldott a mi atyánknak Dávidnak országa! mely jött az Urnak nevében, Hosánna, ki a magasságos egetben vagy.

11.

Simeon éneke.

Mikor pedig a Mózes törvénye szerint felvivék Jézust Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Urnak, a mint megiratott az Ur törvényében, hogy.

Minden elsőszülött fiu az Urnak szentekessék, és hogy áldozatot adjanak a szerint, a mint megmondattott az Ur törvényében.

Imé vala Jeruzsálemben egy ember a kinek neve Simeon volt, ez az ember igaz és istenfélő vala, aki várta az Izrael vigasztalását.

A Szent Lélek vala ő rajta, és kijelentetett néki a Szent Lélek által, hogy addig halált nem lát, amíg meg nem látja az Urnak Krisztusát.

És ő a Szent Lélek indításából a templomba méne. És mikor a gyermek Jézust bevivék szülői, hogy ő érette a törvény szokása szerint cselekedjenek, akkor ő karjaiba vette őt, áldá az Istent és monda:

Mostan bocsátsd el, Uram, a te szolgádat, a Te beszéded szerint, békességben, mert látták az én szemeim a Te üdvösségedet.

A melyet készítettél minden népeknek szeme láttára, világosságul a pogányok megvilágosítására és a te népednek, az Izráelnek dicsőségére.

És mikor mindent elvégeztek az Ur törvénye szerint, visszatértek Názaretbe. A kis gyermek pedig növekedék és erőödék lélekben, teljesedve bölcsességgel; és az Istennek kegyelme vala rajta.

12.

Jézus Feltámadása.*Lukács 24: 1-12.*

A hétnek pedig első napján, igen jó reggel menének a koporsóhoz, vivén a drága keneteket, melyeket készítettek vala és némely egyéb asszonyok is valának ő velek.

Találák pedig a követ, hogy elvettett volna a koporsóról. És béménvén nem találák az Ur Jézusnak testét.

És lön, hogy mikor megrémülvén, abban a dologban kételkedének, akkor imé két férfiak eljövének hozzájuk, kik fényes öltözetben valának.

Mikor pedig megrémülvén, a földre hajtották volna orcájokat, mondanak nékik: Mit kerseitek a holtak között az élőt. Nincsen itt hanem feltámadott; emlékeztetek meg róla, a mint néktek szólott, még mikor Galileában volna.

Ezt mondván: Szükség az ember Fiának átadatni, a bűnös emberek kezébe, és megfeszíttetni és harmadnapon feltámadni.

Megemlékezének azért az ő beszédéről. És megtérvén a koporsótól, megmondák mind ezeket ama tizenegy tanítványoknak és mind a többieknek is.

13.

A Szentlélek kitöltetése.

És mikor a Pünkösöd napja eljött, mindnyájan egyakarattal együtt valának.

És lön nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése és eltélé az egész házat, ahol ülnek vala.

És megjelentek előttük kettős tüzös nyelvek és üle mindenikre azok közül.

És megtelének mindnyájan Szent Lélekkel és kezdének szólni más nyelveken, amint a Lélek adta nekik szólniok.

Lakoznak vala pedig Jeruzsálemben zsidók, istenfélő férfiak, minden nép közül, melyek az ég alatt vannak.

Minekutána pedig ez a zúgás lön, egybegyüle a sokaság és megzavarodék mivelhogy mindegyik a maga nyelvén hallá őket szólni.

Álmélkodnak pedig mindnyájan és csodálkoznak vala, mondván egymásnak: Nemde nem galileusok—é ezek mindnyájan, a kik szólnak? Mímodon halljuk hát őket, kiki közülünk a saját nyelvén, a melyben születünk?

Péter pedig előállván monda nékik: Térjetek meg és keresztelkedjetek meg mindnyájan, a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára és veszitek a Szent Lélek ajándékát.

A kik azért örömet vevék az ő beszédét, megkeresztelkedének és megszaporodának azon a napon, mintegy háromezer lelkekkel.

14.

A Szeretet Dicsérete.

Ha embereknek vagy angyaloknak nyelveken szólnak is, a szeretet pedig nincsen én bennem, olylám lettem mint a zengő érc, és a pengő czimbalom.

És ha jövődöt tudnék is mondani, és minden titkokat és minden bölcsességet tudnék is; és ha egész hitem

volna is, ugyannyira, hogy a hegyeket elvinném helyekről, ha szeretet nincsen én bennem, semmi vagyok.

És ha minden vagyonomat a szegények tápláltatásukra költeném is, és ha testemet a tűzre adnám is, ha szeretet nincsen bennem, semmit az nem használ nékem.

A szeretet hosszútűrő, kegyes a szeretet, nem irigykedik a szeretet, nem cselekszik álnokul, nem fuvalkodik fel.

Nem cselekszik éktelenül, nem keresi csak az ő maga hasznát, nem gerjed hamar haragra, nem gondol gonosz.

Nem örül a hamisságnak, örül pedig az igazságnak.

Mindeneket elfedez, mindeneket hiszen, mindeneket remél mindeneket eltűr.

A szeretet soha el nem fogy, de a jóvendőmondások is eltöröltetnek, a különböző nyelvek is megszűnnek, a tanulásból való esméret is eltöröltetik.

Mert rész szerint vagyok bennünk az esméret, rész szerint a próféta.

De minekutána eljövend a tökéletes teljesség, akkor eltöröltetik a mi rész szerint vagyok.

Mikor gyermek volnék, úgy szoltam mint gyermek, úgy gondolkodtam mint gyermek, úgy értettem mint gyermek, minekutána pedig férfivá lettem, elhagytam a gyermekhez illendő dolgokat.

Mert most látunk tükör által, de akkor szemtől-szembe; most rész

szerint vagyok bennem az esméret, akkor pedig lézen az esméret úgy, a mint tanítottam.

Azért most megmarad a hit, a reménység, a szeretet, ez három: ezek között pedig legnagyobb a szeretet.

15.

5. Zsoltár.

Uram hallgasd meg az én beszédemet, értsd meg az én gondolataimat.

Figyelmezzél az én kiáltásomnak szavára, én Királyom és én Istenem; mert én néked könyörgök.

Uram hamar hallgasd meg az én szómat, minden dolgaim előtt készítem magamat te hozzád és várom a te segítségedet.

Mert nem olyan mennyei Atya vagy te, a ki gyönyörködöl a hitelenségben, nem lakhatik te nálad a gonosz.

Nem állanak meg a te szemeid előtt a kevélyek és gyűlölsz te minden gonosz cselekedőt.

Én pedig a te jóvóltodnak sokaságában bizván, megyek be a te házába és könyörgök a te szent templomodban.

Uram igazgass engem a te igazságodban, igazgassad előttem a te utadat.

És örülnek mindnyájan a kik bíznek te benned s örvendeznek te benned akik szeretik a te nevedet.

Mert te Uram megáldod az igazat, körülveszed a te jóvóltoddal, mint egy paizsszal.

16.

8. Zsoltár.

Mi Urunk Istenünk, mily felséges a te neved az egész földön, a ki a te dicsőségedet az eget felett magasztaltad.

A kicsinyeknek szájok által erőitetted meg a te hatalmadat a te ellen-ségeidért.

Mikor látom a te egeidet a te kezédnek munkáját a holdat és csillagokat, melyeket te teremtetél: akkor így gondolkodom.

Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla? avagy az embernek fia, hogy meglátogatod őtet?

Noha őtet valamennyivel kisebb teremtetted az angyaloknál, mindazáltal dicsóséggel és tisztességgel megékesítetted őtet.

Te Urrá tettéd őt kezeid munkáin, mindenekét vetetted alá ő lábai elé.

Mi Urunk Istenünk, mely igen dicsőséges a te neved az egész földön.

17.

19. Zsoltár.

Az eget beszélik Isten dicsóságát és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat.

Az egymás után következő napok bőséggel prédikálják az ígét nekünk és az egymás után való éjszakák tanítanak bölcsességre.

Nincsen beszédek nekik sem ígék mégis meghallik az ő szavok.

Minden földre kihat az ő zengések és a föld kerekiségének határait az ő beszédek.

Az Urnak törvénye tökéletes, meg-
leveníti a lelkeket, az Urnak tanu-

bizonyoságtétele igaz, bölcseséget ad a kisdedeknek.

Az Urnak parancsolatai igazak, megvidámítják a szívet, az Urnak parancsolata tiszta, megvilágosítja a szemeket.

Az Urnak félelme tiszta, megmarad mindörökké, az Urnak ítéletei igazmondás, mindenestől fogva igazak.

Kíváncsabb az aranyból, még pedig a sok tiszta aranyból és édesebbek a méznél, még pedig a szin-méznél.

Szolgáidat is intik azok, aki megtartja azokat nagy jutalma van.

Az én számnak beszédi az én szívemnek gondolati legyenek a te kedved szerint valók te előtted, Oh Uram, ki nékem erősségem és szabadítóm vagy.

18.

23. Zsoltár.

Az Ur az én pásztorem, azért semmiben meg nem fogyatkozom.

Gyönyörűséges és füves helyeken nyugtat engem és kies vizek mellé viszem engemet.

Az én lelkemet megvidámítja és vezet engemet az igazságnak ösvényén az ő nevéért.

Még ha szinte a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy.

Asztalt szerzesz előttem azok ellen, kik nékem ellenségeim és megtöltöd az én poharamat bőségesen.

Sőt még bizonynyal a te jóveled és irgalmasságod követnek engemet élettemnek minden idejében és lakozom az Urnak házában hosszú ideig.

19.

33. Zsoltár.

Örüljete ti igazak az Urban, az igazakhoz illik a dicséret.

Mondjatok néki új éneket, jól énekeljete nagy örömmel.

Mert igaz az Ur beszéde és minden ő cselekedete hűség.

Szereti az igazságot és az ítéletet; az Urnak jóvoltával rakva a föld.

Az Urnak beszéde által lettek az egek és az ő szájának lelkével minden ő seregei.

Félje az Urat minden föld, féljenek ő tőle a földnek minden lakosai.

Mert ő mondotta és lett, ő parancsolta és előállott.

Az Urnak tanácsa mindörökké megmarad, az ő szívének gondolatai nemzetségről nemzetségre.

Boldog nép az, akinek Istene az Ur, és a nép melyet választott magának.

Az égből letekint az Ur és látja az embereknek minden fiaikat.

Az ő lakházának székből néz a földnek minden lakosira.

Ki teremtette egyetemben az ő szíveket és ki érti minden cselekedeteiket.

Ime az Urnak szemei vagynak az őtet félőkön és az ő irgalmasságába bízókön.

A mi lelkünk várja az Urat, mert ő ami segítségünk és paizunk.

Mert ő benne vigad a mi szívünk azért az ő szent nevében bizunk.

Legyen Uram a te irgalmasságod mi rajtunk, a miképen bízunk te benned.

20.

42. Zsoltár.

Miképen kívánczik a szarvas a folyóvizekre, úgy kívánczik az én lelkem te hozzád óh Isten.

Szomjuhozik az én lelkem az Istenhez, az élő erős Istenhez ezt mondván: Vajjon mikor mehetek el, hogy bemutassam magamat az Isten előtt?

Az én könyhullatásom volt nekem éjjel és nappal kenyerem, mikor mondják nékem minden napon: Hol vagyon a te Istened?

Mikor ezekről emlékezem feletten igen megkeseredem lelkemben.

Miért hagytad el én lelkem ilyen igen magadat? Bizzál az Istenben, mert én még néki hálákat adok az ő orcájának szabadításáért.

Én Istenem az én lelkem bennem elhagyta magát, azért emlékezem te rólad a földről.

A nyomorúságnak egyik mélysége a másikat követi én rajtam.

Nappal parancsolja az Ur az ő irgalmasságát és éjjel az ő éneke vala én velem és az én könyörgésem vala az én életemnek erős Istenéhez.

Miért hagytad el, óh én lelkem magadat és miért busongsz én bennem? Várjad az Istent, mert én még hálákat adok néki mert ő az én életemnek megszabadítója és ő nékem Istenem.

21.

51. Zsoltár.

Könyörülj rajtam én Istenem a te kegyelmességed szerint, a te irgalmasságidnak sokaságok szerint, töröld el az én bűneimet.

Valóhan tisztíts meg engem az én álnokságomtól és az én bűnömtől tisztíts ki engemet.

Mert az én vétkeimet esmérem és az én bűnöm szüntelen előttem forog nekem.

Engedjed, hogy halljak örömet és vigasságot, fordítsd el az én bűneimtől orcádat és minden álnokságaimat töröld el.

Teremts bennem tiszta szívet óh Isten! és az erős lelket ujtad meg én bennem.

Ne vess el engemet a te orcád elől és a te szent lelkedet ne vedd el én tőlem.

Add meg nekem a te idvezítésed örömét és az engedelemnek lelkével erősíts meg engemet.

Uram az én ajkaimat nyisd meg és az én szám hirdeti a te dicséretedet.

Mert nem gyönyörködöl az áldozatban, hogy azt adjam neked, az élő áldozatot nem akarod.

Az Isten előtt kedves áldozatok a töredelmes lélek, a töredelmes és bűnbánó szívet óh Isten, nem veted meg.

A hálaadásnak áldozatai kedvesek előtted az igazságnak oltárain.

22.

61. Zsoltár.

Hallgasd meg óh Isten az én imádságomat, figyelmezzél az én önyörgésemre.

A föld hatáiról kiáltok te hozzád az én szívem kesertségében.

Mert lettél nékem reménységem és erős tornyom.

Lakozom a te hajlékodbán mindörökké, folyamodom a te szárnyaidnak árnyéka alá.

Mert te Uram Istenem meghallgattad az én könyörgésemet és a te neved tisztelőinek megadatad az ő örökségeket.

Lakozom mind örökké az Isten előtt, készíts kegyelmességet és igazságot melyek megőrizzenek engemet.

És így éneket mondok a te nevednek mind örökké és megteljesitem az én fogadásimat minden napon.

23.

66. Zsoltár.

Örvendezetek az Istennek, földnek minden lakosai.

Énekeljetek dicsőséget az ő nevének, dicsőítsétek és dicsőíjétek őtet.

Mondjátok az Istennek: Mily csodálatosak a te dolgaid a te hatalmaságodnak nagy voltáért, hizelegnek néked ellenségeid.

E földnek minden lakosai imádjának tégedet és énekeljenek néked, énekeljenek a te nevednek.

Jertek el és lássátok az Istennek dolgait, csudálatosak az ő cselekedetei az embernek fiaihoz.

Áldjátok népek a mi Istenünket és zengjen az ő dicséretinek szava.

Ki megeleveníti a mi lelkünket és nem engedi, hogy a mi lábaink elessenek.

Elmegyek azért a te házádba áldozatokkal, megadom neked az én fogadásimat, a melyeket az én ajkaim ígértek.

Jöjjetek el halljátok meg és megbeszélem minden istenfélőknek, a melyeket cselekedett az én lelkemmel.

Ő hozzá kiálték az én számmal és meghallgata az Isten, és az én könyörgésemnek beszédére figyelmeztet.

Áldott az Isten, a ki nem vetette meg az én könyörgésemet és irgalmasságát nem vonta meg tőlem.

24.

84. Zsoltár.

Mely igen szerelmesek a te hajlékaid, óh seregeknek Ura.

Az Urnak pitvariban való menetelnek kívánsága miatt elfogyatkozik az az én lelkem, az én szívem és testem kívánczik az élő erős Istenhez.

Boldogok a kik lakoznak a te házában és szüntelen téged dicsérnek.

Boldog ember az, a kinek erőssége vagy és boldogok a kiknek szíveiben vagynak a te ösvényid.

Óh seregeknek Ura Istene, hallgasd meg az én könyörgésemet, hallgasd meg óh népeknek Istene!

Mert jobb nékem egy nap a te házában, hogynem másutt ezer nap, inkább akarnék az én Istenem házában küszöbén ülni, hogynem házában mint lakni a gonoszoknak hajlékokban.

Mert olyan mint a nap és a paizs az Ur Isten, kegyelmet és dicsőséget ad az Ur, nem vonja meg a jót

azoktól, a kik járnak ártatlanságban.

Óh seregeknek Ura, boldog ember az, a kinek benned vagyon bizodalma.

25.

90. Zsoltár.

Uram te nekünk hajlékunk voltál minden időben.

Minekélőtte a hegyek lennének és formáltatnék a föld és e világ, öröktől fogva mind örökké te vagy erős Isten.

Ki az embert semmivé teszed és ezt mondd: térjetek a földbe embernek fiai.

Mert ezer esztendő te előtted mint a tegnapi nap, mely elmúlt.

Elragadod őket, olyanokká lesznek mint az álom, mint a fű, mely hirtelen megszárad.

Mely reggel virágzik és estére elváltozik, kivágattatik és megszárad.

Azért megemésztetünk a te haragod miatt és a te busulásod miatt megromlunk.

Mert a mi álnokságinkat elődbe vetetted és a mi titkos bűneinket a te orcádnak világa eleibe.

Annakokáért minden mi napjaink elmúlnak a te haragod miatt, megemésztjük a mi esztendeinket mint a beszédet.

Taníts meg minket, hogy tudhassuk a mi napjaink számát, hogy járassunk bölcs szívvel.

Térj hozzánk Uram és légy kegyelmes a te szolgálidhoz.

Tölts bé minket a te jóvaloddal minden reggel, hogy énekeljünk és vigadjunk minden időben.

Vidámits meg minket a mi nyomorúságinknak napjai után és az esztendőök után, melyekben láttunk gonoszt.

Láttassék meg a te szolgálidon a te dolgod és a te dicsőséged azoknak fiaiban.

És legyen a mi Urunknak Istenünknek szépsége mi rajtunk és a mi kezeinknek cselekedeteit erősítsd meg mi benünk.

26.

95. Zsoltár.

Jöjjetek el, örvendezzünk az Urnak; vigadjunk a mi szabadításunk közsziklájának.

Menjünk eleibe hálaadással, énekeljünk neki dicséreteket.

Mert az erős Isten nagy Ur, övé a tenger, ő teremtetten azt, és a földet az ő kezei formálták.

Jöjjetek el, imádjuk, boruljunk le, hajtuk meg magunkat a mi teremő Urunk előtt.

Dicsőség és szépség vagyon ő előtte, erősség és méltóság az ő szent hajlékában.

Imádjátok az Urat az ő szent hajlékának ékességében. Örüljenek az eget és örvendezzen a föld, zengjen a tenger az Ur orcsája előtt mikor eljövend, mert eljött birni e földet. Megítéli a föld kerekességét igazságban és a népeket igazmondással.

27.

111. Zsoltár.

Dicsérem az Urat teljes szívemből az igazaknak tanácsokban és gyülezetekben.

Nagyok az Urnak cselekedetei, nyilvánvalók mind azoknak, kik azokban gyönyörködnek.

Dicsőséges és tisztességes az ő cselekedetei és az ő igazsága megmarad mind örökké.

Emlékezetet szerzett az ő csudálatos dolgainak a kegyelmes és irgalmas Ur.

Az ő cselekedeteinek erejét hirdette az ő népe.

Az ő kezeinek cselekedetei igazmondás és ítélet, erősek minden ő végzése.

Megerősítették mind örökkön-örökké melyek lettek hivséggel és igazsággal.

Válságot küldött az ő népének, parancsolta az ő szövetségét, hogy megtartsák mind örökké, mert szent az Urnak neve.

A bölcsességnek feje az Urnak féleleme, jó értelmek vagyon mind azoknak, kik azokat cselekszik annak dicséreti megmarad mind örökké.

28.

135. Zsoltár.

Örvendezzetek az Urnak, földnek minden lakosai.

Szolgáljatok az Urnak vigassággal, menjetek ő eleibe örömmel.

Tudjátok meg, hogy az Ur az Isten ő teremtetten minket és mi az ő népe vagyunk.

Minjete be az ő kapuin hálaadással, az ő házába dicsérettel, adjatok hálátat neki, áldjátok az ő nevét.

Mert jó az Ur, mind örökké vagy az ő irgalmassága, nemzetségről nemzetségre az ő tökéletessége.

Dicsérjétek az Urnak nevét, dicsérjétek ti Urnak szolgálói.

Ki állotok az Urnak házában a mi Istenünknek házának pitvaraiban.

Dicsérjétek az Urat, mert jó az Ur! Énekeljétek az ő nevének mert győnyörűsége.

Én bizonynyal tudom, hogy nagy az Ur, és a mi Urunk mindeneknek felette vagyok.

Mindeneket, valamiket akar az Ur, cselekszik mennyekben és a földön, a tengerben és minden mélységekben.

Uram a Te neved mind örökké vagy. Uram a Te emlékezeted nemzetségről nemzetségre megmarad.

Mert megítéli az Ur az ő népét és az ő szolgálóinak kegyelmes léssen.

Áldott legyen az Ur Sionból, mindörökkön örökké.

29.

138. Zsoltár.

Dicsérlek tégedet teljes szívemből én Istenem és éneket mondok neked.

Meghajtom magamat a te szentségednek templománál és dicsérem a te nevedet a te kegyelmességed és igazmondásod felől, mert mindeneknek felette magasztaltad a te nevedet és a te beszédedet.

A mely nap kiáltottam azonnal meghallgattál engemet, megszaportottad az én lelkemben az erőt.

Dicsérnek téged Óh Uram a földnek minden népei, mikoron hallandják a te szádnak beszédét.

És éneket mondanak az Urnak utai felől, mivelhogy nagy az Urnak dicsősége.

Az Ur elvégzi a mit elkezdett. Uram a te irgalmasságod mind örökké vagy, a te kezidnek munkáját ne hagyd el mi rajtunk.

30.

IMÁDSÁGOK.

Templomba bemenetkor.

Felséges Isten! Mennyei jó Atyám!
Szentházadban hozzád száll hű imám;
Küld el reám áldó szent lelkedet:
Imádhassam buzgón nagy nevedet. Ámen.

Reggeli ima.

Hozzád fohászkodom, óh Isten, jó Atyám!
Te őrzél engemet homályos éjszakán.
Vezesse szent karod ma is gyermekedet,
Hogy el ne tévesszem igaz ösvényedet.

Óh adj erőt nekem a jóhoz Isténem,
 Engedd áldásodat hálásan érzenem.
 Áldd meg, kik gondosan nevelnek engemet
 Óh Isten jó Atyám! Halld meg kérésemet. Ámen.

Esteli ima.

Le ment a nap az éj beállt,
 Álom jó szememre.
 Jó Isténem! viselj gondot
 Alvó gyermekedre.
 Uram! te őrzél e napon,
 Te óvtad éltetemet,
 Benned hiszek, benned vetem
 Minden reményemet.
 Kegyelmedet ez éjjel is
 Áraszd ki én reám;
 Szent fiadért, a Jézusért,
 Áldj meg égi Atyám! Ámen.

Utóimádság.

Az Ur adjon nekünk kegyelmet és erőt a jóra.
 Az Ur őrizze meg szívünk tisztaságát és lelkünk békességét.
 Az Ur áldjon meg ez életben és üdvözítsen az örökkévalóságban.
 Ámen.

31.

VASÁRNAPI ISKOLÁK SORRENDJE.

1. Közének.
2. Csoportok és osztályok külön éneke.
3. Előima és biblia olvasás.
4. Ének együttesen és osztályonként.
5. Imádkozás.
6. Ének.
7. Osztályokra való felosztás.
8. A kijelölt lecke tanulása.
9. Persely, születésnap, létszám és egyéb jelentések.
10. Záró ének és ima.

~~TLL: 3/24/98~~
~~SEP 10 1997~~

'NOV 16 .

3 2044 038 355

~~TLL: 3/24/98~~
~~SEP 10 1997~~

NOV 16

